XVI. évfolyam 3. szám. **Ára: 1 forint** *1960. Január 21.*

Ludas Matyi

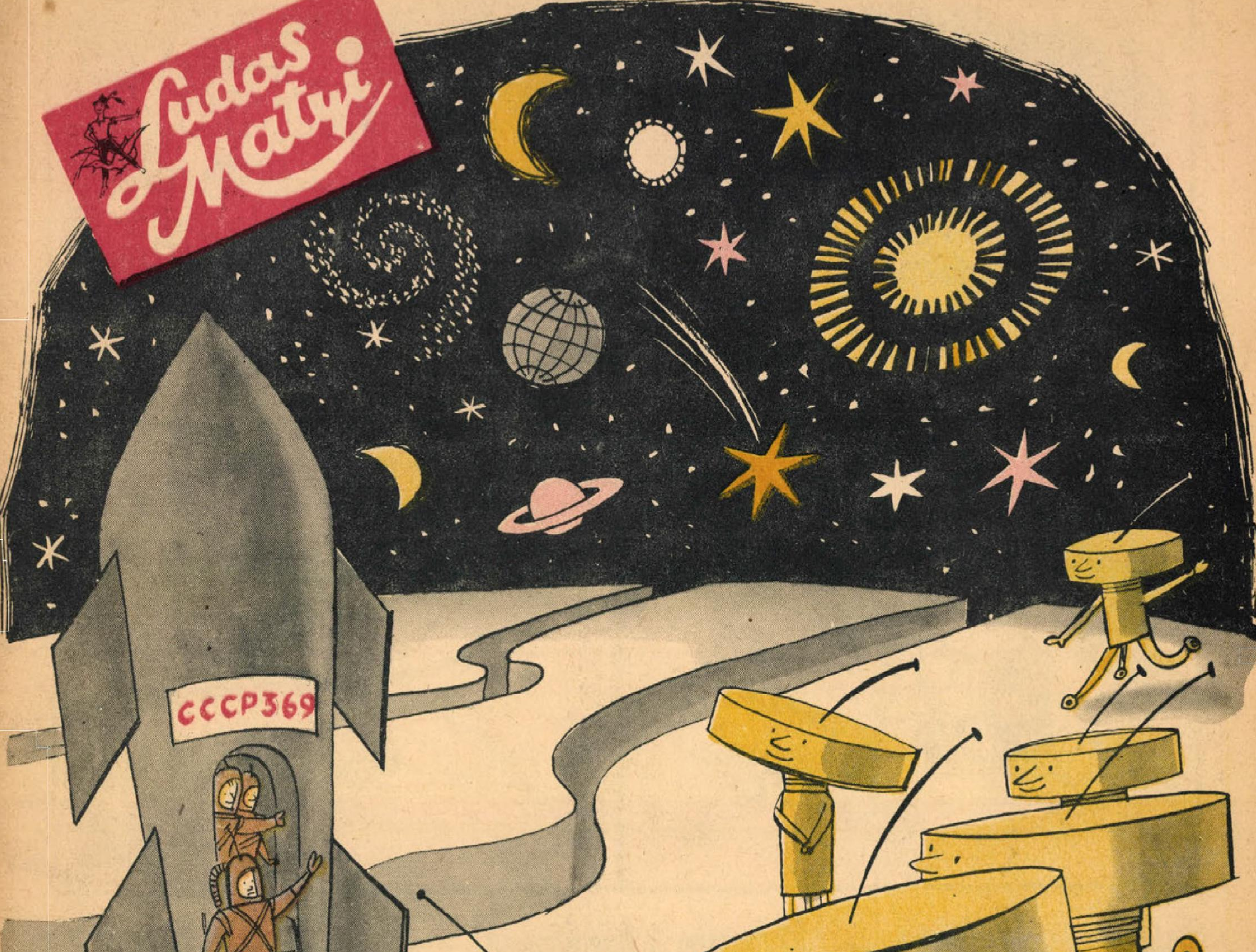

Vasvári Anna rajza

...egyébként az amerikaiak üdvözletüket küldik és azt üzenik, hogy ők még nem tudnak jönni...

Fiatal házasok

Mészáros András rajza

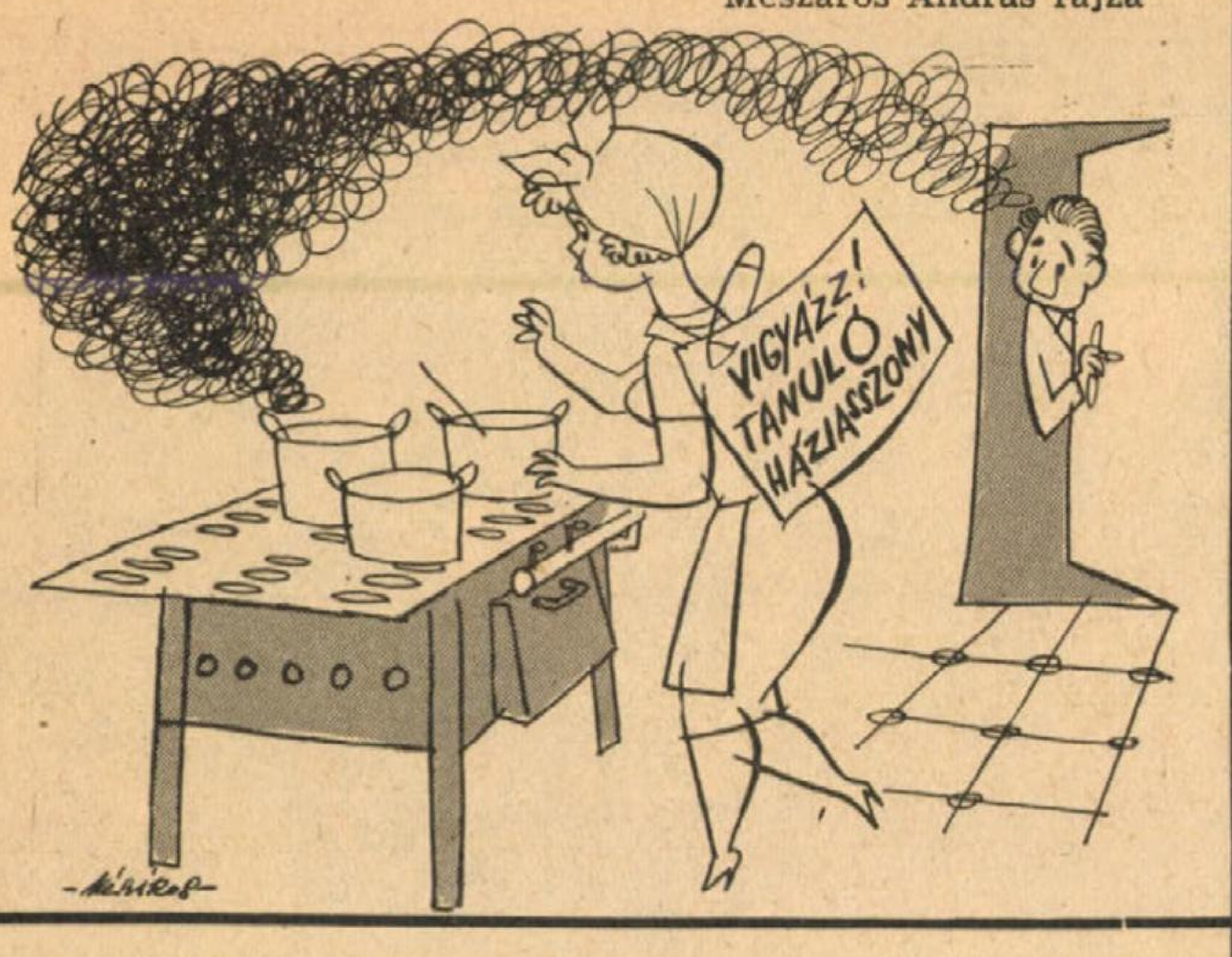

Szoborleleplezés

Várnai György rajza

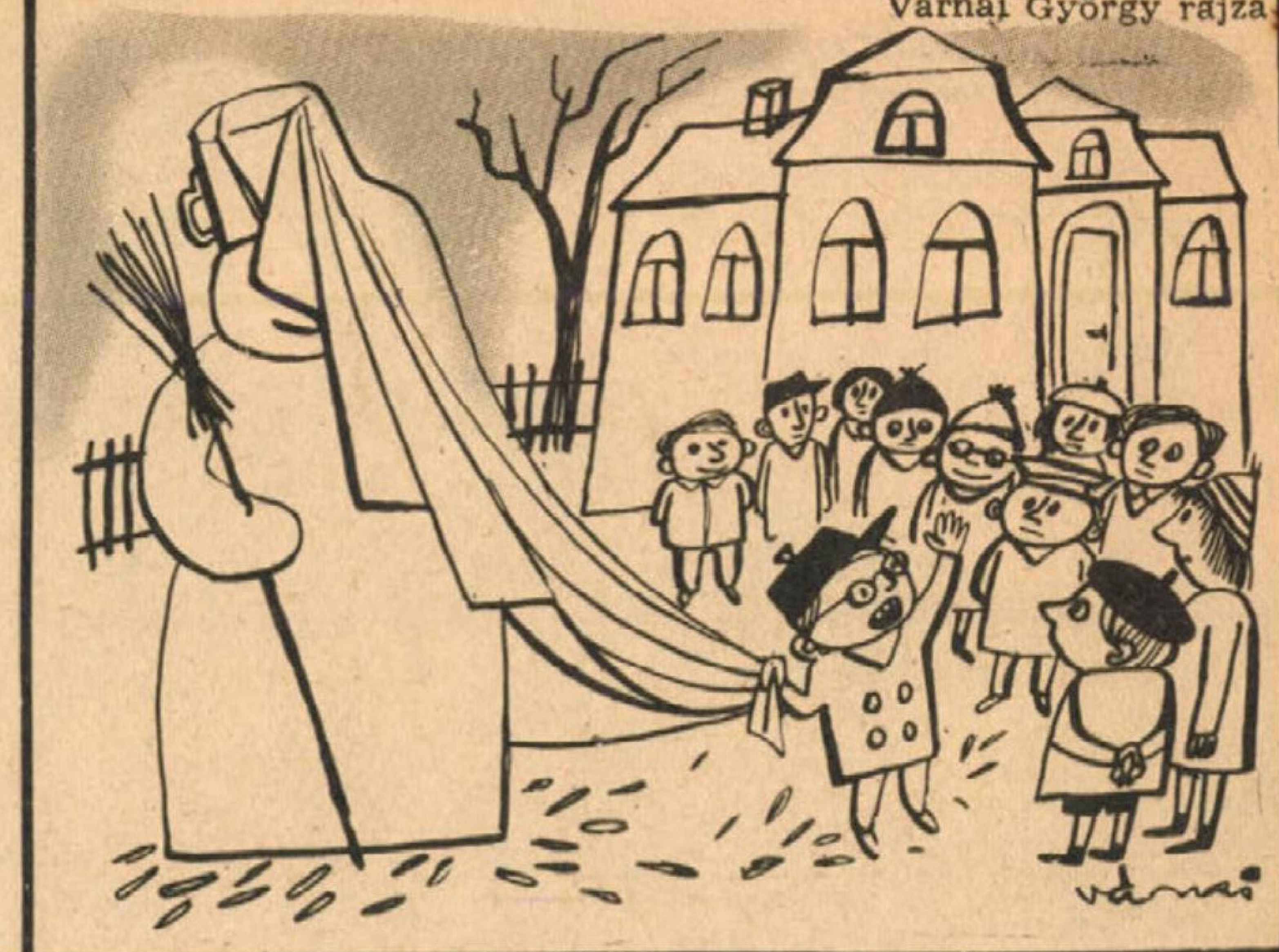

Ritka járat

Toncz Tibor rajza

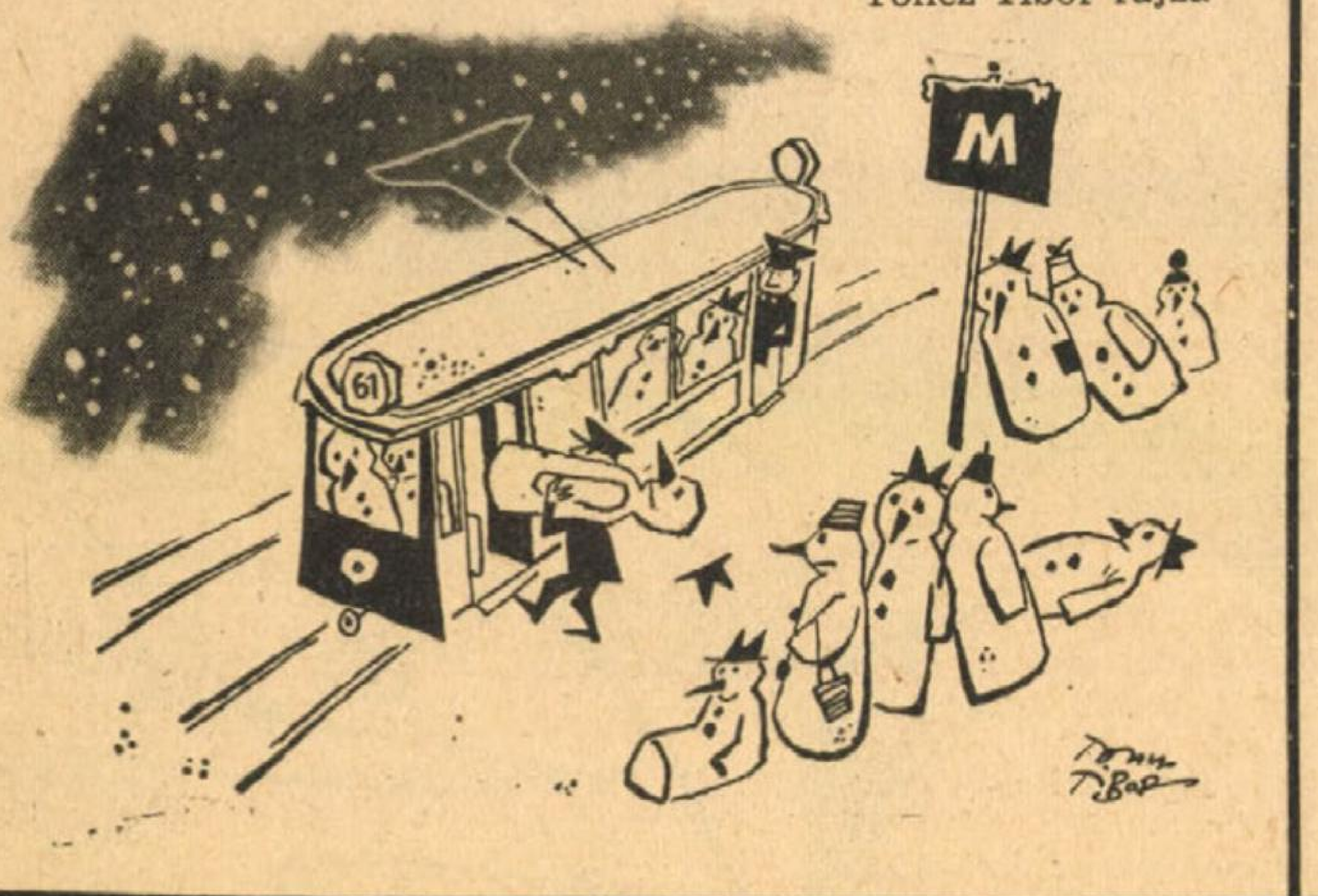

Nemzetközi verseny

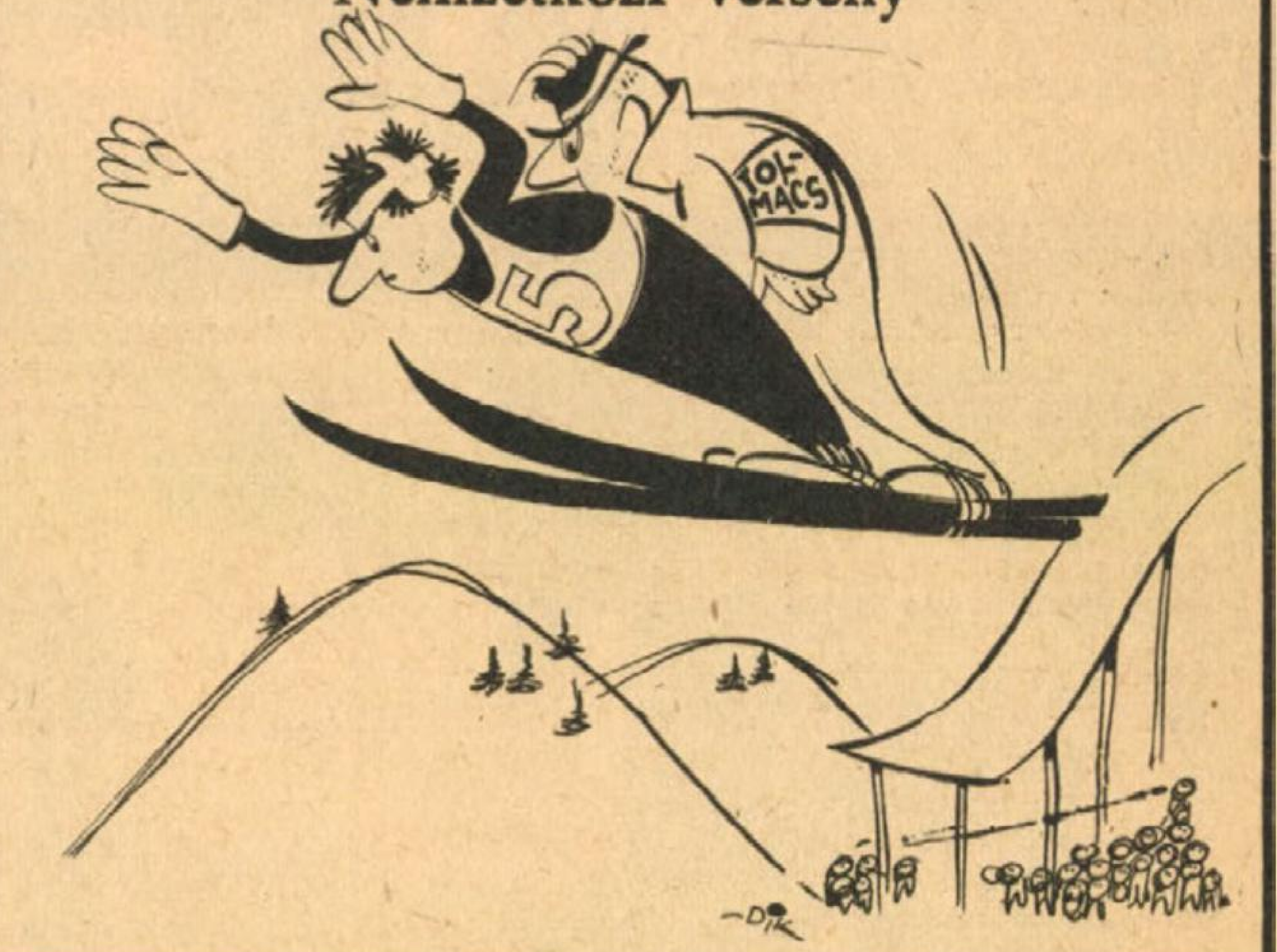

Keresem a barátomat

Gergő barátom új lakást kapott. Amikor értesített bennünket, mi is nagyon örültünk és a meghívást is örömmel fogadtuk. A lakás ráadásul teljesen új, modern, másfél szobás, világos, aranyos kis főbérlet a Resó utcai lakótelepen, hogy azt mondja 1278-ik utca 38/b. X. épület F. lépcső. Nem hangzott nagyon egyszerűen, dehát Gergő mindent pontosan elmagyarázott, mint tartalékos honvédtiszt, pompás vázlatot is rajzolt.

Szombat délután 5 óra felé szálltunk le az autóbuszról és a busz tovarohant a sötét éjszakába. Egyedül maradtunk. A szél zúgott, a baglyok huhogtak, a szélkakasok csikorogtak. A rajz szerint innen egy szürke ház mellett kellett keresztülvágnunk. És ekkor felhördültünk, ugyanis öt egyforma, kecses szürke ház állta utunkat. Szerencsére egyik házból kijött egy bácsi. Elmondtuk neki a címet, szakértően bólogatott. Igen — mondta — a házakon túl van az 1278-ik utca, de most ott nem lehet átmenni, mert hétemeletes új üzletházat építenek. Meg kell kerülni a tömböt, ott találunk három szép zöld házat, azok között húzódik a Borbereki-Rattauer Ervin Oszwald utca, amelyben házak ugyan még nincsenek, de annak a végénél kérdezősködjünk tovább. Egyébként azt javasolta, hogy menjünk el a 20 percnyire levő HÉV-állomásra és a Külső-Tarjáni úton át kerüljük meg a telepet vonaton ez a legegyszerűbb. Szépen megköszöntük a felvilágosítást, de nejem elhatározta, hogy nem keresünk tovább, hazamegyünk. Erről a tervéről csak azért mondott le, mert belátta, hogy vissza már még kevésbé találunk. De nicsak! Itt egy rendőrőrszoba!

A rendőrőrszobán népes társaság fogadott, csupa civil. Az őrmester elvtárs elmondotta, hogy nappal is óránként indul járőr az eltévedt látogatók összeszedésére, akiket azután egyenként kísérnek el a keresett utcába. Akit ők sem tudnak eligazítani, kisorsolják a vendégváró családok között. Jövő hónaptól a kerületi tanács több nyelven beszélő, szakképzett idegenvezetőket állít be helikopterekkel, ezenkívül a tudomány legújabb eredményei alapján egy külföldön igen bevált új módszert honosítanak meg: a házakat utcanévvel és számmal megjelölt táblákkal látják el. Ettől az újítástól igen sokat várnak.

A tévelygők szemmel láthatólag igen jól érezték magukat az őrszobán, meleg levest kaptak és kétnapi hideg élelmet, ezenkívül modern földrajzi és tereptani szakirodalom állott rendelkezésükre. A sarokban vidám társaság ultizott, köztük Venczák bácsi, aki még karácsony hetében jött Pesterzsébetről az unokáját keresni a 680-as utca 10. alatt a J-épületben, de csak a C-épületig jutott, azóta is ultizik, nem is nagyon akar elmenni.

Azután indult a minket kísérő járőr és rövid félóra múlva ott álltunk a keresett ház előtt. Szívdobogva mentünk fel az első emeletre és máris olvashattuk a vadonatúj névtáblát: Kovács Gergely. Sírva borultunk egymás nyakába, talán a Központi Házasságkötő terem óta nem voltunk ilyen boldogok. Becsengettünk s ekkor újabb megpróbáltatás következett, Gergőék nem voltak otthon. Értetlenül álltunk az események előtt, ám szerencsénkre néhány perc múlva, nem sokkal 9 óra előtt megjöttek. Kölcsönösen nagy volt az öröm és mentegetőzve mesélték el késésük okát. Tévedésből a szomszédos ház első emeletére mentek haza és kulcsuk véletlenül nyitotta az ajtót. Miután a szomszéd házban éppen nem volt villany, gyertyát keresgéltek az idegen konyhában, közben azonban hazajöttek a háziak és szelíden kirúgták őket. Ekkor zavarukban ellenkező irányban indultak el, úgyhogy ez is igénybe vett egy kis időt. De nem baj, minden jó, ha jó a vége, végeredményben nagyon kellemes estét töltöttünk együtt.

Soós András

Egy dacos kiszálló

Mészáros András rajza

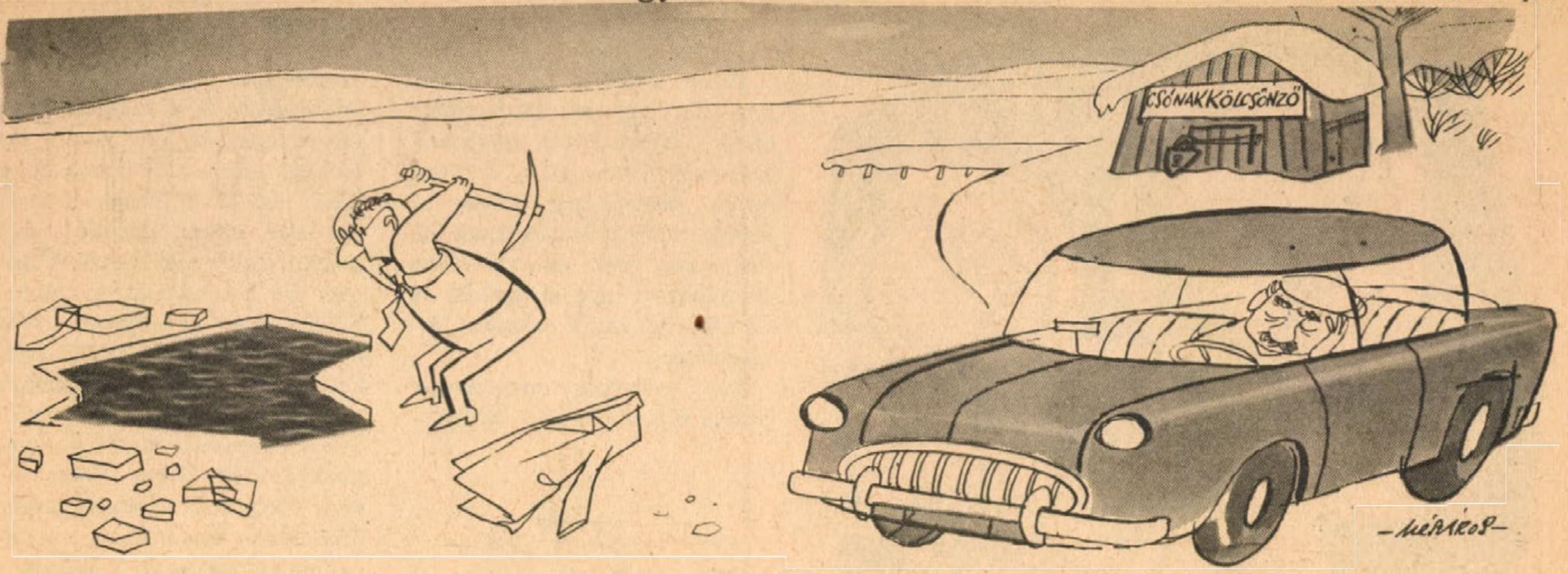

– Engem persze januárban küldenek Földvárra, de én juszt is fürödni fogok!

Mit kell mondani?

Idősebb, udvarias, melegszívű férfiú találkozik egy középkorú, jólöltözött, jómodorú asszonnyal.

— Kezétcsókolom, hogy tetszik lenni?

— Jó napot kívánok, köszönöm jól, mit csinál mindig?

— Olvasgatok, kezitcsókolom.

— Mit például?

— Legutóbb a Magyar Nemzet vasárnapi számát. Volt benne egy levél, kezitcsókolom, hogy nem demokratikus dolog, ha az ember úgy köszön, kezét csókolom. Polgári csökevény, kezitcsókolom.

— Igazán? Miért?

— Nem is tudnám pontosan megmondani, csak sejtem. Régen a kizsákmányolásból kifolyólag köszöntek így. A rabszolgák köszöntek így a cézároknak, a jobbágyok a hűbéruraknak, a kóristák az igazgatónak. Meg főleg a férfiak a nőknek, amikor még nem volt meg a női egyenjogúság.

— De most már megvan.

— Igen, kezitcsókolom, de a nők nem élnek jogaikkal és nem köszönnek viszont a férfiaknak úgy, hogy kezét csókolom. Még nem vetették le elnyomatásukat.

— Tényleg, nehezen megy, bár még nem próbáltam. De hát akkor hogyan akar nekem köszönni?

— Nem tudom, kezitcsókolom. Jó napot? Azt a Közértben mondja az ember abban a biztos tudatban, hogy senki sem fogadja. Különben is megfigyeltem, hogy a kézcsók helyes lélektani pillanatban történő említése inkább okoz jó napot egy nőnek, mint akármilyen más köszönés.

— De hát ha demokráciaellenes a kezét csókolom.

— Ez az, kezitcsókolom, az ember nem akarja, hogy demokráciaellenesnek nézzék. Nekem tiszta a lelkiismeretem, én nem törekszem a kapitalizmus restaurációjára, az imperializmusra allergiás vagyok, a Wall Streetnek még a mellékutcáiban sem jártam, Adenauerral egész életemben egy szót sem beszéltem, a gyarmati kizsákmányolás nem kenyerem, kezitcsókolom, de hát az ember nem szereti a puszta gyanút sem.

— Az alászolgája sem jó?

— Jaj, kezitcsókolom, ezt csak nem tetszik komolyan mondani!

— És a van szerencsém?

— Rémes, kezitcsókolom, nyegle lottóreklámnak hat.

— És a tiszteletem?

— Nem, kezitcsókolom, annak édes testvére az alázatos tiszteletem. Különben is, ha én valakinek kezétcsókolommal köszönök, abban benne van már a tiszteletem, a hódolatom, az udvariasságom, az elismerésem.

— Nem mondhatná azt, hogy üdvözlöm?

— Mi értelme van annak, kezitcsókolom? Ha köszönök, akkor persze, hogy üdvözlöm. Kézcsókkal üdvözlöm.

— Hát, gondolom, azt nem mondhatja, hogy szervusz.

— Nem, kezitcsókolom, ez biztos.

— Már pedig találjon ki végre valamit, mert itt az autóbuszom, fel kell szállnom. A viszontlátásra.

— Jaj, kezitcsókolom, addig nem hagyhat itt, amíg nem tudok elköszönni. Inkább felszállok én is.

Felszállnak, leülnek, a férfi folytatja:

— Mert ugyebár a szia nem jöhet számításba, a csáó, kezitcsókolom, nem magyar, nem hajbókolunk a nyugat előtt...

(Mivel én is szeretném befejezni cikkemet, arra kérem olvasóimat, hogy ajánljanak megfelelő köszönést, amely nem veszélyezteti a demokrácia, a haladó hagyományok, az udvariasság, a logika, a társadalmi fejlődés, az önköltségcsökkentés és a magasabb termelékenység érdekeit. Végül is a fenti beszélgetés, kezitcsókolom, nem folytatható ítéletnapig.)

Feleki László

Akik számára még tart a világháború

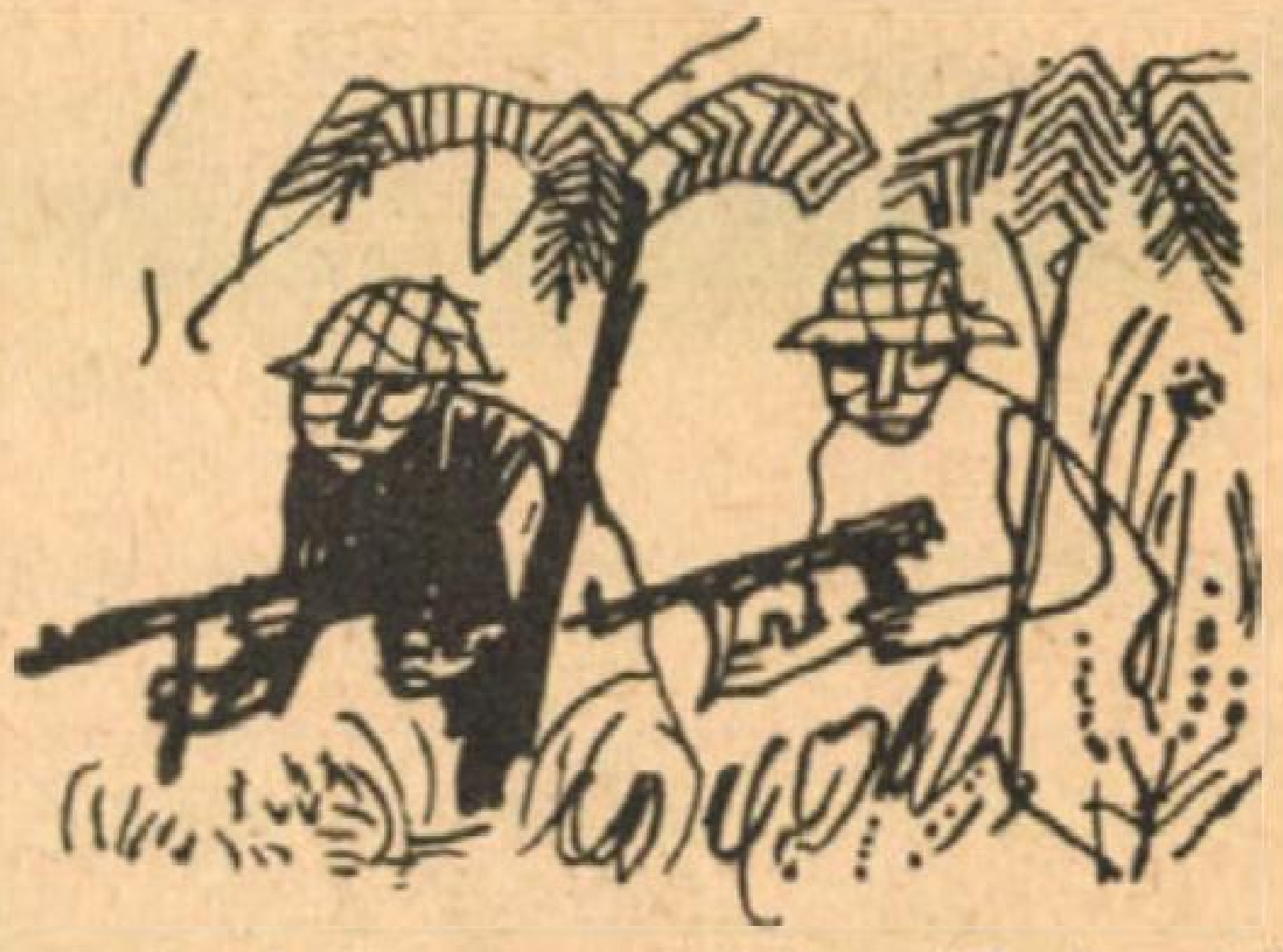

A United Press sajtóügynökség jelentése szerint két japán katona, név szerint Hiroo Onoda hadnagy és Kincsicsi Kocuka őrmester nem hajlandó tudomásul venni a japán fegyverletételt, s a Fülöp-szigetek egyikén, az őserdőben rejtőzve várják Japán győzelmét. A japán kormány külön küldöttséget menesztett a szigetre, röpcédulákkal és hangszórón keresztül igyekeztek meggyőzni a két harcost, hogy vége a háborúnak, jöjjenek haza. A két japán katona – a helybeli földművelők rémei – nem jelentkezett. A küldöttség hazautazott, abban a reményben, hogy kihalás útján talán mégis véget ér egyszer a második világháború.

Az igazgató képet vásárol

Schwott Lajos rajza

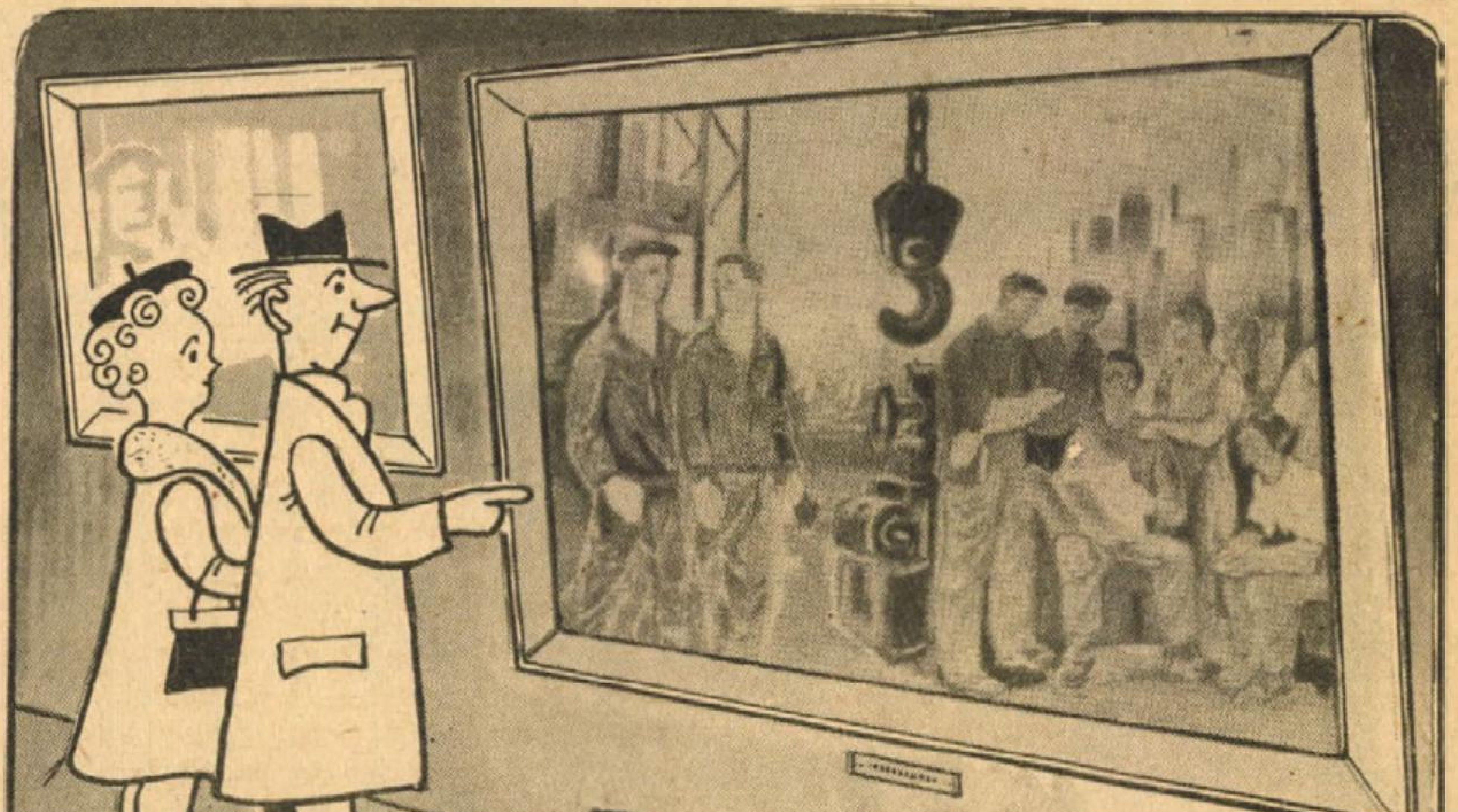

– Ezt veszem meg. Így legalább nem mondhatják, hogy nem tartok kapcsolatot a dolgozókkal . . .

Az űrben

Toncz Tibor rajza

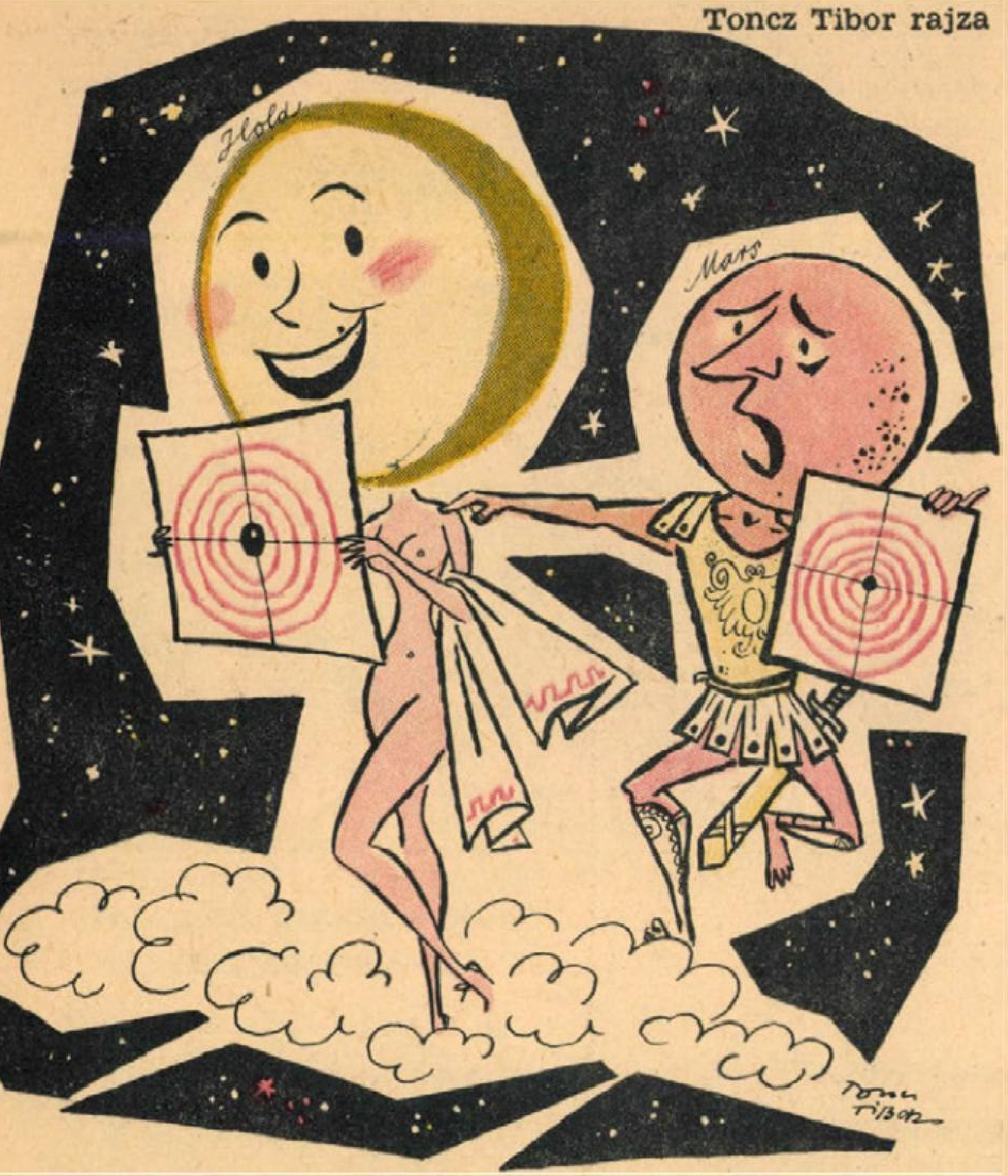

Mars: Menjen odább Lunácska, most én következem!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

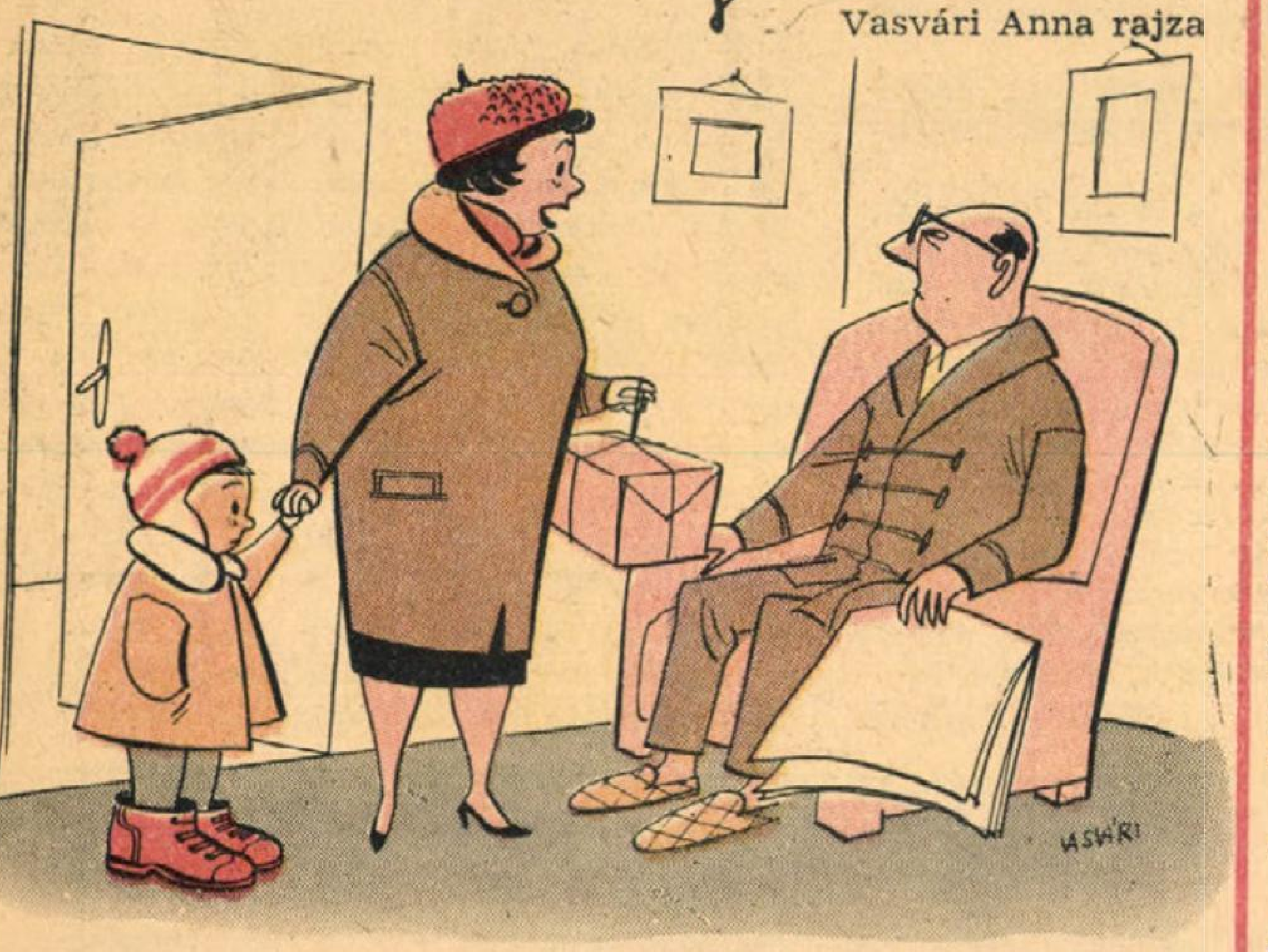

Miért? Majd belenő a gyerek!...

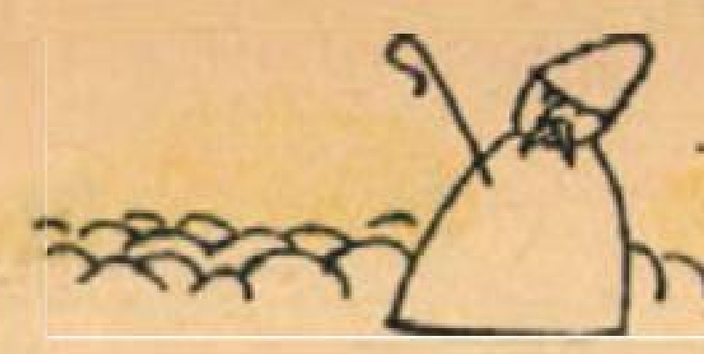

Kritika juhász módra

Eljött a tél és vele a pihenés, no meg az értekezletek ideje. Értekezletre igyekezett Zsemberi Péter bácsi, a híres-neves sárgapusztai juhász is. Persze nem afféle incifinci járási, még csak nem is olyan megjárhatós megyei, hanem az élenjáró juhászok országos értekezletére.

Egy valóságos miniszterhelyettes biztatta ezen a juhászokat, hogy csak pakoljanak ki bátran, mondják meg, ami a szívükön fekszik.

Hanem az ördög tudja, mi ütött ezekbe a juhászokba. A legtöbbje nem panaszkodott. Arról beszéltek, hogy ez a szövetkezeti világ – pedig nem is hitték volna – mennyire megemelte a juhászat, no meg a juhászok becsületét. Azután ellési, meg választási arány így, gyapjúhozam úgy, egyszóval Péter bácsi szerint vége-hossza nem volt – a dicsekvésnek.

Elkedvetlenedve hallgatta az öreg a sok „én így, nálunk úgy"-ot, el is határozta, hogy ő bizony itt szóra se nyitja a száját. Hanem alighogy ezt eltökélte, felállt egy javabeli juhász és megmondta kereken, hogy fenét se ér a juhászok mai nagy becsülete, ha nincs kire hagyni a juhász-kampót, a birkákat, no meg a pulit.

Erre már szót kért Péter bácsi is:

– Mert nem elég – mondotta –, hogy alig-alig kerülközik egy-egy kisbojtár, aki a juhászságra adja a fejét vagy odakényszeríti a szükség. Alig tölt el egy kis időt az esztena mellett, máris oldódzik a bocskora. Az én bojtárom is csak azt leste, mikor áldozik a nap, azután usgyi neki, vesd el magad, be toronyiránt a faluba. Később még az estét se várta meg. Ha futballtréning volt, hát se szó, se beszéd, délután már bottal üthettem a nyomát. Tudja, miniszter kartárs – magyarázkodott Péter bácsi –, nem vagyok én a jónak elrontója. A kis táskarádión magam is meghallgatom ezt a Szepesit. Persze a birka avégett nem maradhat őrizetlen... Hanem az én kisbojtárom ezt nem akarta megérteni. Mondtam neki egyszer, kétszer, háromszor. Oda se hallgatott, mint süket a jóreggeltre. Negyedszerre azután már magam is kijöttem a béketűrésből. Hogy megint őrizetlen hagyta a birkát, hát kritikát gyakoroltam felette, mert mi tagadás, – ha rossz fát tettem a tűzre – engem is jól elvertek kisbojtár koromban.

Kacagott az egész terem. A miniszterhelyettes olyan jóízűt nevetett, hogy a könnyei potyogtak. Az esetnek, mert irigy a világ, híre ment. Azóta mondogatják Sárgapusztán, ha valaki bottal vagy pofonnal tesz pontot a vita végére, azaz elver valakit, hogy megkritizálta, mint Zsemberi a bojtárját.

Borvendég Imre

Jucika farsangja

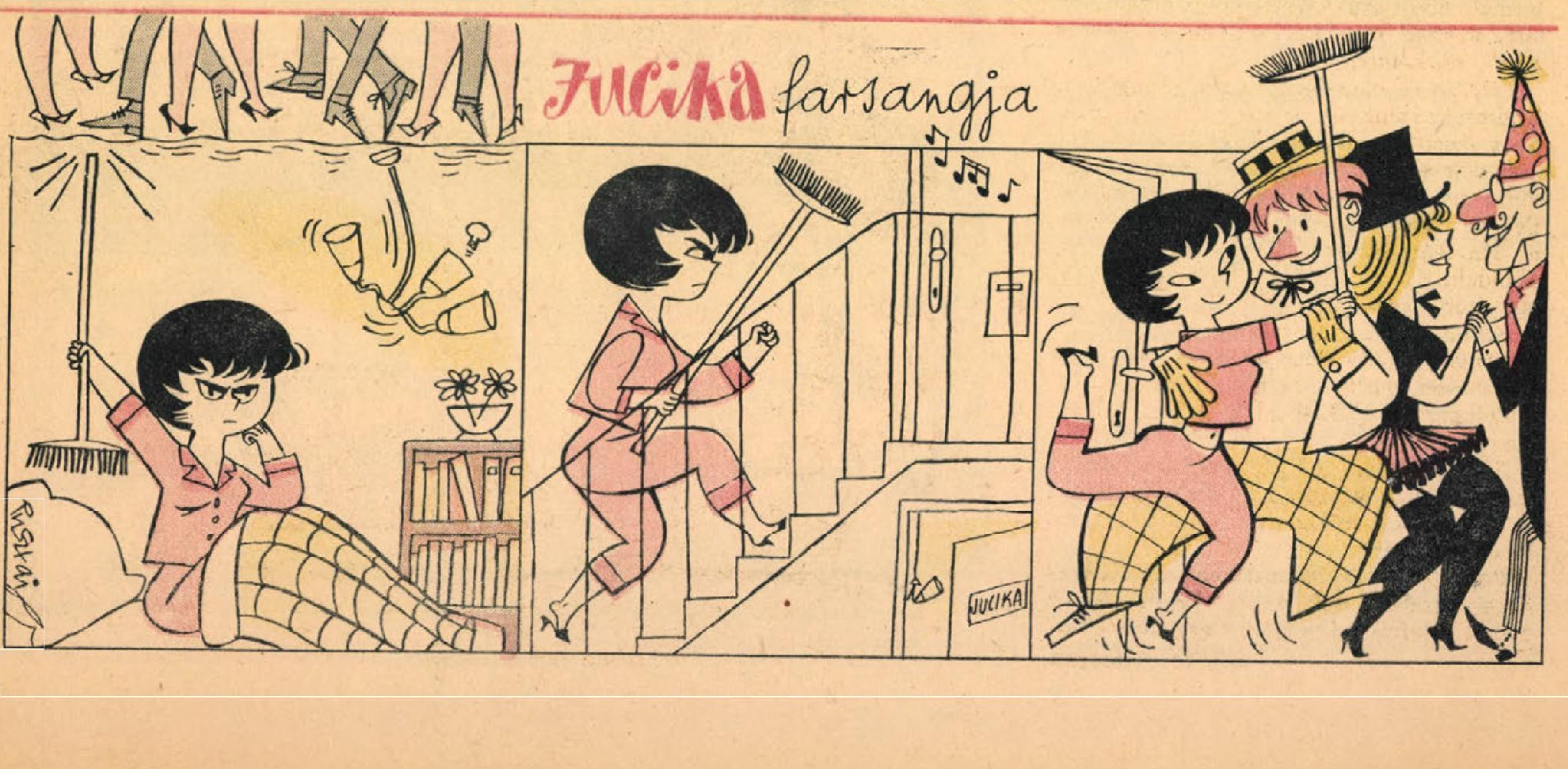

Vendégségben a Főnök

Férj (nézi a terített asztalt): Remélem, fog ízleni az ebéd.

Feleség: Reggel óta sütök-főzök, még az hiányzik, hogy ne is tessék neki.

Férj: Ne haragudj, anyukám, egyszer egy évben ér a nagy tisztesség, hogy a főnök nálunk ebédel. Óriási tekintélyt jelent ez nekem a hivatalban.

Palika (a harmadik általános hallgatója ünnepi ruhában megjelenik).

Férj: Megmostad a kezedet?

Palika: Kétszer.

Férj: Remélem, tudod, ki ebédel nálunk!

Palika: Hogyne. Azért volt a nagy kézmosás.

(A Főnök megjelenik. Üdvözlések.)

Férj: Egy pohár vermutot?

Főnök: Ha megengeded, előbb elintézek egy rövid telefont.

Férj: Parancsolj.

Főnök (miután befejezett két beszélgetést, a gyerekhez fordul): Na, nagylegény hogy megy a tanulás?

Férj: Ugye szégyelled megmondani az igazgató bácsinak, hogy intőt hoztál haza, komisz kölyök!

Főnök: Annyi baj legyen! Én is vittem haza intőt diákkoromban, mégis vittem valamire . . .

Feleség: Ne tessék elrontani a gyereket.

Főnök: Ez az igazság. Én szeretem az igazságot. Palika, tudod, ki volt Edison?

Palika: Igen.

Főnök: Ő is csak közepes tanuló volt, mégis feltalálta . . . *(Nem jut eszébe semmi.)* Több dolgot talált fel.

Feleség: Tessék hozzálátni.

Főnök: Köszönjük; ha szabad még egy rövid telefont.

(Megtörténik, utána ebédelnek.)

Főnök: Mondd, Palika, tanulás helyett mi a kedvenc szórakozásod?

Férj: A futball. Mindig csak a futball!

Főnök: Helyes! Futballművészetünk világhírű, és szükség van utánpótlásra. Még sokra viszed az életben, fiacskám. Sándor sem volt jeles tanuló.

Palika: Csikar?

Főnök: Ő. Mégis sokra vitte. Mint híres futballista, be fogod járni a világot, még Paraguayba is eljutsz.

Férj: Egyelőre csak az ablakokat rúgja be.

Főnök: Helyes! Üvegiparunk annyit termel, hogy szükséges emelni a fogyasztást. Szabad még egy telefont. *(Nem is kérdi, csak mondja.)*

Feleség (a beszélgetés után): Még nem is dicsekedtünk el az igazgató bácsinak, hogy írásból hoztuk az intőt.

Főnök (rikkant): Remek! Sokra fogja vinni az életben! Minek neki a szép írás? Csinos, szőke gépírónőknek fog diktálni. Ha leérettségizel, Palika, kapsz tőlem ajándékba egy írógép . . *(meggondolja)* egy írógépszalagot.

Feleség: Köszönd meg szépen.

Főnök: Felesleges az udvariaskodás! Egyenesen, nyiltan, ez az elvem!

Feleség: Meg kell adni, Palika őszinte gyerek.

Főnök: Nálam a legfontosabb az őszinteség. Rögtön kipróbálom. Palika, mondd a szemembe, milyennek találsz engem. Nyíltan bírálj!

Palika (rövid habozás után): Kedves bácsi tetszik lenni, de . . . vendégségben ennyit telefonálni potyán, nagy disznóság!

Stella Adorján

Szatíraírási kísérlet a Sivatagban . . .

Várnai György rajza

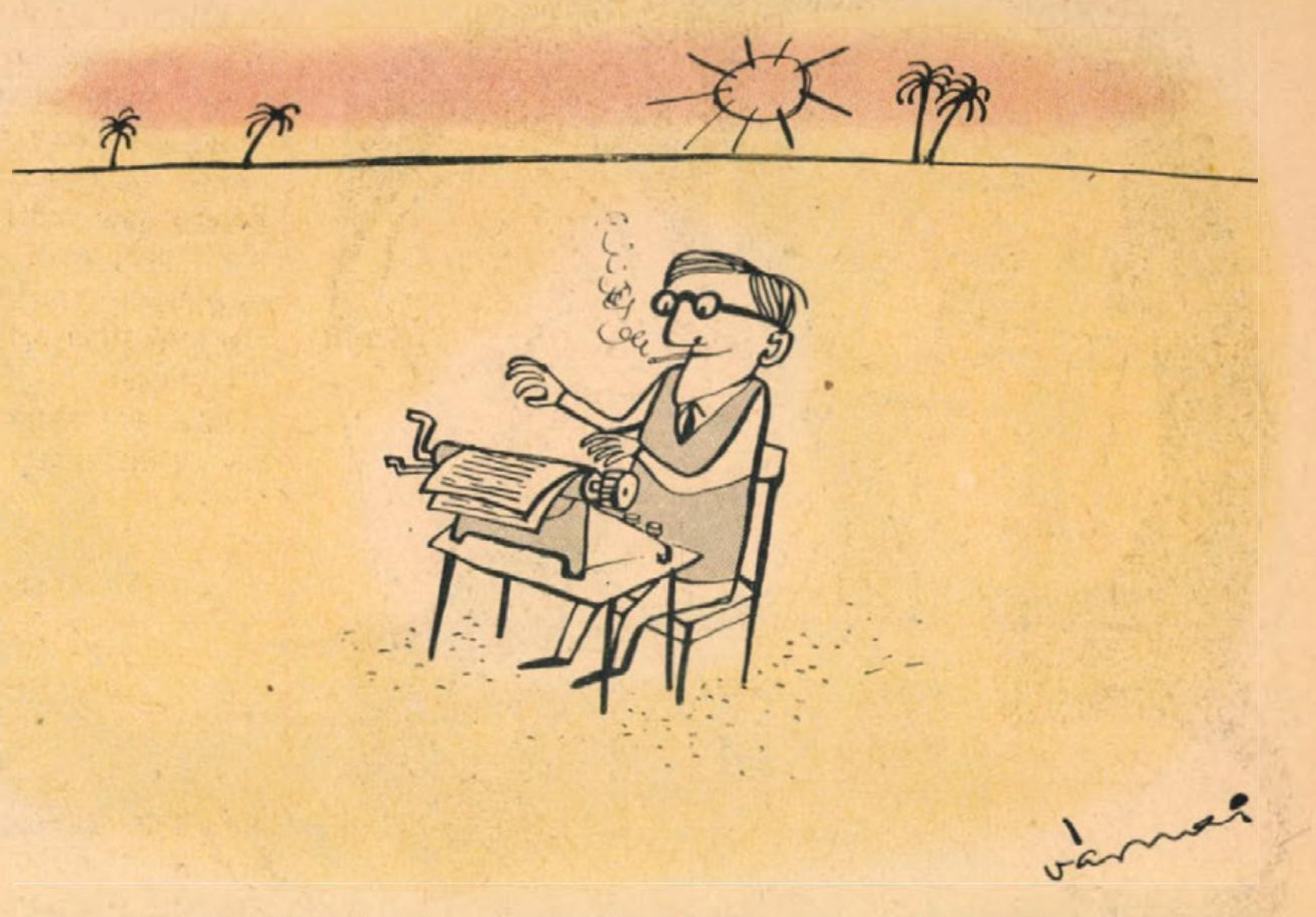

. . . ahol többszáz kilométeres körzetben nem sértődik meg senki.

Kutatás a nyereségrészesedés után

Szür-Szabó József rajza

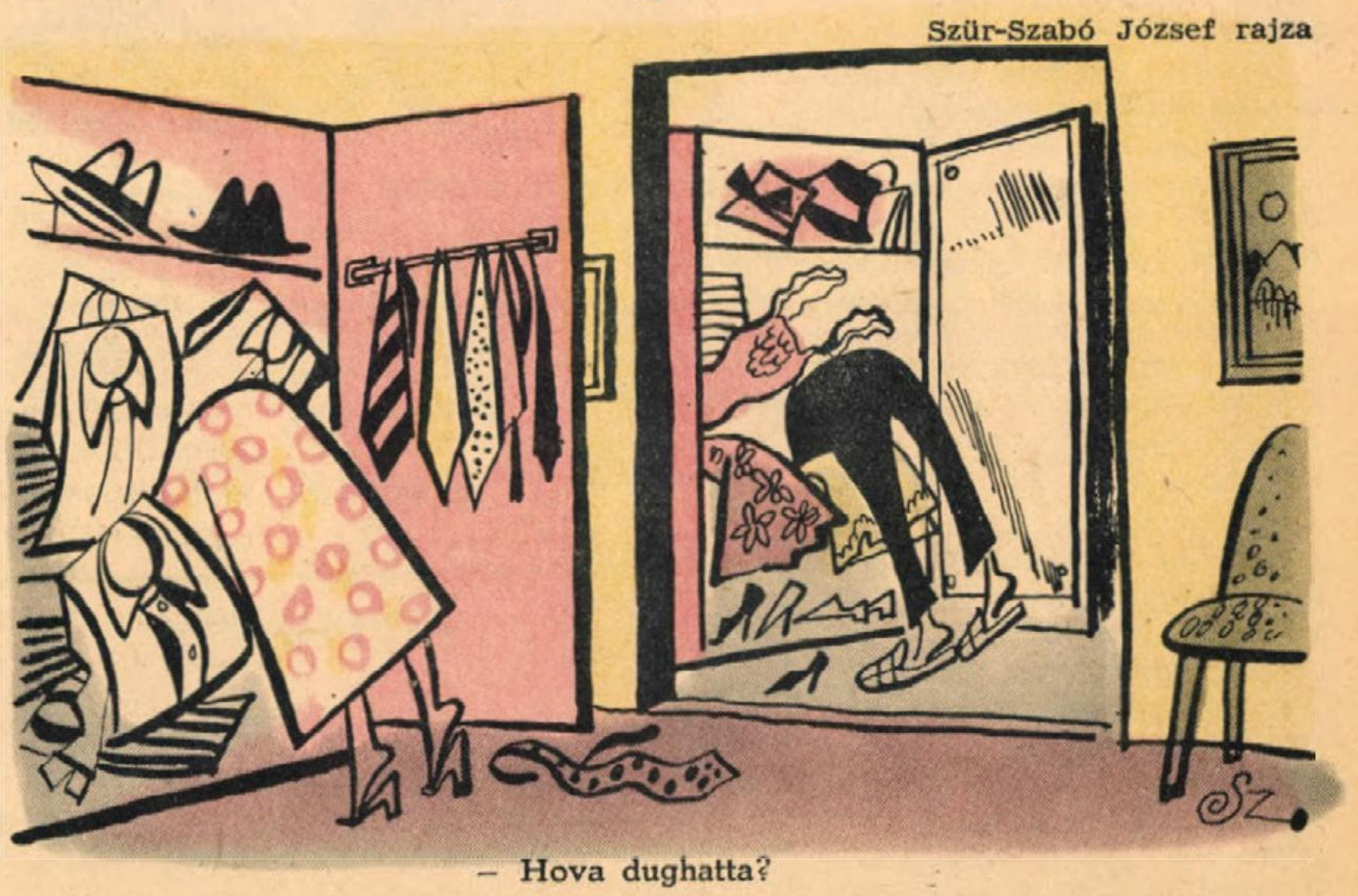

– Hova dughatta?

Vidéki taxi

Toncz Tibor rajza

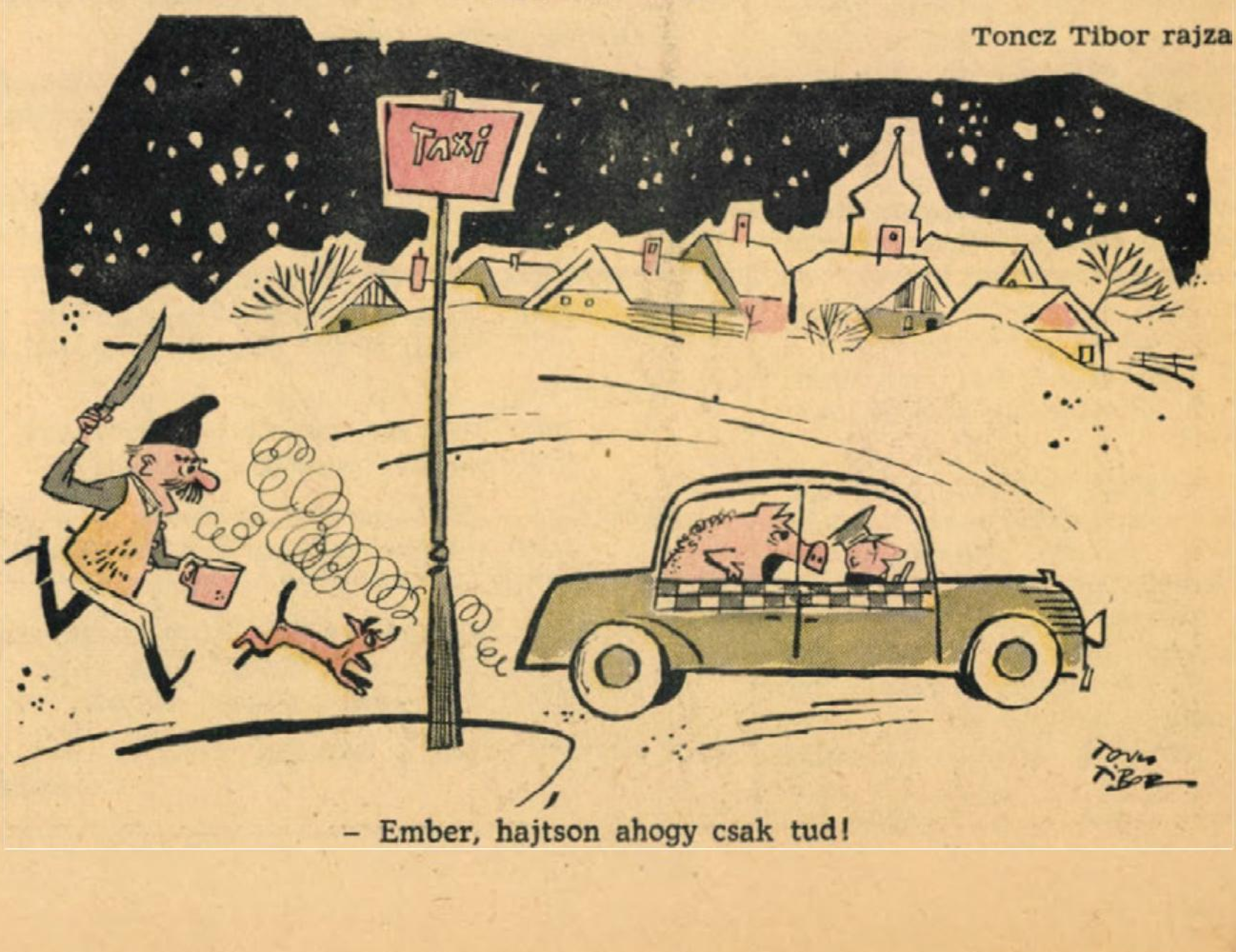

– Ember, hajtson ahogy csak tud!

Telefonbeszélgetés Ben Gurionnal

Gerő Sándor rajza

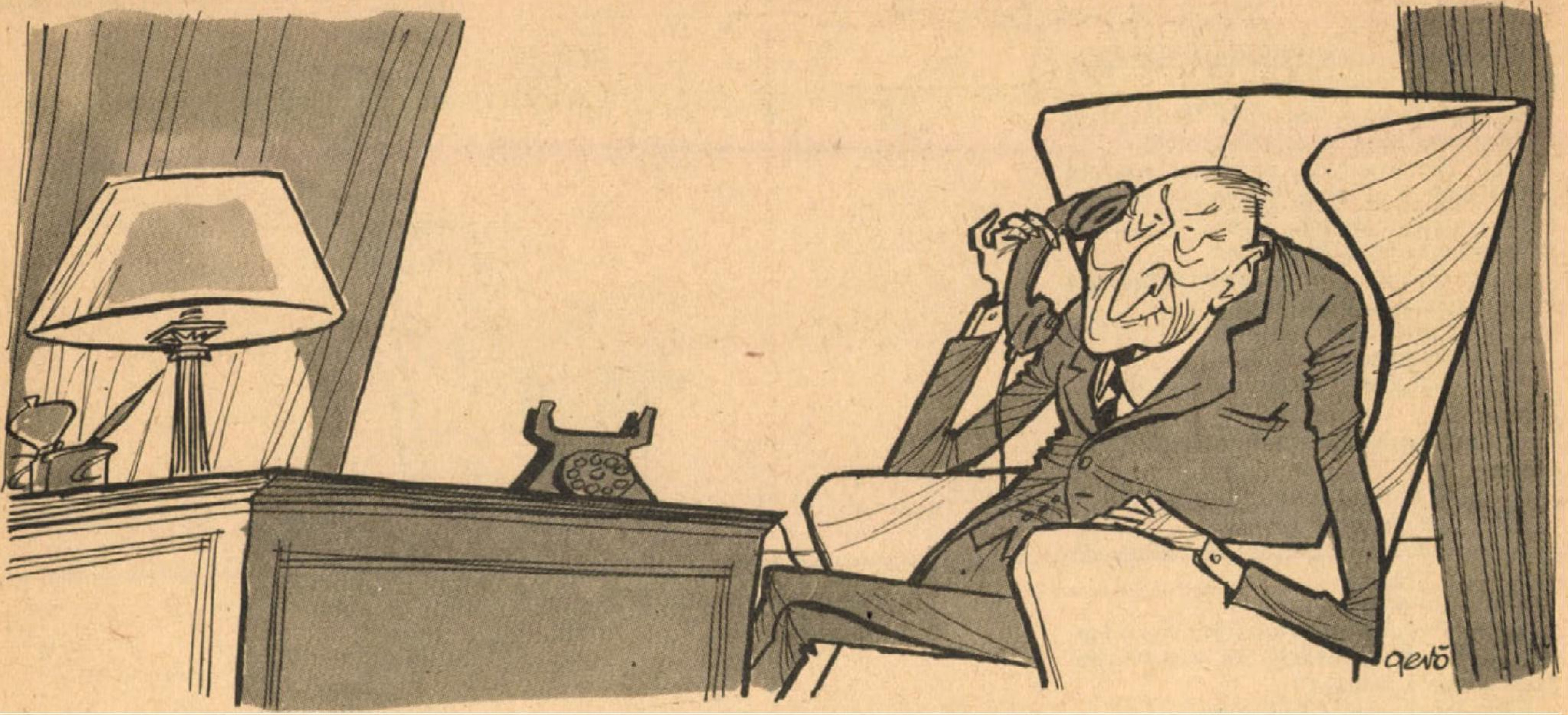

Adenauer: ... hogy lássa, mennyire nem haragszom magára, küldjön még száz láda géppisztolyt ...

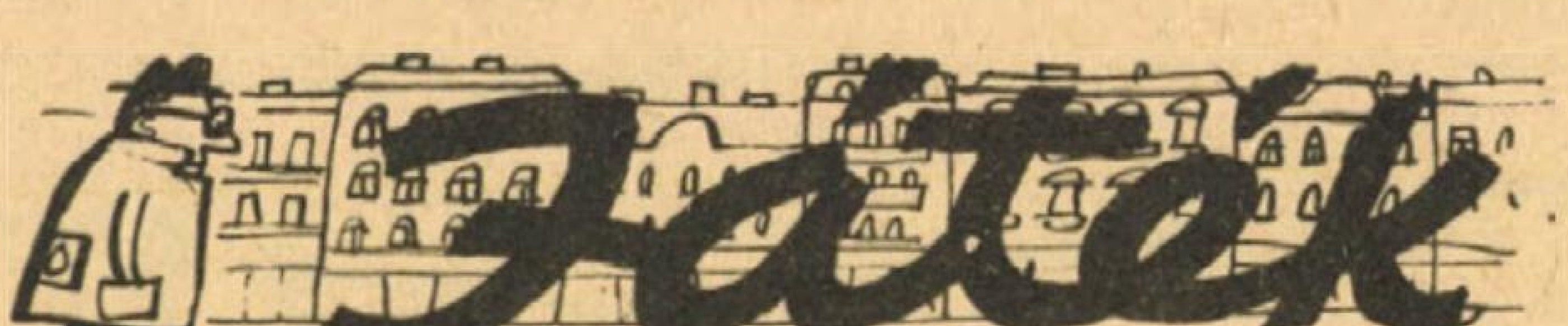

Játék

Megyek az utcán, zsebredugott kézzel fázósan, görnyedten.

Hirtelen eszembe jut, hogy én tulajdonképpen egy nagy színész vagyok és azon csodálkozom, hogy engem még nem fedezett fel senki. Most például egy kis epizód-szerepet játszom: egyszerűen járókelő vagyok a Só utcában. Kis szerep, de mi mindent tudok én kihozni ebből a kis szerepből!

A jó színész elrejtőzik a szerep csontos vázában. Én nem is elrejtőzöm, én eltűnök benne. Olyan természetesen megyek, hogy az szinte lenyűgöző. Semmi merevség, megilletődöttség, lámpaláz. Teljesen otthonosan mozgok az aszfalton. Jean Gabin elbújhatna mellettem. Nem tudom, Major Tamásnak hol van a szeme. Naponta többször is elmegyek a Nemzeti mellett, de még egyetlen egyszer sem vett észre, nem figyelt fel ösztönös tehetségemre. Mert ösztönös tehetség vagyok. A lábamat ösztönösen rakosgatom: bal-jobb, bal-jobb.

Csodálatos természetességgel, könnyedséggel sétálok, s olyan életszagú vagyok, hogy valami csoda. A Timár József se tudna úgy végigmenni az utcán, ha engem alakitana, mint ahogy én végigmegyek a Só utcán, ha magamat alakítom. Ja kérem, erre születni kell!

Ni csak, ez a pofa már vagy öt perce folyton takar a nézők elől, mindig előttem megy. Gyorsan megelőzöm.

Néhány perccel később véletlenül nekimegyek egy idősebb irhabundás férfinak. Azt mondja nekem: marha. Elérzékenyülök. Istenem, micsoda siker! Ez az irhabundás nem vette észre, hogy én most egy olyan járókelőt alakitok, akit annyira elfoglalnak a gondolatai, hogy se lát, se hall. Óriási siker! Annyira őszinte voltam, annyira emberi, hogy nem is vette észre: én most játszom. A néző elhitte nekem, hogy én most egy olyan járókelő vagyok, akit annyira elfoglalnak a gondolatai, hogy se lát, se hall. A szerep azonosult a színésszel, tehát velem és fordítva. Asta Nielsen se tudott volna így nekimenni egy járókelőnek.

Egy pillanatra meghökkenek, zseni-fejemet felkapom és csodálkozva bámulok az irhabundásra. Meghökkenés + fej fel + csodálkozás. Semmi hatásvadászó hadonászás, szemforgatás, komplikált arcjáték, vagy ilyesmi. Nem, én megelégszem ezekkel a finom eszközökkel, mert az az igazán jó színész, aki a sok kifejezési eszköz közül ki tudja választani a legmegfelelőbbet, a legtalálóbbat. Szédítő vagyok! Mondhatnám azt is, hogy klasszikus! Játékomban nyoma sincs a kiszámítottságnak, a görcsösségnek – spontán vagyok és laza. Aztán halkan, egyszerűen, szinte csak sóhajtásszerűen azt mondom: maga a marha!

Taps. Illetve nagy taps jött volna be, ha a járókelők egy kicsit is odafigyeltek volna rám, de a közönyös emberek elsétáltak mellettem és nem vették észre, hogy az évszázad legnagyobb színésze áll a járda közepén. De nem is vehették észre nagyon, mert olyannyira tipikus pesti voltam, mint ahogy az a nagykönyvben meg van írva, annyira élethű, annyira reális, mentes minden naturalizmustól, hogy az már szinte nem is lehet igaz. S mindezt maszk nélkül, jelmez nélkül. Anyám, büszke lehetsz a fiadra!

Olvastam valahol, hogy a jó színésznek, aki megszemélyesít egy figurát, tudnia kell a hőséről: házas-e, honnan jön, hová megy, mi célból, satöbbi, satöbbi. Én pontosan tudom mindezeket: házas vagyok, hazulról jövök, abból a célból, hogy igyak egy jó feketét. Mindent pontosan tudok a figurámról.

Tejóisten, micsoda nagy művész vagyok én!

Mikes György

KI MIBEN VÉTKEZETT ...

— Újabb pokoli részletek Dante nyomán —

A Pokolban, hol félhomály honolt,
beléptünk egy nagy, baljóslatú gyárba,
mely kietlennek rémlett, mint a Hold.

De egy teremből, amely be volt zárva,
oly furcsa hang hallatszott — borzalom! —
mint nyögés és fogak csikorgatása.

Belestem hát a széles ablakon
s dermedten néztem néhány bús alakra,
kik dülledt szemmel, bőszült szilajon,

kezükben kerek dobozkákat tartva,
kinyitni próbálták vésővel, késsel,
s a dobozokon e szó: Cipőpaszta.

Verejtékezve, szörnyű szenvedéssel
folyt itt a munka eredménytelen,
mivelhogy sikert egyikük sem ért el!

Amott meg, tovább, ugyane helyen
pár-férfit láttam, sírva jajgatókat,
palackokkal vesződve szüntelen,

Mert ki akarták húzni a dugókat,
s az üvegbe hullt minden kicsi rost,
mely ezer darabra is szétporladt.

És szólt a Szellem: — Nos, tanulhatsz most,
e gyötrelmeket látva! Nem titok:
ezek csinálták a dugót, dobozt,

s itt büntetésül ki kell nyitniok!

Lovászy Márton

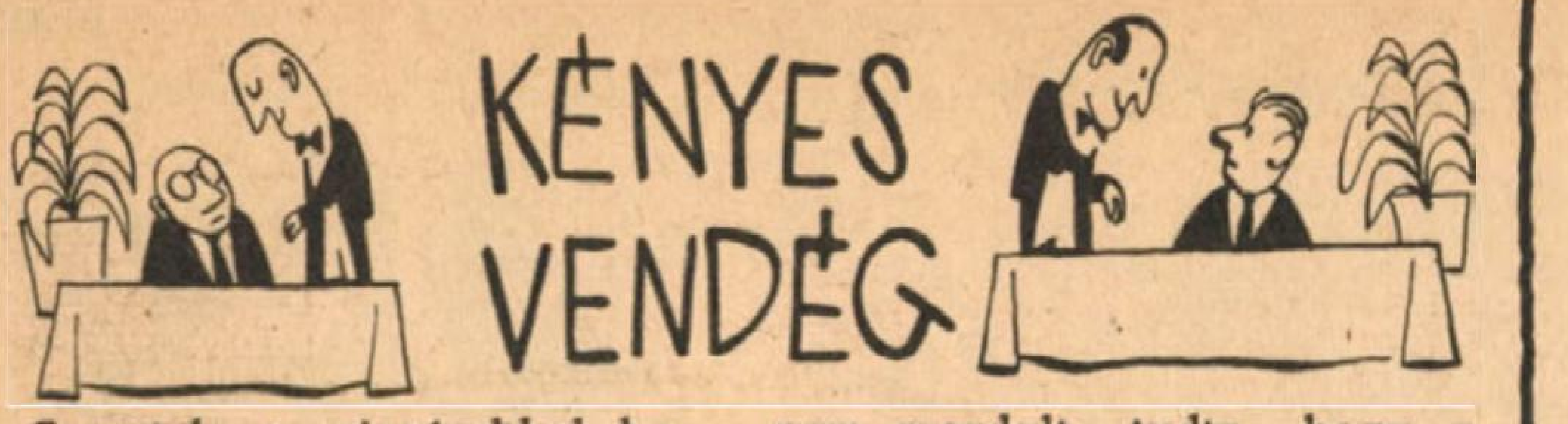

KÉNYES VENDÉG

Szeretek a pincérekkel beszélgetni. Jó emberismerők és néha elárulják a vendégekről szerzett mulatságos tapasztalataikat. Most is odaáll asztalomhoz és halkan figyelmeztet egy hetven év körüli vendégre, aki magabiztos hangon kiált rá a másik pincérre:

– Az étlapot!

– Tessék megfigyelni a tanár urat – súgja az én pincérem. – Nyugdíjából él, gyermekei nem támogatják. Tudjuk róla, hogy nem engedheti meg magának a drágább ételeket. Kezdődik a színjáték. A cselekmény mindig egyforma.

Az öreg megkérdezte:

– Milyen ma a sertés szelet Villa Franca módra?

A pincér udvariasan válaszolt:

– Nem javasolom tanár úrnak. Kemény.

– Akkor nem kérem. És mi a véleménye, kedves barátom, az Orly módra készült pontyról? Mert bizony azt nem tudják mindenhol kifogástalanul elkészíteni.

– Bevallom, ma nem kaptunk szép halat.

– Jó, hogy megmondta. Akkor szó se lehet róla. Talán sertésjavát à la Hadvezér?

– Hozhatom.

– De nem. Az mindig nagyon zsíros. Inkább nyársonsült rablóhúst ennék.

– Az se elég puha.

– Hallatlan! Miért nem vesznek szebb húst? Mi a véleménye a brassói aprópecsenyéről?

– Olyan, mint a borsostokány.

– Azt nem szeretem. Talán milánói sertésszeletet eszem.

– Igenis, egy milánói sertésszelet – ismételte a pincér, de nem mozdult, tudta, hogy a rendelés ügye még nem fejeződött be.

– Várjon egy kicsit. Emlékszem, az nehéz eledel. A múltkor is megfeküdte a gyomromat.

Az én pincérem hamiskásan mosolygott rám, azután a fülembe súgta:

– Tessék figyelni. Most dühös, goromba lesz, azután jön a borsópüré, meg a pirított burgonya. Összesen 5 forint 60 fillér. Ma az a legolcsóbb az étlapon.

A tanár újból tanulmányozni kezdte az étlapot, azután mérgesen lecsapta:

– Maguknál nem lehet ebédelni! És még maguk merik I. osztályúnak nevezni magukat? Semmi választék! Megmondhatja a vezetőnek! Na, hozzon egy adag borsópürét. Azzal nem lehet baj. Meg egy szépen pirított burgonyát. De gyorsan!

A pincér udvariasan meghajolt és megismételte:

– Egy adag püré és egy szépen pirított burgonya. Máris hozom kérem.

Az én felszolgálóm rám mosolygott és megjegyezte:

– Valahányszor bejön, mindig így történik a rendelés. És mi mindig komolyan tárgyalunk vele a 26 forintos sültekről. És a tanár abban a hiszemben fogyasztja el a köretet, hogy mi elhittük: sültet evett volna, ha nekünk jobb konyhánk lenne.

Egy másik vendéghez ment és bizalmasan beszélgetni kezdett vele. Most annak kezdte magyarázni a tanár urat.

Vagy engem?

Palásti László

Szálkás hal

Toncz Tibor rajza

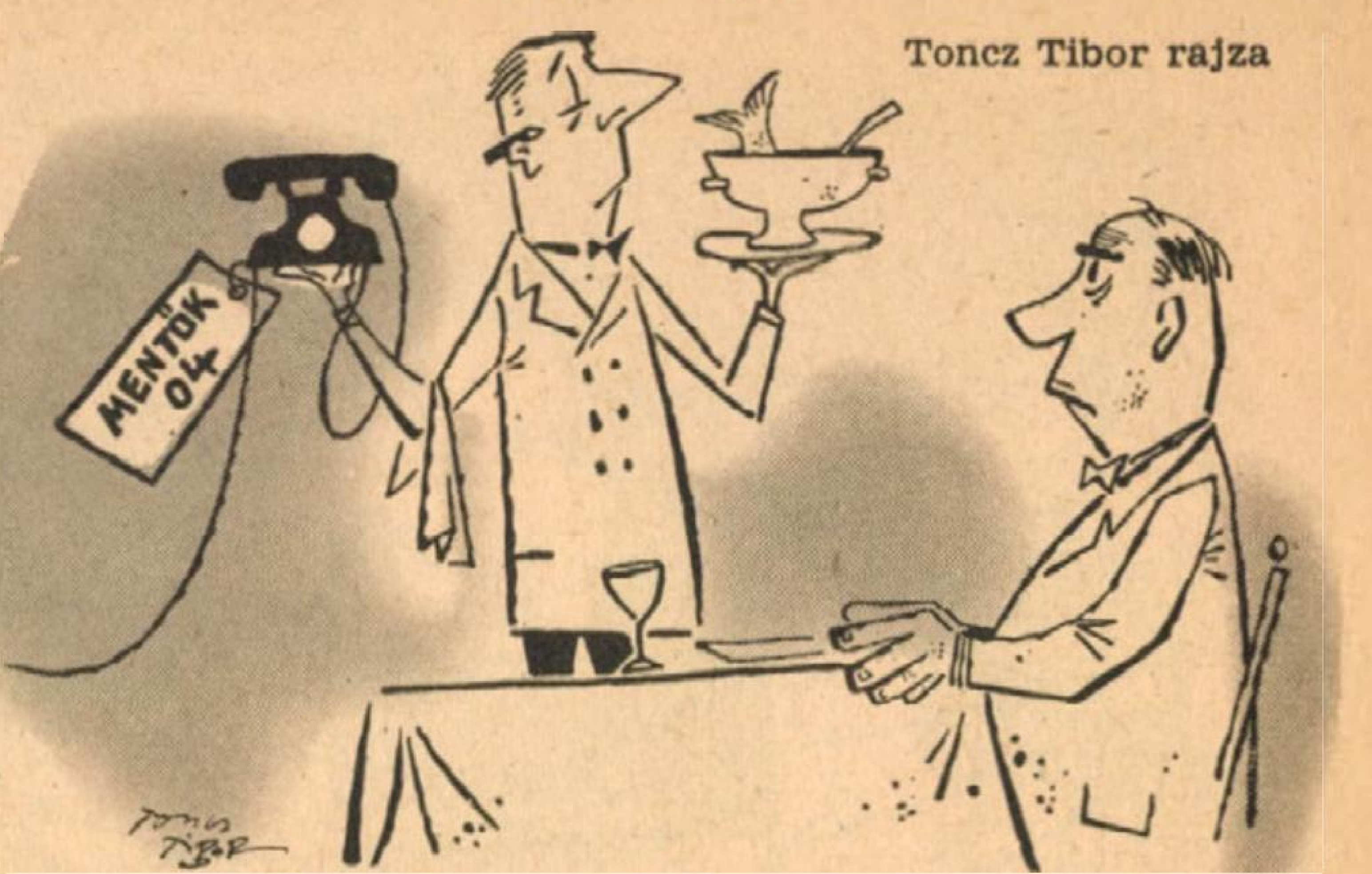

Társbérleti kísértet-história

Hegedűs István rajza

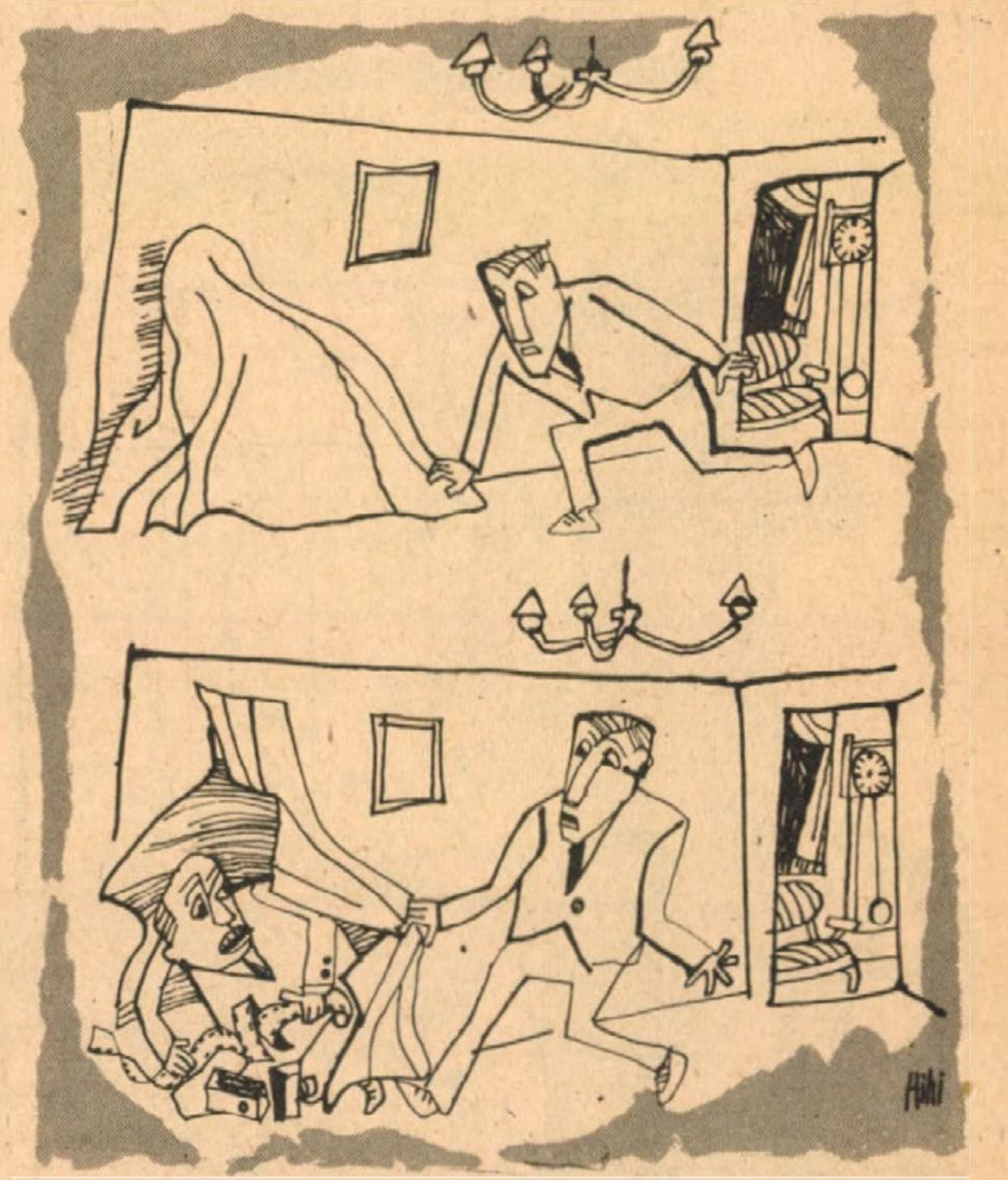

– Megőrült, Balogh úr?! Most fényt kapott a film!

Ámor is gépesített...

Schwott Lajos rajza

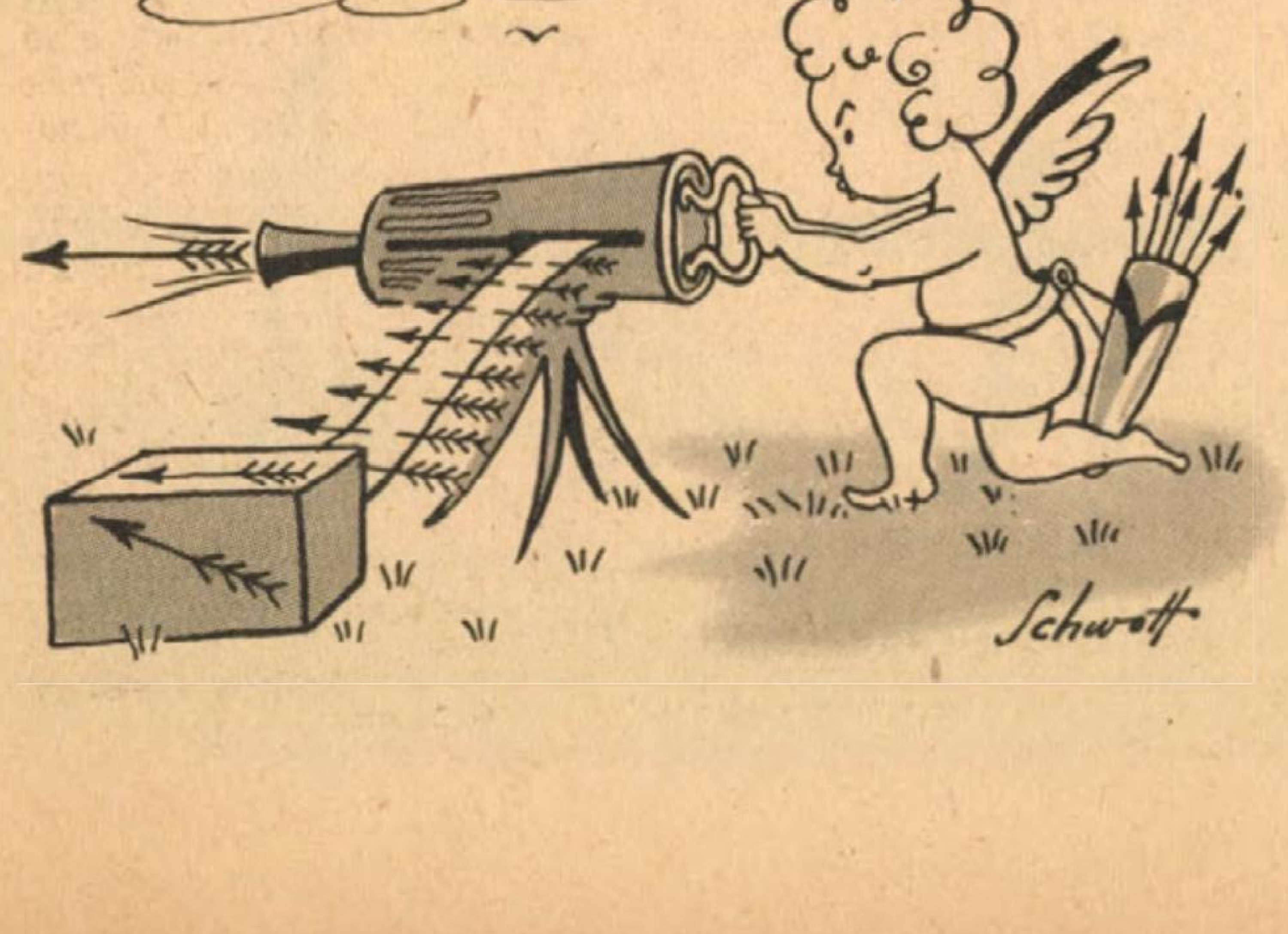

Kolorádóéknál

Török János rajza

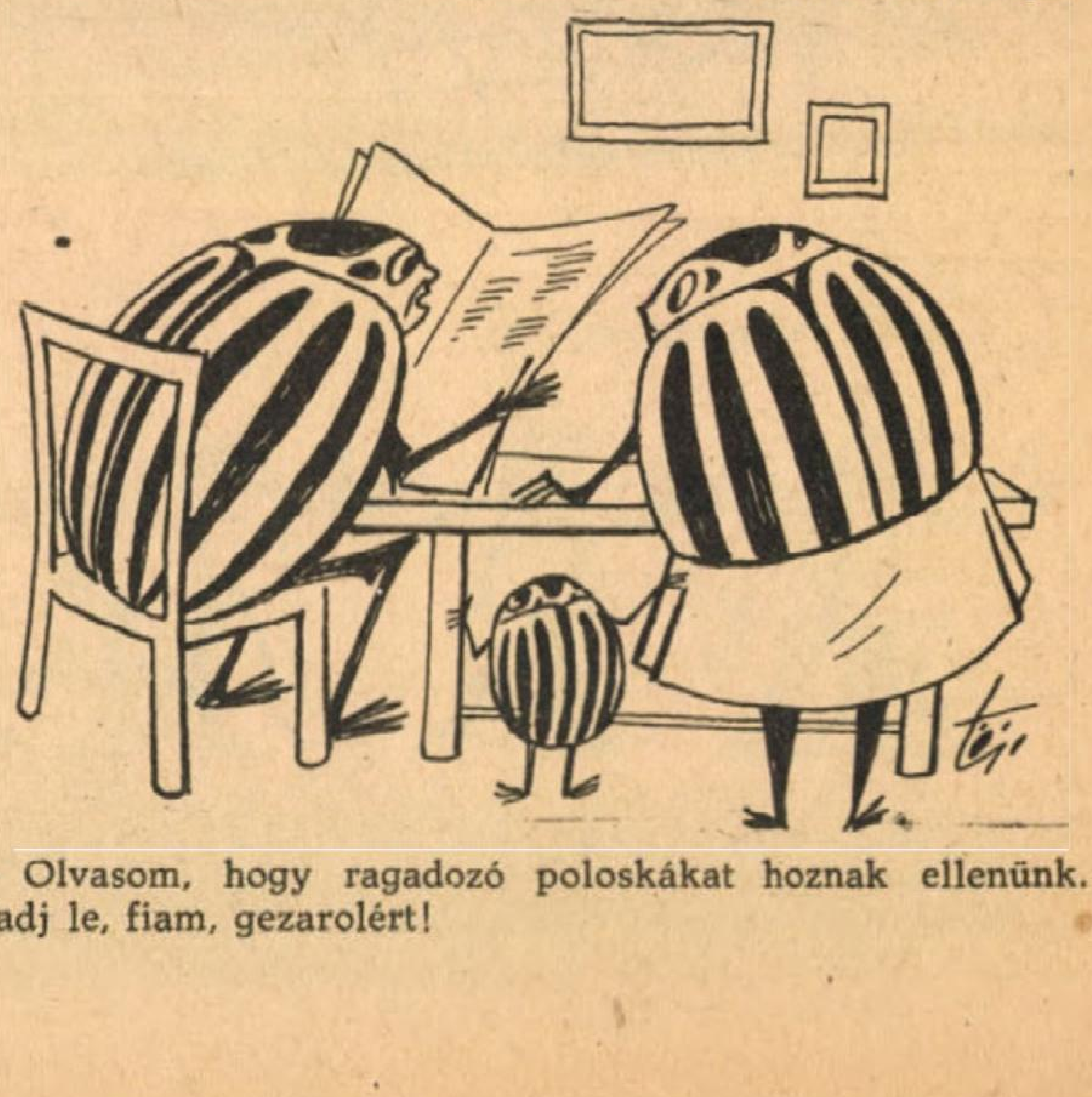

– Olvasom, hogy ragadozó poloskákat hoznak ellenünk. Szaladj le, fiam, gezarolért!

A klikk

Kaján Tibor rajza

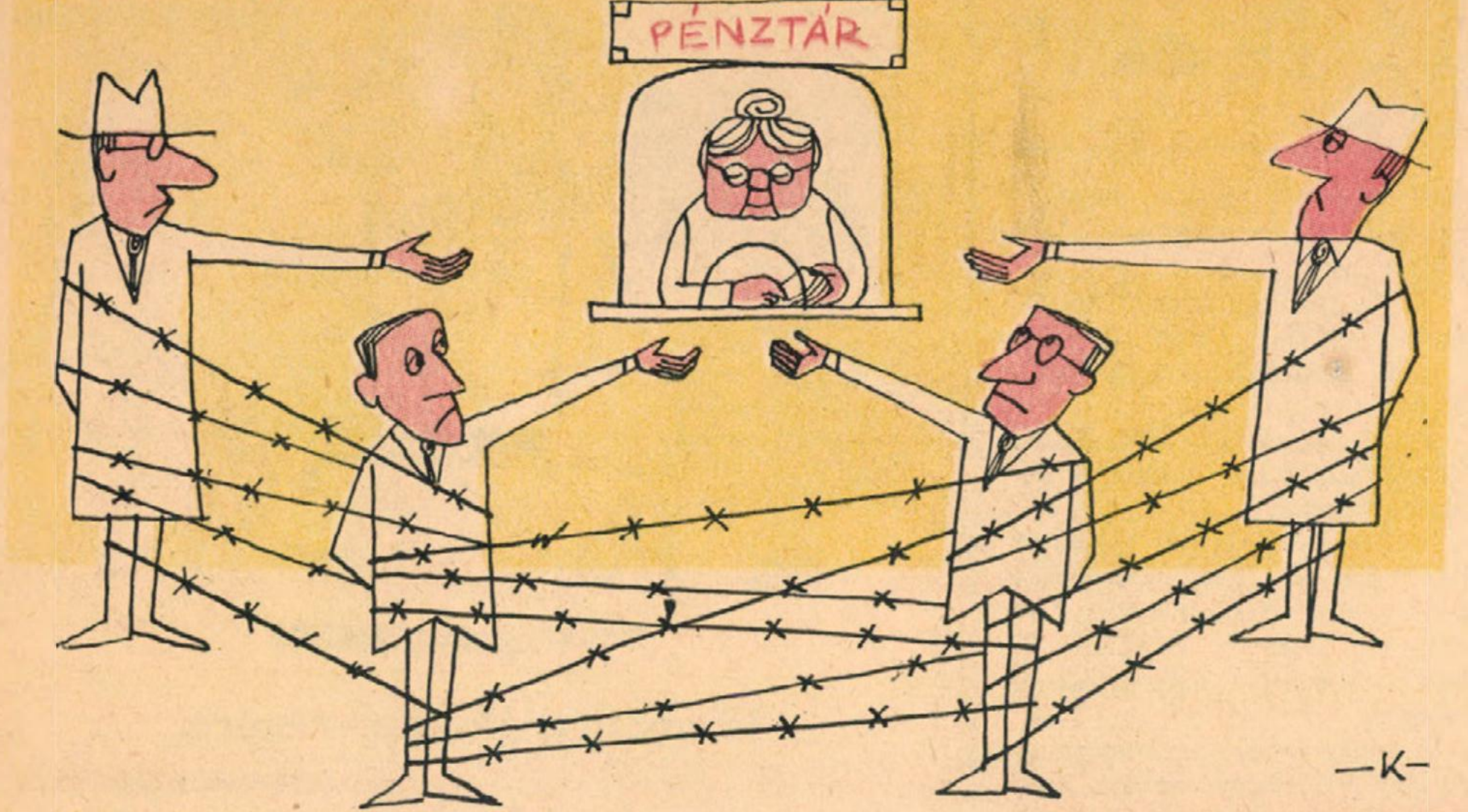

Farsangi gazdálkodás

Szür-Szabó József rajza

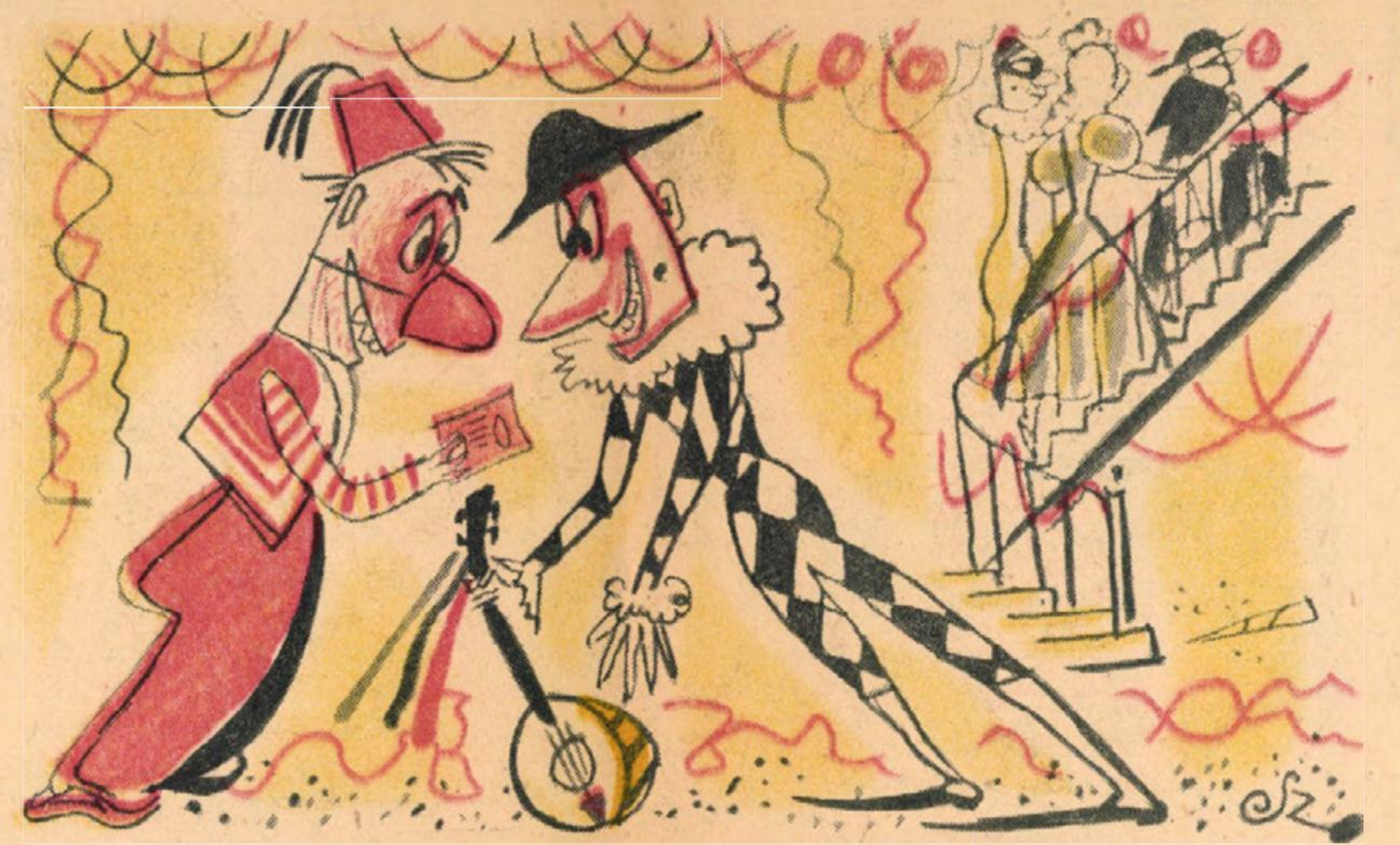

– Ezt most félretesszük gyomormosásra, a többit elisszuk! . . .

A pedáns tisztogató

Takács Zoltán rajza

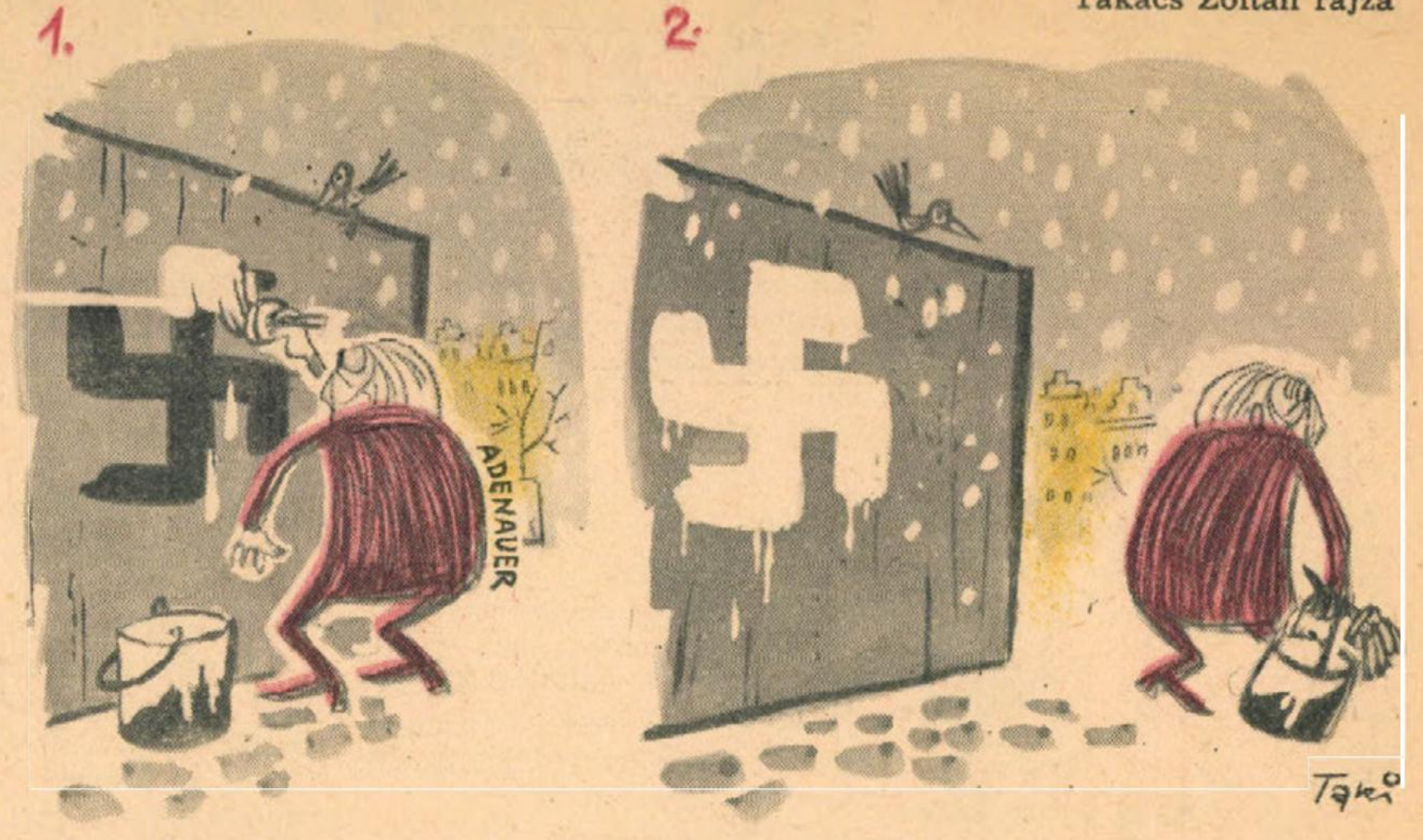

– Majd én eltüntetem ezt a dolgot!

– Na, így már rendben van!

Súlytalansági állapot

Várnai György rajza

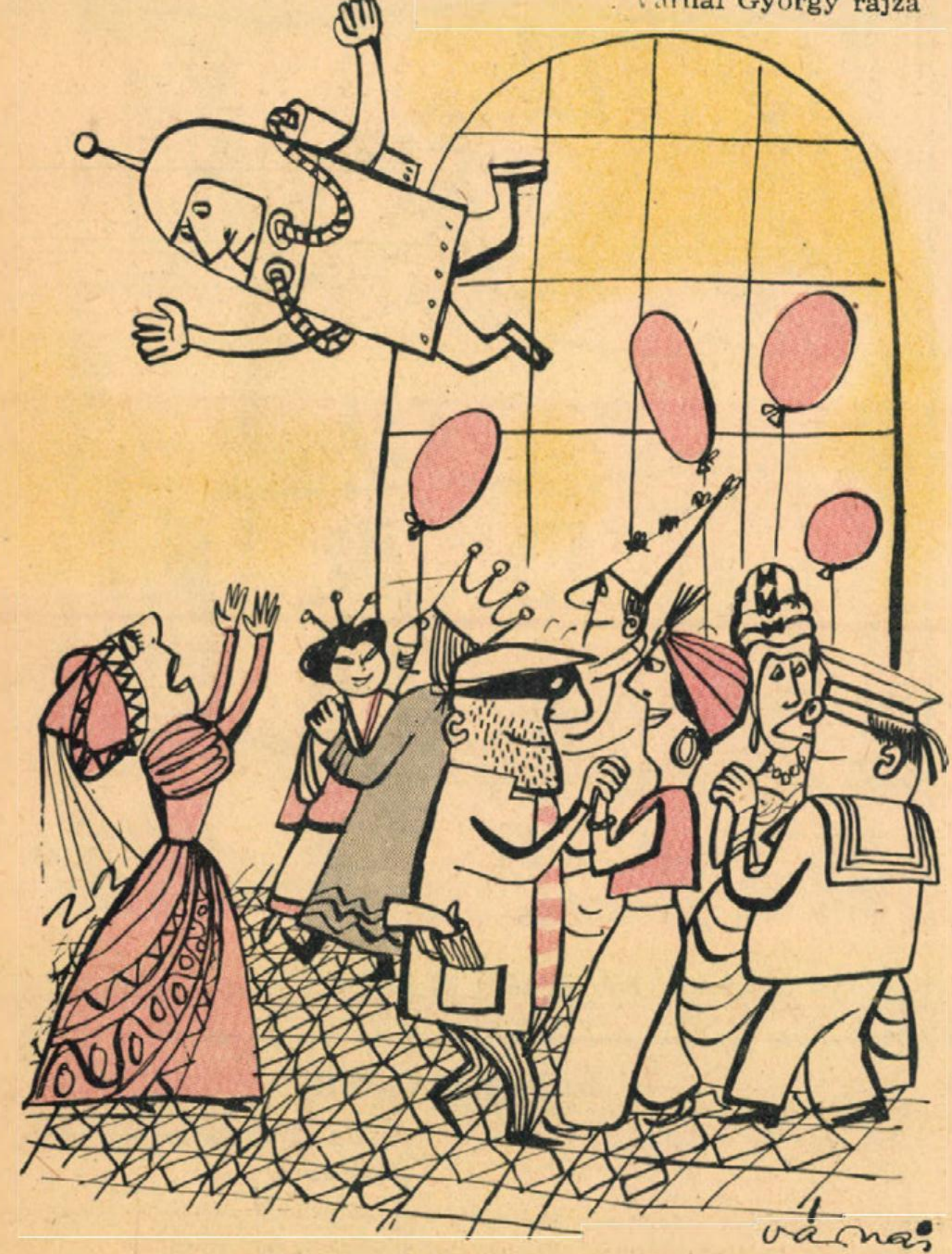

– Kellett neked űrhajósnak öltözni?

„Sok a tér... Paulina!"

Amit Pukli Frigyes izgalommal vegyes kíváncsisággal várt már hónapok óta — bekövetkezett: megjelent „a nem megfelelően kihasznált lakások bérének rendezéséről" szóló tájékoztató.

Pukli Frigyes összecsukta ölében az újságot, megszokott, gondos mozdulattal levette, majd tokjába helyezte szemüvegét és neje, született Izsépfalvi Paulina, valamint ifjabb Pukli Frigyes II. oszt. tan. figyelmes tekintetétől kísérve, hosszú, szabályos lépésekkel róni kezdte a lakást. Az egyik szobát, a másikat, a harmadikat. Először hosszába, aztán keresztbe. Ezután centiszalaggal, térdenjárva közlekedett a falak mentén. Végül gyöngyöző homlokkal visszaereszkedett székébe, megszokott gondos mozdulattal kivette tokjából szemüvegét, orrnyergére helyezte és kijelentette:

— Sok a tér, Paulina! — majd, mikor felesége naiv módon visszakérdezett, hogy:

— Mi ér sokat, Frigyes? —

— . . . makacs és szótagoló hangsúllyal elismételte:

— Sok . . . a . . . tér . . . Paulina!! — De nem várta meg az asszony újabb kérdését. Most semmi kedve nem volt ahhoz, hogy hosszas magyarázkodással bíbelődjék. Lelki szemeit az egy esztendő múlva várható jövőbe fordította. És lelki szemei szinte kancsalítottak, amikor belenézett. Mert mi várható? Vagy fizeti a lakbérpótlékot, (ehhez nincs semmi kedve) vagy elcseréli a nagy lakást kisebbre, (ehhez sincs semmi kedve) vagy társbérlőt fogad az eddig csöndes lakás falai közé, (ehhez egyáltalán nincs kedve). Marad tehát még részletmegoldásnak az, hogy felköltözteti Izsépfalváról Paulina drága jó édesanyját. Ehhez pláne nincs semmi kedve! De hát az élet olykor szívszaggató kényszerhelyzetek elé állítja az embert. Azonban ez se végleges megoldás, mert még ezután is sok a lakástér, sok a tér.

A hosszú, de néma belső monológ ezzel nem fejeződött be. Döngő léptekkel rótta tovább a lakást, s úgy hallotta, hogy minden koppanásra visszhangozzák a falak: sok a tér!... sok a tér!

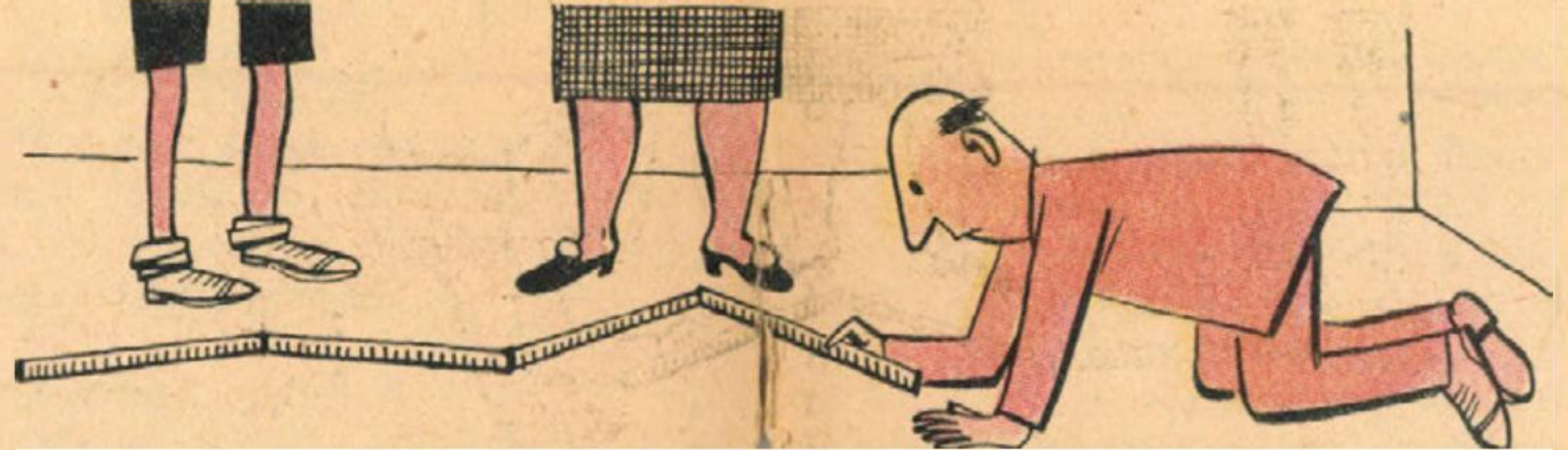

Egyszerre megállt, szinte földbe gyökerezett a lába, arca felderült, szemében megvillant a felismerés fénye. De nyugalmat erőltetett magára, és mintha csak úgy ötletszerűen jutott volna az eszébe, odafordult Paulinához:

— Gondolkoztam, szívem, szegény édesanyád helyzetén. Azt hiszem, joggal elvárja tőlünk a gyermeki hála és ragaszkodás természetes kinyilvánításának azon formáját, hogy... hogy — úgy mondjam — kiragadjuk őt a vidéki élet elhagyatott magányából és fészket teremtsünk számára kisded családunk körében, hogy élvezze — ahogy illik — öreg napjaira leánya, és veje szerető gondoskodását, valamint unokája csengő kacaját... nemde Paulina? — fejezte be szívéből feltört tőmondatát.

Paulina, aki 10 éves házasságuk alatt jónéhányszor megkörnyékezte ez ügyben férjét, de mindig eredménytelenül, most örömében alig kapott levegőt. Felszökött helyéről és fátyolos szemmel suttogta:

— Mindig tudtam, hogy a te lelked nemes. Köszönöm, Frigyes.

Az ifjabb Pukli Frigyes II. oszt. tan., aki eddig csak a moziban látott efféle bensőséges pillanatokat — érdesen felröhögött. Atyja egy rosszalló szemüvegvillanással átparancsolta őt a másik szobába. Nézett a távozó gyerek után, majd lelkéből leledzett mély sóhajjal szólt:

— És ez a gyerek is, szegény . . . itt él, nő, növekszik, növöget... egyedül... mint a szedett fa... társ nélkül, testvér nélkül (!) . . . Paulina. Szakasztott árva, szegény! Mi lesz vele, ha mi elköltözünk?

— Elköltözünk?!... hova? — jajdult dadogva Paulina.

— Ne ijedj meg, szívem — és átölelte nejét Pukli —, én az árnyékvilágra gondoltam. Arra, hogy mi lesz Fricikével, ha mi elköltözünk oda?

Szünetet tartott. Megtörölte szemüvegét, majd visszahelyezte orrnyergére. Fölhúzta dús szemöldökét és a messzeségbe nézett, úgy mondta:

— Egy gyerek... bizony... nem gyerek, Paulina!!

Évek óta ez volt Paulina legszebb estéje.

Kovalik Károly

Kép szöveg nélkül

Hegedűs István rajza

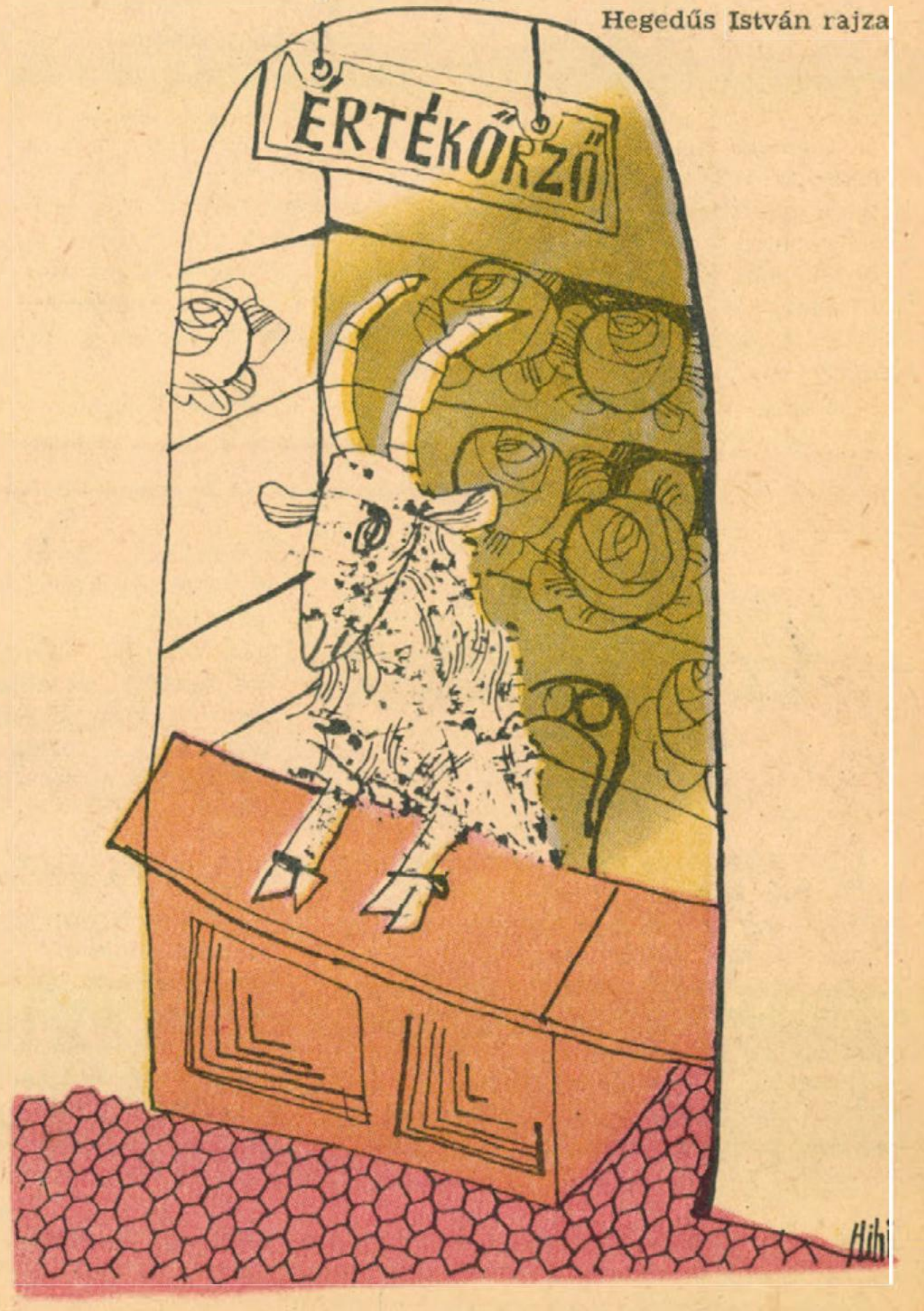

Csendes-óceáni halászok

Szür-Szabó József rajza

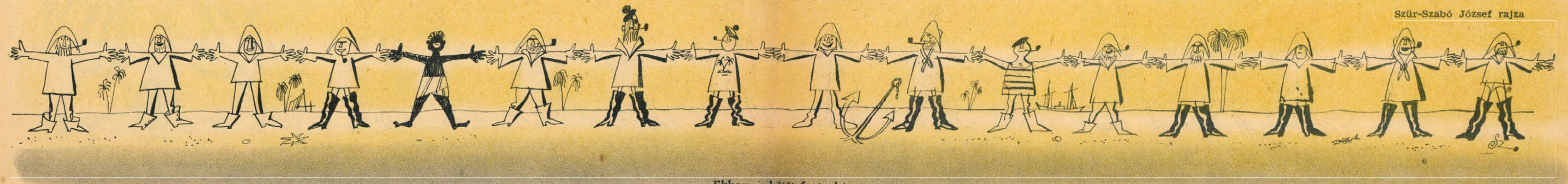

– Ekkora rakétát fogtunk!

VICCKOHÓ

– A Vicckohót nem óhajtja megtekinteni, Mr. Nothing?

– A Vicckohót?

– Igen, igen. Ahol a viccek készülnek.

– Áá, a híres pesti viccek! Dehogynem!

Így hát beültünk a kocsiba és kimentünk a Vicckohóhoz. A kapuban harsány kacagást lehetett hallani. – Mi ez? – kérdezte az angol. – A meósok új tréfákat vesznek át – közölte a portás.

Egyenesen az igazgató irodájába mentünk. Magas, szikár férfiú fogadott: – Mindjárt jön Picurka elvtárs, ő fogja végigvezetni önöket a gyáron.

Hirtelen kivágódott az ajtó, és mosolygós, kövérkés emberke gurult be. Egyszeriben vidámság öntötte el a szobát.

– Picurka vagyok, főviccpécser. Szeretettel üdvözlöm a kedves vendégeket. Kérem, jöjjenek velem.

Felderülve követtük gömbölyű alakját a gyárudvaron keresztül. Egy nagy épület előtt megállt: – Először talán a nyersanyag raktározását és feldolgozását mutatnám meg.

Az épületben tömegével volt felhalmozva a viccanyag. Óriási halom Közért, KIK, közlekedési téma a falak mellett, középen szinte plafonig érő dombot raktak a házassági anyagból.

– Bürokrácia nincs? – kérdeztem kifelé menet.

– Bürokrácia? – Picurka felnevetett. – Annyi van belőle, kérem, hogy nincs akkora helyiségünk, amibe beleférne. Jelenleg a szabadban raktározzuk, de már építjük az új raktárakat Berettyóújfalun.

Továbbmentünk.

Egy kis mellékteremben nagy üvegekben állt a vitriol. – Szatírákhoz! – mutatott az üvegekre vezetőnk. – De néha más cégnek is átadunk kritikákhoz és pletykákhoz.

Az emeleten íróasztalok mellett komor férfiak ültek, toll, tinta, olló, cigaretta, feketekávé és régi vicclap-példányok a kezük ügyében. – Humoristák – súgta a főviccpécser –, ők állítják össze a nyersanyagot, aztán kerül a gépekbe. Ne zavarjuk őket, úgyis idegesek.

Hosszú műhelysor következett. – Itt csináljuk a sótartót, aminek leválik az alja, és a cipőkrémes-dobozt, amelyet nem lehet kinyitni. Nálunk tervezték az új 12-es busz első berendezését is. Itt készülnek továbbá a magyar nájlonharisnyák is.

Megnéztük az élcdúsító berendezést is, ahol a sovány élcet valami karinti nevű anyaggal keverik, amitől az lényegesen tartalmasabb lesz.

Amint továbbmentünk, magas torony elé értünk. – A kohó – mondta áhítattal vezetőnk, és belépett az ajtón. Mi utána. Az óriási kohó körül félmeztelen munkások ültek, és egykedvűen nézték a kicsapó lángokat.

– Mikor csapolnak? – kérdezte Picurka.

– Mindjárt – válaszolta, a művezető.

Valóban, néhány perc múlva megnyitották a csapokat és fenségesen, fehér és piros tűzcsóva kíséretében kezdett ömleni a vicc. Az egyik munkás hirtelen nagyot kiáltott és a lapátot kiejtve kezéből röhögni kezdett.

Picurka elsápadt: – Üzemi baleset – súgta ijedten –, szemébe ment egy poén. Gyerünk innen.

Otthagytuk a szomorú látványt, elsiettünk a gőzölgő, fortyogó, frissen öntött vicctől.

– Mi történik tovább a viccel? – kérdezte a vendég.

– Lehűtik, darabolják, aztán a minőségi ellenőrzés következik. Szétválasztják a jó és rossz vicceket. A jókat azután a megbízott személyek terjesztik fülbesúgás útján.

– És mi lesz a rosszakkal?

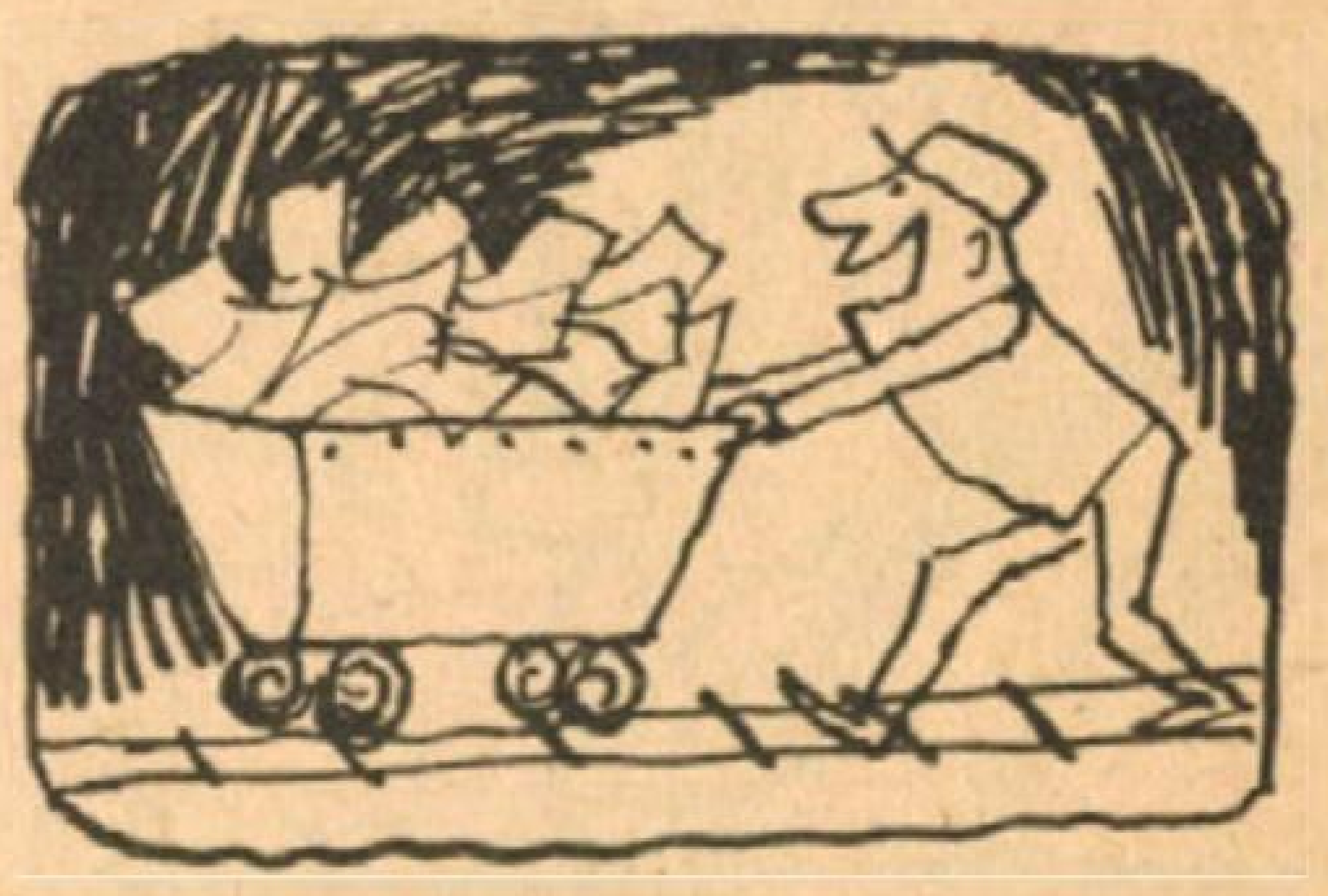

– Azokat kilószámra átveszi a sajtó.

A kapuhoz értünk. Picurka és az angol melegen búcsúzkodtak – Tudja, Sir – mondta Nothing –, szívesen alapítanék Londonban egy ilyen gyárat. Nem lehetne valami üzletet kötni magukkal?

A főviccpécser szélesen elmosolyodott. – Dehogynem, Sir. A villamost és a bürokratákat máris viheti magával.

Kezet ráztak, és az angol egész úton a Dunaszálló felé boldogan számolgatta a várható profitot.

Gajdos László

Ezt olvastuk

Mohó elefánt

A Népszava fényképpel és cikkecskével emlékezett meg Jumbónak, a cirkuszi elefántnak egy áruházbeli látogatásáról. A cikkecskében arról értesülünk, hogy Jumbó igen sokat eszik: „hétfőn is 24 kiló kenyeret, és 17 kiló húst, némi szalmát fogyasztott el".

Tekintve, hogy az elefánt húst még hétfőn sem eszik, kulturáltabb olvasók körében a hír szenzációs feltűnést keltett.

Világcsoda

A Kincses Kalendárium „Kedves" című elbeszélésében azt írja szerzője: „Ahogy közelebb lép a tehénhez, látja, hogy a Szegfű, az ő volt előhasi tinója."

Állatállományunk örvendetes szaporulatára van kilátásunk, ha a tinó ellését rendszeresíteni tudjuk. Eddig ez nagy nehézségekbe ütközött, mivelhogy eddig a tinót általában hímnemű állatnak tekintettük.

Ki kivel versenyezzen?

Az Esti Hírlap örömmel közli, hogy a magyar Velence községből fürdőváros lesz. Ennek során írja: „. . . tudjuk, hogy a mi kis magyar Velencénk soha nem vetélkedhet a Szent Péter templommal, a Rialtóval, a nagy Velence sokévszázados múltjával".

A mi kis Velencénk a Szent Péter templommal vetélkedni nem is illetékes, mert az nem Velencében, hanem Rómában van. A római objektumokkal való vetélkedés a mi Római-partunkra tartozik.

Jaj, azok a számok!

Az Esti Hírlap közölte, hogy a pók reggel testsúlyának négyszeresét, délben a kilencszeresét, este a tizenháromszorosát eszi meg. S hozzáteszi: ha egy átlagos súlyú férfi lépést akarna tartani a pókkal, naponta 36 mázsa táplálékot kellene fogyasztania. Minthogy számokról van szó, azonnal gyanakodtunk, és sejtelmünk nem csalt. A fentiek szerint ugyanis egy átlagos súlyú férfi 140 kilogramm. Mennyi lehet egy kövér?

Sürgönystílusban

„Sűrűnövésű, kékszemű fiatalember áll az igazgató íróasztala mögött." (Népszava.) Nemcsak a haja volt sűrűnövésű?

„A Parlament kapujában állva bóbiskol a félméteres, vörös süveget viselő szenegáli testőr." (Népszava.) A félméteres testőr nem lehet valami érdektelen látvány.

„Lechner Jenő építőművészt a világhírű Lechner Ödön műépítész és Doppler Ferenc leszármazottját . . ." (Hétfői Hírek.) Melyik volt a mama?

Dr. Árgus

Kedves Dr. Árgus!

Újév napján a lottó „Dupla, vagy semmi" játékán 800 forintot nyertem. Babérjaimat a Lobogó című hetilap sajnos alaposan megtépázta, mert lehozta a fényképemet és közölte: a jutalmat azzal érdemeltem ki, mert meg tudtam mondani, hogy a Popocatepetl 3542 méter magas. Erre minden olvasó azt gondolhatta, protekcióval nyertem, hiszen 1900 métert tévedtem. Az említett hegy ugyanis 5452 méter magas. Csak sovány vigaszt jelent számomra, hogy cserébe a Lobogó fiatal korom ellenére kinevezett a Ganz MÁVAG főmérnökének.

G. L.

Budapest, XI., Móricz Zsigmond körtér 9.

CIGARETTADAL

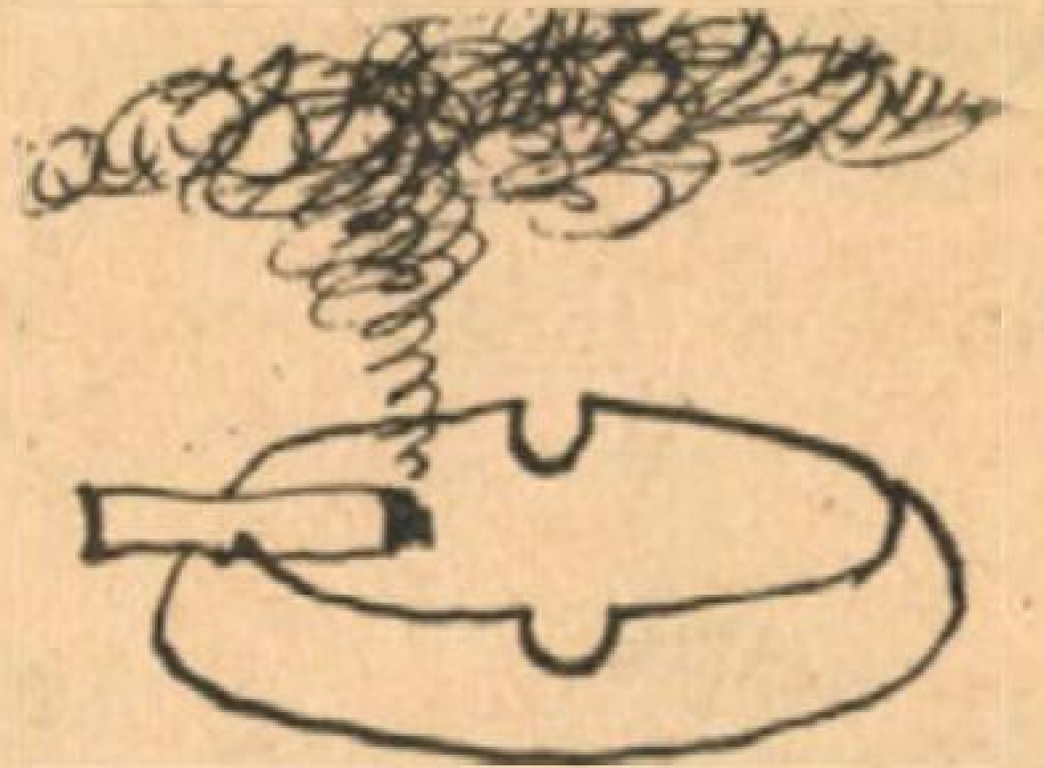

Rengeteg új cigarettát
Gyártanak a dohánygyárak,
Az év első negyedében
Már piacra dobnak párat.

Szűrős cigarettával is
Kirukkolnak sok darabbal,
Lehet, hogy lesz cigaretta
Modernebb is: szűrve habbal.

(hidvéghy)

Ilyen is van

Komoly férfi, kora hatvan,
Minden szerdán, hőben, fagyban
Se nem hímez, se nem hámoz,
Megy a Lottó-ládikához.
A sok szelvényt zsebben hozza,
Büszkén rakja a dobozba.

Jő a szombat, jő a férfi,
Bolt előtt most balra tér ki,
Se nem hímez, se nem hámoz,
Megy a Totó-ládikához.
Diadalmas a nézése,
Özön szelvényt dug a résbe.

Megkérdezi egy kíváncsi:
— Mennyi pénzt költ, drága bácsi?
E szelvény-szám óriási!
Hogyan tetszik ezt csinálni?
Szól a bácsi: — Nem költök én
Egy fillért se, kedves öcsém!

Nem én játszom — a vállalat!
Sok fiatal, mindig szalad,
Szelvényeit így sózza rám:
— Intézze már ezt el, tatám!
A sok szelvényt írja, töltse,
S részesedés a gyümölcse!

Ime a legújabb szakma.
A kereslet igen nagy ma.
Nemsokára hirdetésben
Lesz e szöveg, nem is kétlem:
— „Vállalatunk keres négy-öt
Totó-Lottó ügyintézőt!"

K. Tóth Lenke

* * *

MINDENféle

Inkább béketanács, mint haditanács.

*

Mire az író 80 éves lesz, rádöbben, hogy írni kellene végre valamit.

*

Nyolc üstökös tér vissza jövőre a világűrből. Hiába, mindenütt jó, de legjobb itthon.

*

Sok rossz tanulóból lett már neves történelmi személyiség. Úgy látszik, könnyebb történelmet csinálni, mint tanulni.

*

Ha bejárjuk a naprendszert, talán jobban megbecsüljük a Földet.

*

Nem mindenki jógázik, aki fejreáll.

F. L.

* * *

A tehén nyugodt alvó

Az állattenyésztésben is beköszöntött a kényelem új korszaka. Egy angol gyár például plasztik matracokat készít tehenek számára. A matracok iránt nagy az érdeklődés a farmerek körében. A szóbanforgó matracok keskenyebbek, mint az emberek számára készültek. Ennek oka az, hogy a tehén sohasem fordul át a másik oldalára.

Modern rekordok

Hegedűs István rajza

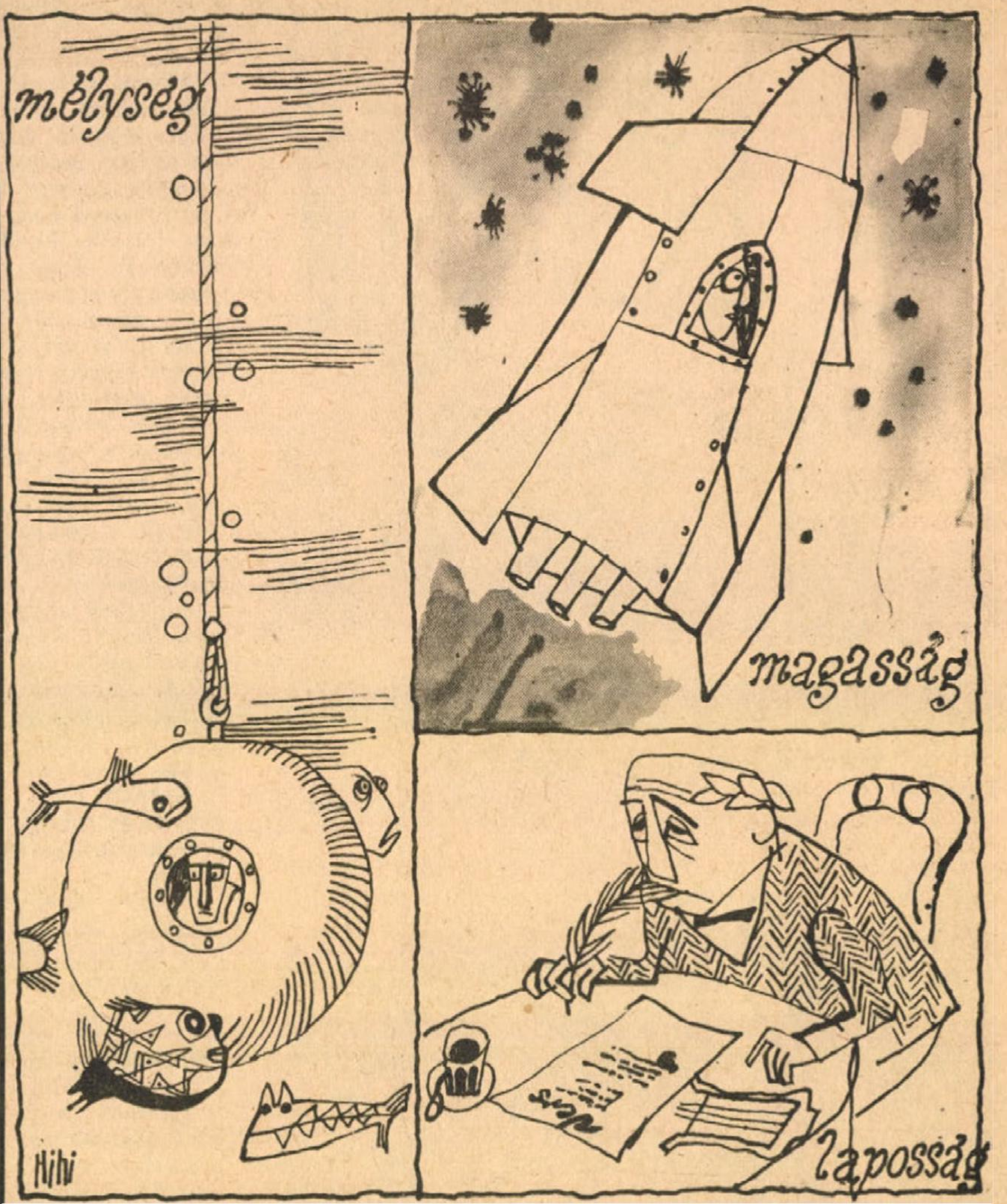

Egy állatorvosi rendelőben

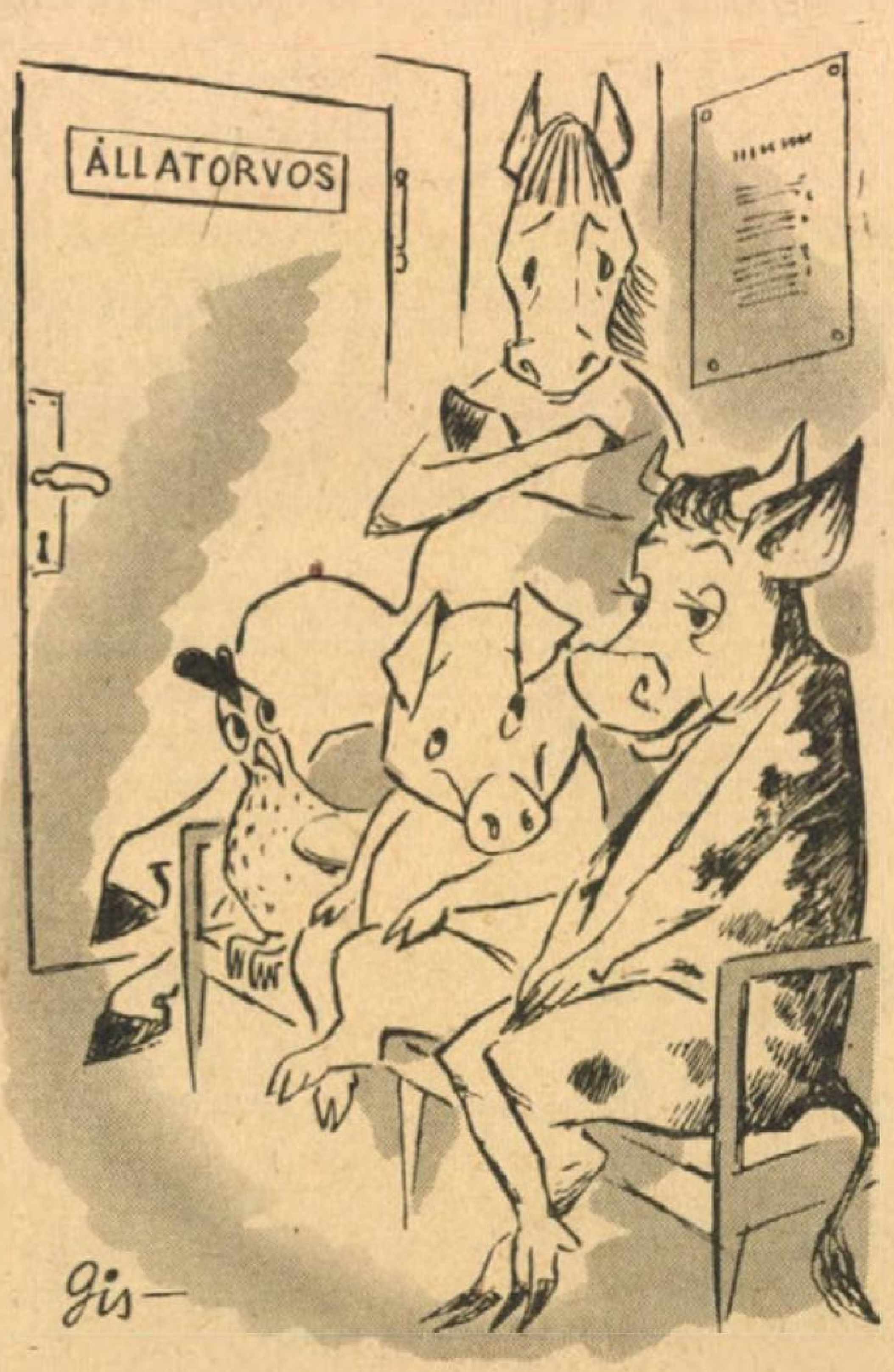

– Szegény Szegfű, bár ő is megérte volna az új vakcinát! . . .

Keltetőállomás

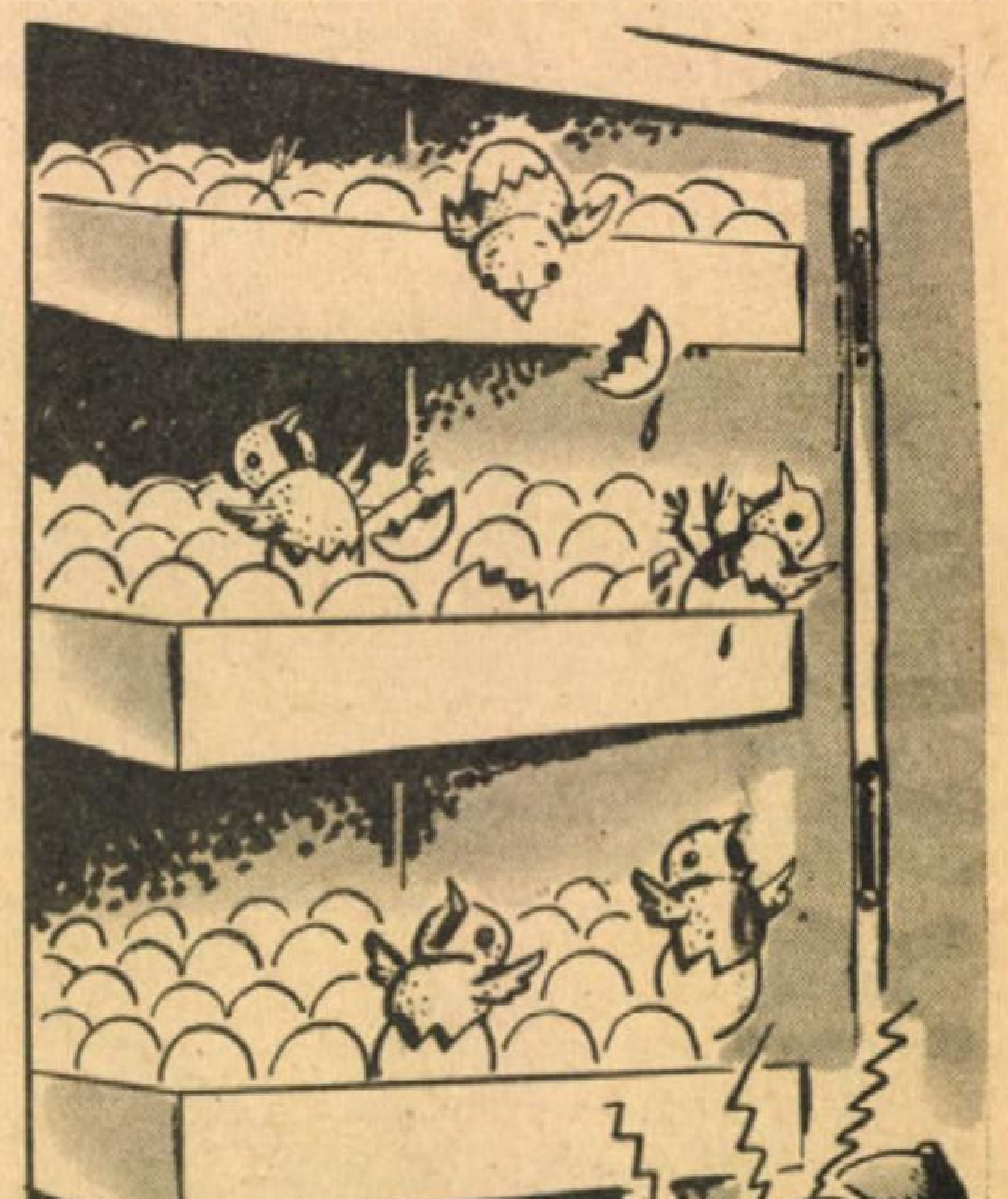

Építkezési dolgok

Szür-Szabó József rajza

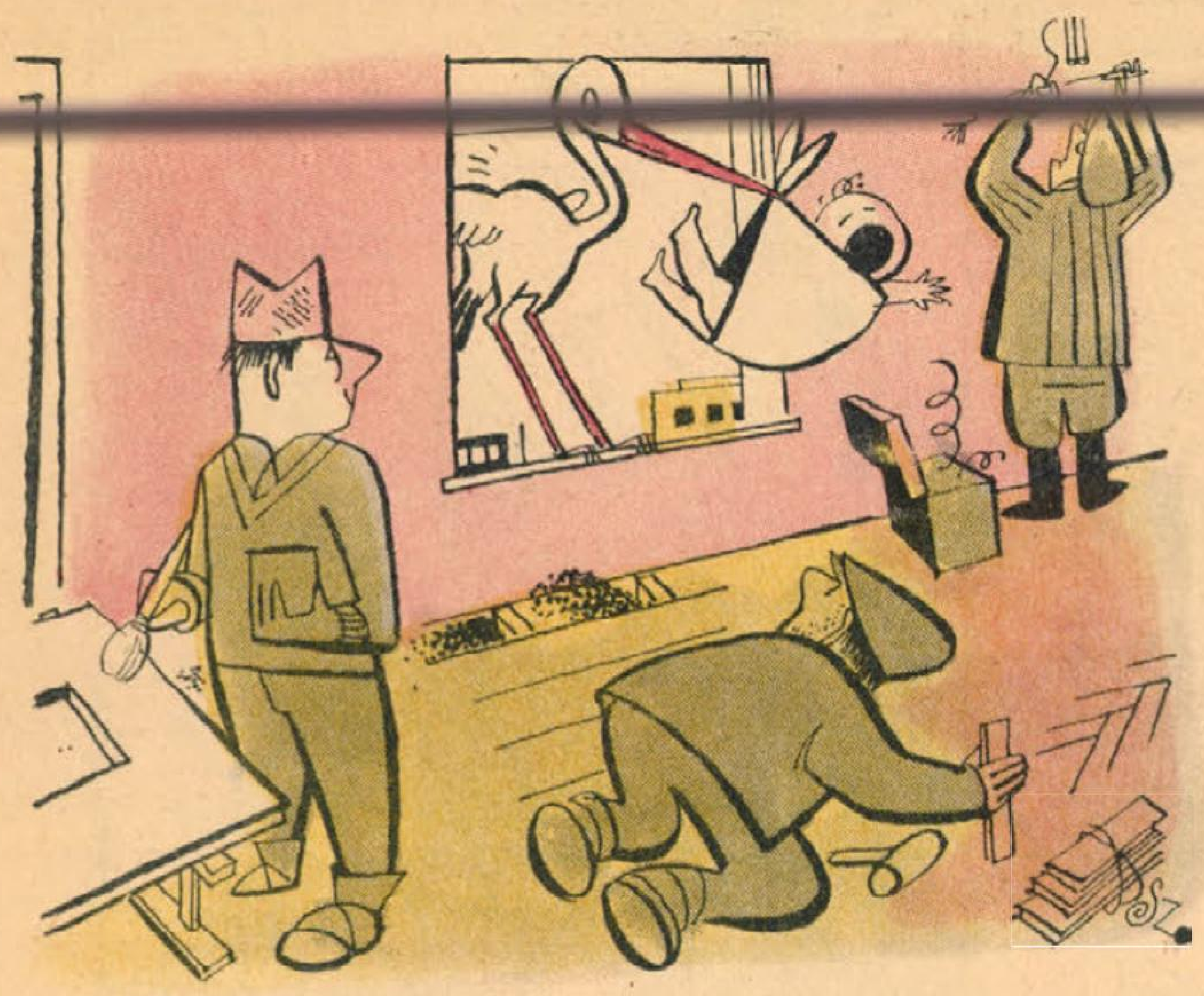

– Korán jött, még csak két hónap múlva leszünk készen!

Készülődés a jelmezbálra

Toncz Tibor rajza

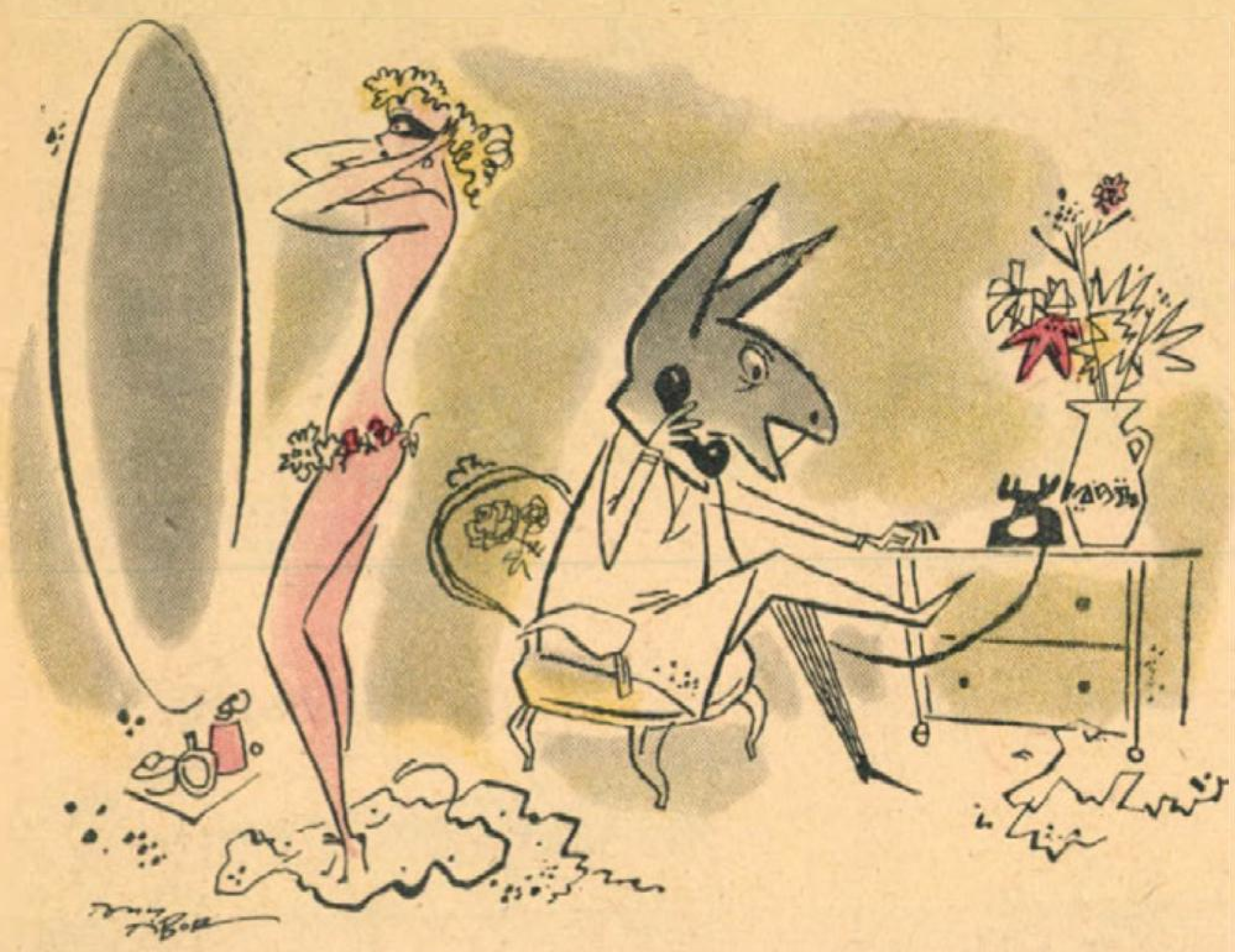

– Halló, kérek egy fűtött taxit!

Az optimista edző

Takács Zoltán rajza

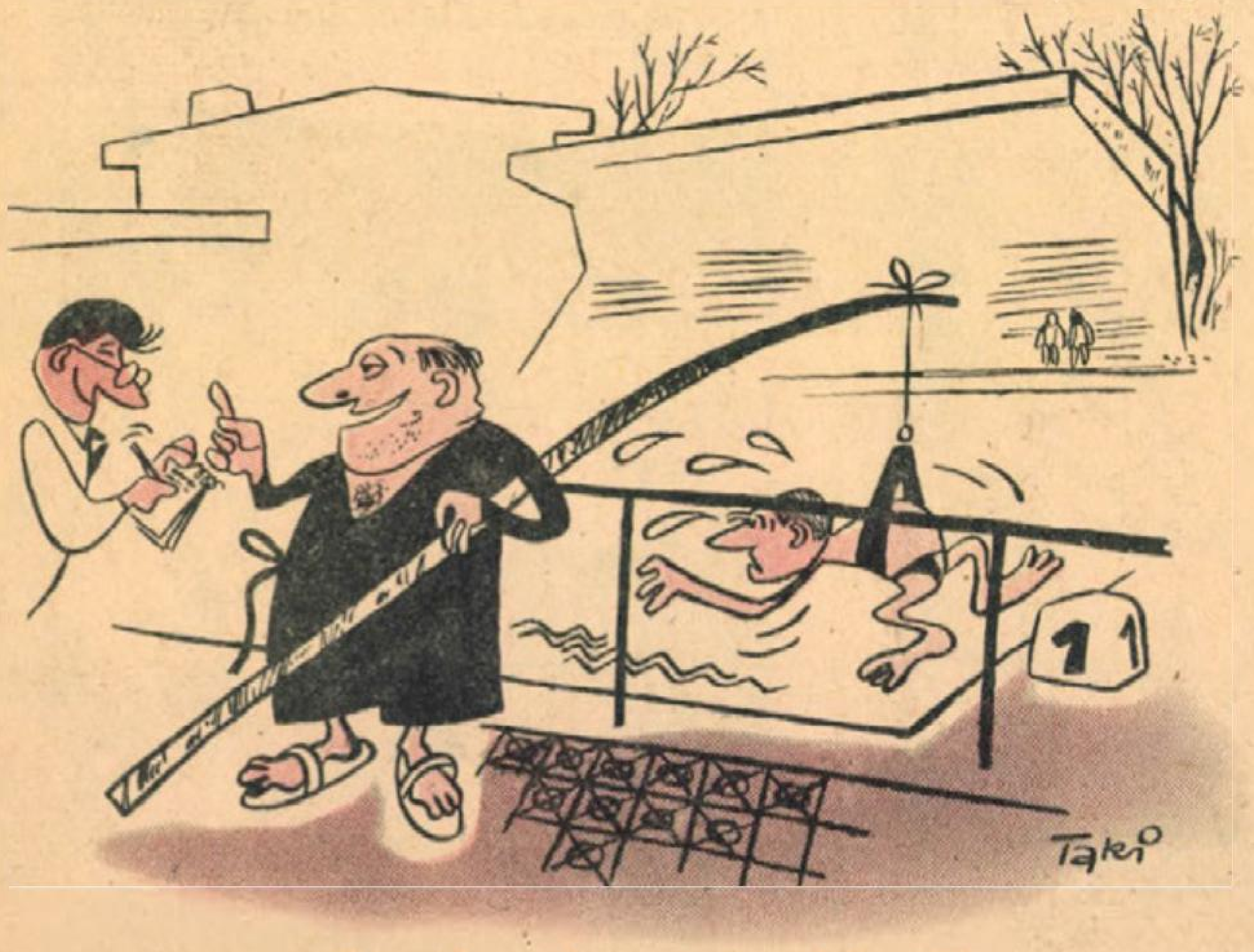

– Ez még csak most tanul úszni?
– Igen. Hol van még az olimpia?!

Harun al Rasid legujabb kalandja

Harun al Rasid, az ismert kalifa, rendes, szokása szerint éppen álruhában sétált a Rákóczi úton, amikor egy üzlet kirakatában megpillantott egy tengeri herkentyűt. Nagyon szép, áramvonalas, modern tengeri herkentyű volt és mindössze 350 forintba került. A kalifa még emlékezett rá, hogy kedvenc felesége, Leila, éppen ilyen tengeri herkentyűről álmodozott, mivel olvasta az Esti Hírlapban, hogy ezzel még körmöt is lehet reszelni. Betért tehát a boltba és megvette a gépezetet, amelyben használati utasítást és garancia levelet is mellékeltek. Ahogy hazaért, örvendező felesége bekapcsolta a készüléket a villanyáramba, mire a szerkezet sisteregni kezdett, majd így csinált: „bumm!" és levált a nyele. A kalifa bosszankodott egy darabig, aztán elküldte a szolgáját, hogy cserélje ki a készüléket.

A szolga kisvártatva visszajött és így számolt be útjának eredményéről:

– Jártam abban az üzletben, ó, kalifa és mondhatom, hogy nem bántak velem valami szépen. A kereskedő rám förmedt, hogy vigyük vissza a készüléket a gyárba, ahol azt elkészítették, majd szó szót követvén, azt a javaslatot tette, hogy menjünk a Sóhivatalba. Amikor megkérdeztem, hogy az a hivatal hol található, mindenki nevetni kezdett és engem kituszkoltak az üzletből.

A kalifa erre szörnyű haragra gerjedt, s már éppen azon volt, hogy elverje kedvenc feleségét, Leilát, akinek az egész kellemetlenséget köszönhette, amikor az asszony nyájasan megszólalt:

– Nézd, Rasid, menj el magad. Amit egy szolgának megtagadtak, azt nem tagadják meg egy kalifának...

A kalifának villámokat szórtak a szemei ez oktalan asszonyi beszédre. Így kiáltott fel:

– Nem és ezerszer nem! Nevemmel nem élek vissza soha! De elmegyek, hogy kitapasztaljam én magam, miként bánnak a boltosok az egyszerű néppel. Elvégre, nem mindenki kalifa ebben az országban.

Így szólt, majd álruhát öltött és a tengeri herkentyűvel a hóna alatt elment a boltba. A boltos hosszasan vizsgálgatta a készüléket, majd így szólt:

– Ezt a herkentyűt, kérem, a földhöz vágták.

– Dehogy vágtuk a földhöz!

– Ez a készülék vizes. Ezt napokig víz alatt tartották.

– Dehogy tartottuk víz alatt!

– Hát nem bánom... – szólt a kereskedő hosszú vitatkozás után. – Visszaküldjük a herkentyűt a gyárba. Tessék benézni úgy jövő augusztus harmincharmadikán...

Harun al Rasid most már végképp elvesztette a türelmét. Belső zsebéből előrántotta turbánját és a fejére téve, így kiáltott:

– Én Harun al Rasid vagyok!

A kereskedő nem jött zavarba, hanem nyájasan válaszolt:

– Az nekünk mindegy, kalifa úr... Vevő, az vevő. A gyár el van halmozva munkával. De ha önnek megfelel, adhatunk egy új készüléket...

És már elő is rántott az egyik polcról egy új tengeri herkentyűt. A kalifa azonban tiltakozóan emelte fel a karját:

– Azt már nem! Ez protekció lenne, ami szégyenletes dolog. Ti kivételt tesztek velem, mert én kalifa vagyok? Majd ellátom én a ti bajotokat...!

A boltos tehetetlenül tárta szét a karját:

– Mondd meg, ó kalifa, hogyan tegyünk a kedvedre? Ha nem cseréljük ki a gépet, az sem jó, ha kicseréljük, az sem. Mit cselekedjünk hát?

De ezt a kalifa már nem is hallotta, mert dühösen elrohant, otthagyva mind a két készüléket. Amikor hazaért, a felesége ragyogó arccal fogadta. Éppen a haját dauerolta a kitűnő új gépezettel, amelyet a kereskedő időközben gyorsan a lakásba küldött.

Harun al Rasid eleinte tiltakozni akart, de aztán mégsem tette. Nem volt szíve elvenni kedvenc felesége örömét. Fáradt volt már és öreg. Mormogott valamit magában és másnap eladta az álruháját egy ószeresnek.

Gádor Béla

Macmillan megmagyarázza

Szegő Gizi rajza

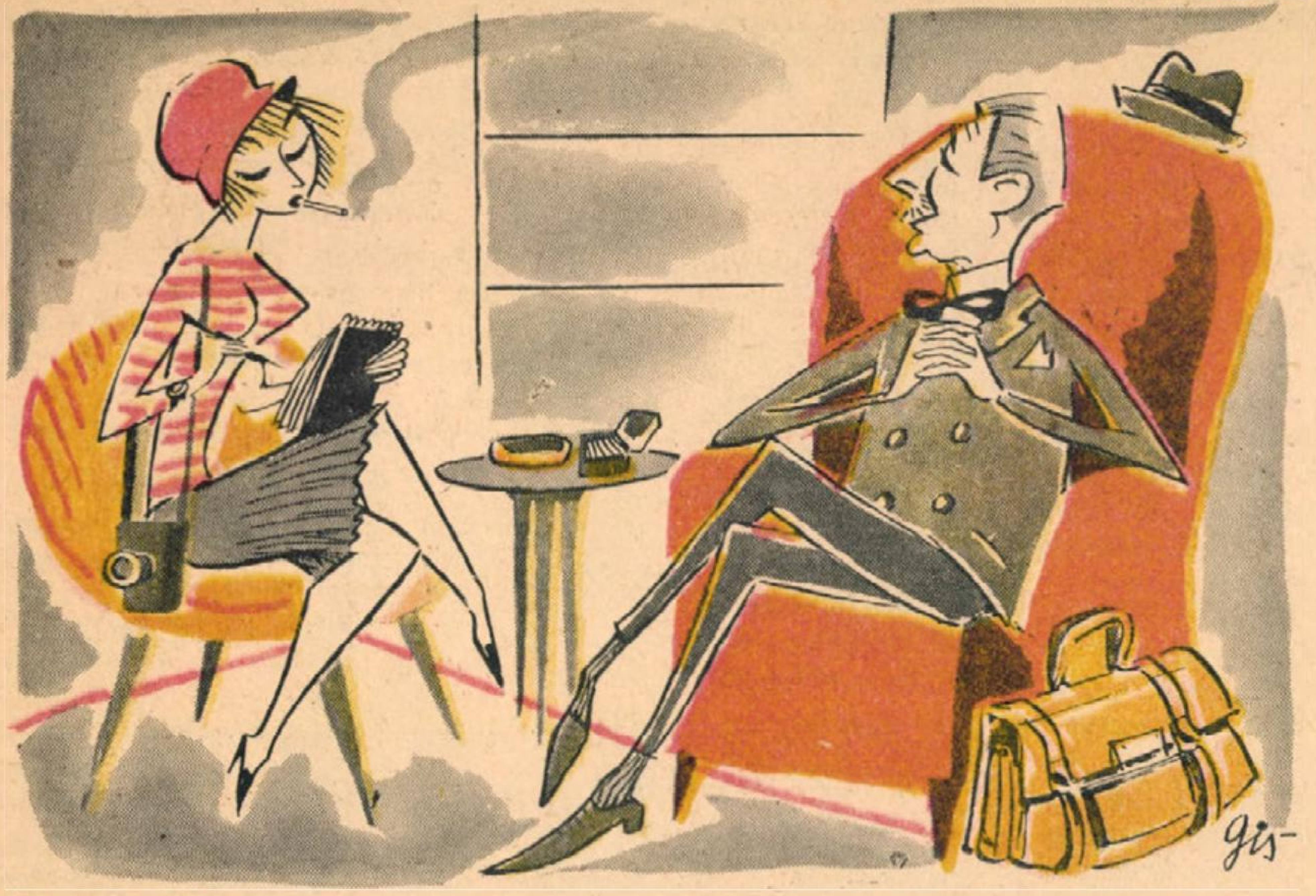

– Tudja, Afrika túl meleg . . . Még jól is esett, hogy Ghanában olyan hűvösen fogadtak . . .

Pesti tudósítónktól

Egy idős írótól, szellemi életünk büszkeségétől, Magyarország nagy öregjeinek egyikétől kérdezték újév táján:

– Min dolgozik? Mit szeretne írni?

– Ifjúkori regényt – válaszolt az író.

*

Az illető napilapban aznap nem volt olvasható népszerű orvosi cikk a megfelelő tünetekkel, amelyekre fel kell figyelni.

Milyen jó volt. Egész nap egészséges lehettem.

*

Nem leszek űrhajóutas. A „Technika" című folyóiratban olvastam, hogy *„az űrhajó ablakán nem lehet kilátni. Televíziós rendszer nyújt tájékoztatást a légmentesen zárt kapszulában ülő vagy fekvő repülőnek a környezetről".*

Szóval így állunk? Szóval csak karikatúrákon van üvegablaka az űrhajónak, amelyen keresztül az ember közelről bámulhatja a csillagokat? Szóval az űrhajóból kevesebb csillagot lehet látni, mint a Kruspér utcából?

Ugyan, kérem! Azért nem fogok útrakelni a világűrbe, hogy televíziót nézhessek. Televíziót itthon is láthatok. Még meccset is közvetítenek.

*

Mi az, ami könyörtelenebbül fúródik a szívbe, mint a tőr? A mérleg mutatója. Aki látott már kövér embert utcai mérlegen, az tudja, hogy az illető lelkében mi dúl. Talán azt tanácsolták neki az orvosok, hogy fogyjon le, de ő mint Achilles a rövid, de dicső, táplálékban dús életet választotta. Mégis fogyni szeretne, de nem szenvedés, hanem a sors ajándéka következtében. Ehhez szeretne biztatást, serkentést. Mielőtt rááll a mérlegre, leteszi a kabátját, kalapját, aktatáskáját. A mérlegen is kutatja még a zsebeit, mit lehetne még kidobni, mitől lehetne könnyebb, mint a léghajó. Végül kiteszi a kulcscsomót is. A kulcscsomó nagyon hizlal.

f. l.

Rakéta-kiállításon

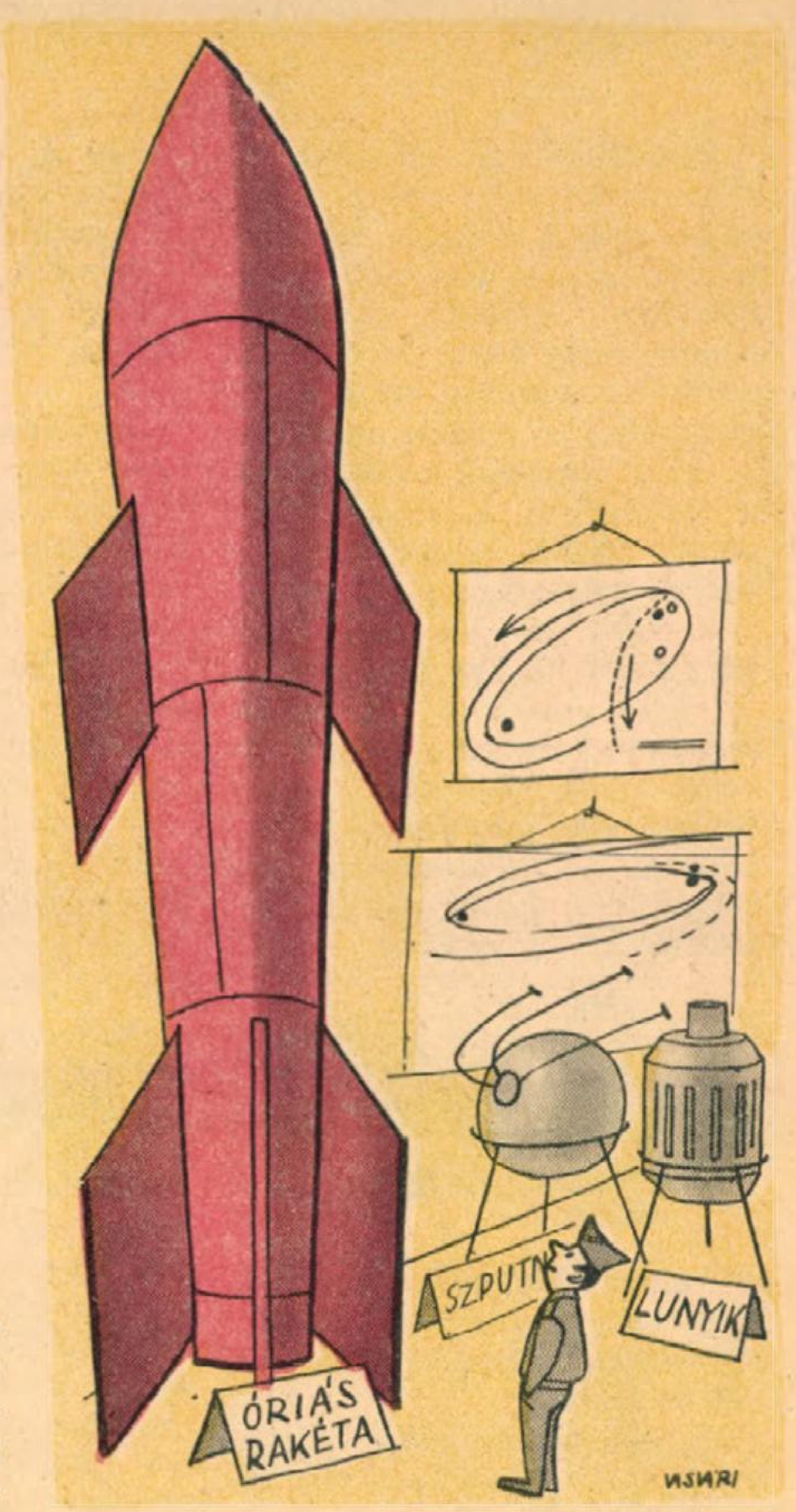

– Ezt azért nem hiszem el . . .

A profilozás diadala

Balázs-Piri Balázs rajza

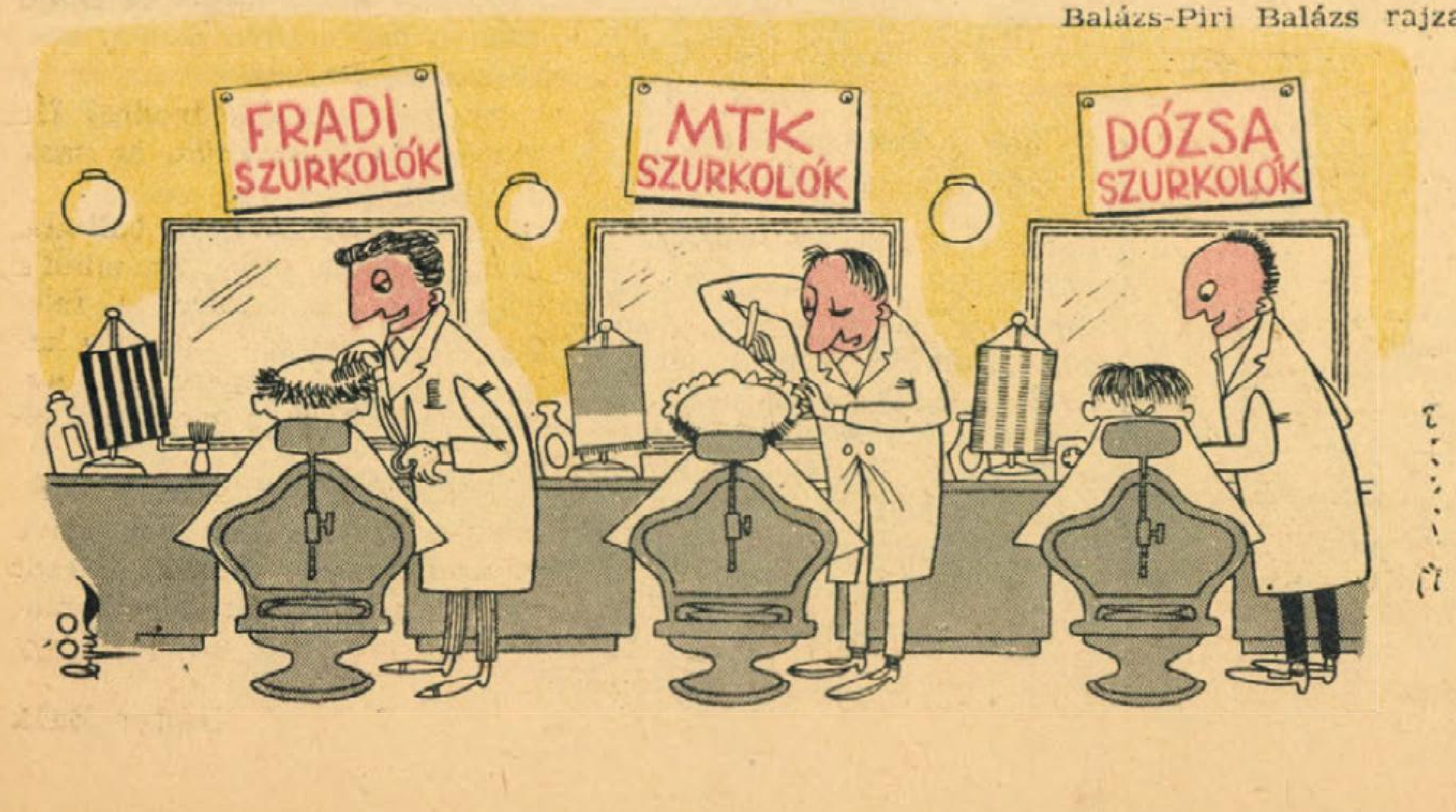

E heti hirdetésünk

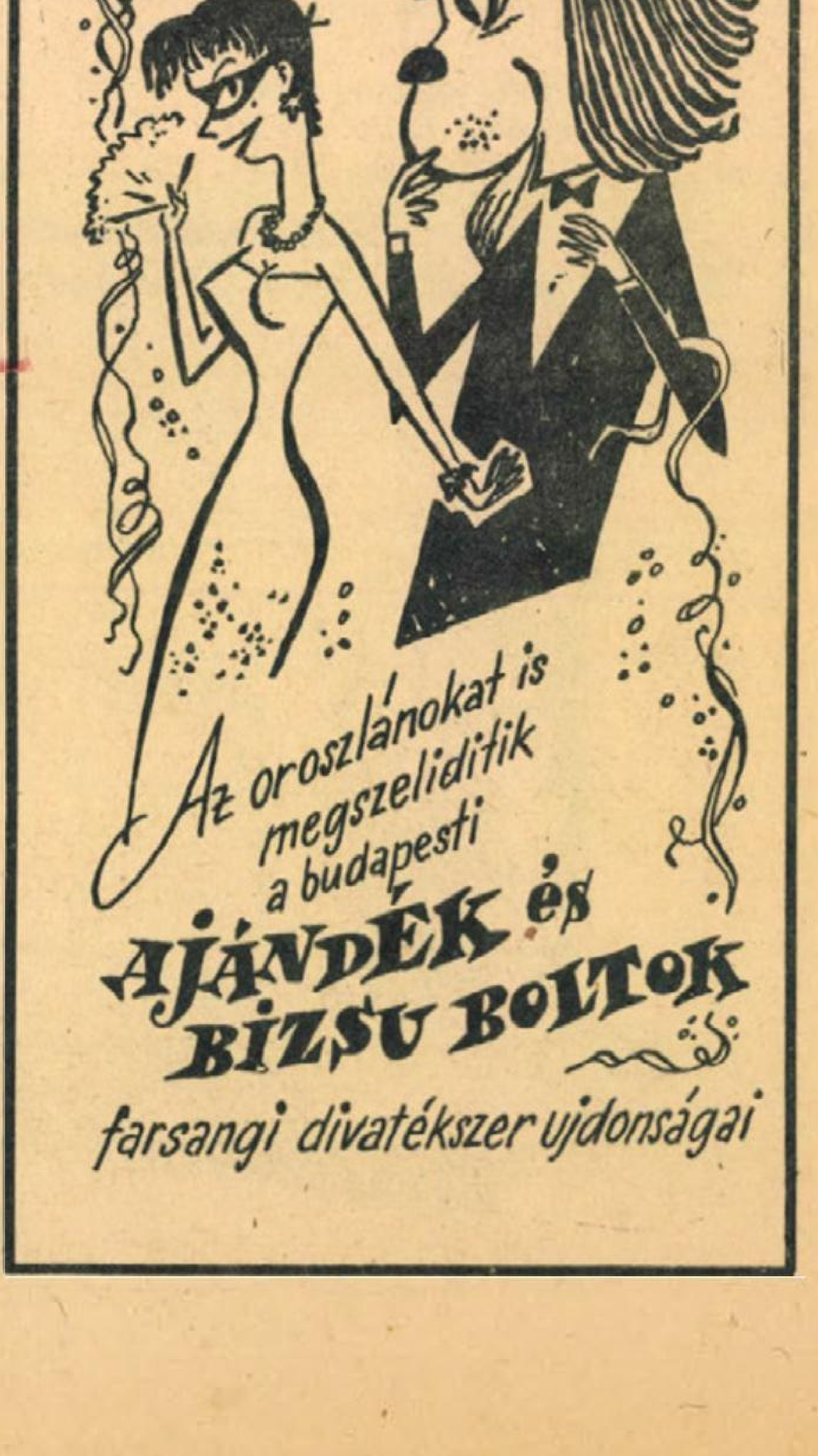
Az oroszlánokat is megszelidítik a budapesti
AJÁNDÉK és BIZSU BOLTOK
farsangi divatékszer ujdonságai

Le a bürokráciával!

Naptár

Körülbelül egy évtizeddel ezelőtt jelent meg ismét hosszabb szünet után papirboltjainkban az a szilárd papirmasé-állvánnyal ellátott órarendes naptár, mely végre kielégítette azokat a modern világnézetű embereket – köztük engem is –, akik naptárak tekintetében a fényűző és költséges szépségnél többre becsülik a gyakorlati célszerűséget.

A következő két évben csupán naptárbetétet lehetett vásárolni, mivel a papirtakarékosságra hivatkozva tartóállványt nem gyártottak. Ez a népgazdaság érdekeinek helyes védelme – állapitottam meg elégedetten, habár némi lelkifurdalással gondoltam azokra az embertársaimra, akiknek még nincs ilyen állványuk, minélfogva a betétet nem tudják használni.

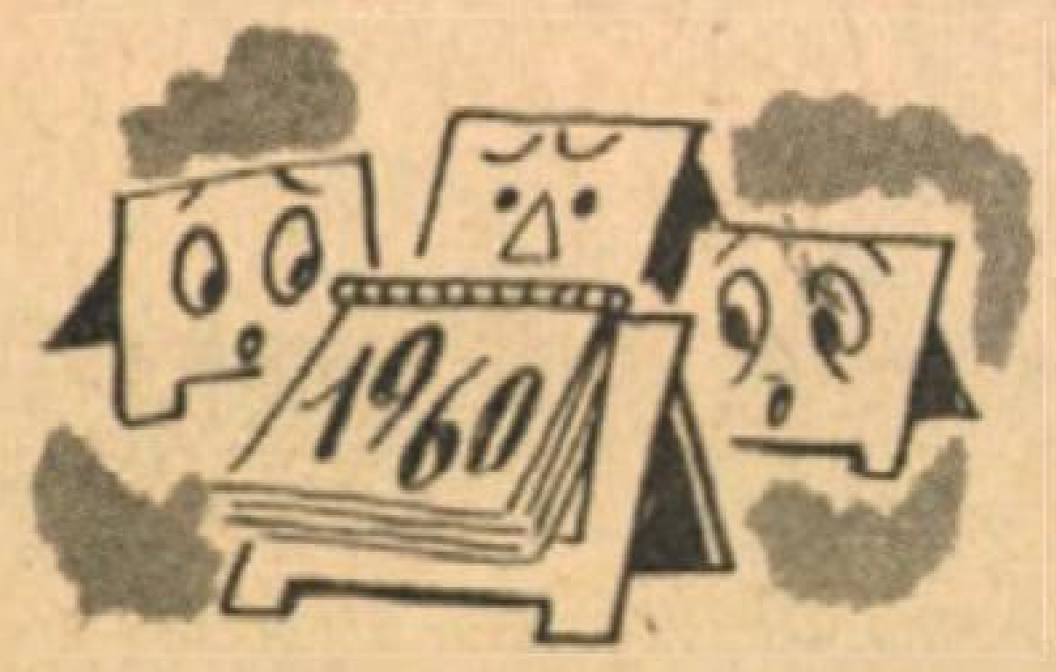

A következő évben állványom már hasznavehetetlenné rongyolódott, de ismét csak állványnélküli betétet lehetett kapni. Hála a technika mai állásának, egy mérnök-barátom elmés szerkezettel aládúcozta rozzant állványomat.

Ámde ezután három olyan esztendő jött, amikor csakis állvánnyal együtt lehetett ilyen naptárt vásárolni, vagyis betétet magában nem adtak. Ezt már vegyes érzelmekkel fogadtam, mert egyfelől ugyan a bőség bizonyitékát láttam benne, másfelől azonban anyagpazarlást.

Hanem azután jött egy olyan fekete esztendő, hogy arról nem is beszélek szivesen. Mert abban az évben csakis állványt lehetett kapni, míg naptárbetétet egyáltalán nem.

Mindezt ismertetnem kellett ahhoz, hogy a jelen 1960-as helyzet kellően értékelhető legyen.

November végén végigjártam vagy nyolc papirboltot naptárbetétért. Mindenütt azonos szöveget feleltek: „A jövő héten kapunk." A következő héten tehát megint elmentem ugyanabba a nyolc papirboltba, melyek mindegyikében ismét azonos szöveggel válaszoltak: „A múlt héten elfogyott"!

– Tessék a jövő héten benézni – tették még hozzá – mert igényeltünk továbbiakat, hiszen tíz- és tizezren keresnek ilyen naptárt.

Azóta e tíz és tizezer társammal hétről hétre járom a papirboltokat. Hiába! December végén vallatóra fogtam a boltvezetőket – Az elosztásban van a hiba – mondta akkor az egyik legnagyobb fővárosi papirbolt vezetője –, mert mi például mindössze tíz darabot kaptunk, de lehet, hogy Ócsára nyolcezret küldtek. Tessék január közepén benézni, addigra visszajön az ócsai fölösleg.

Most tehát itt állok a kényszerű tartóállvány-akkumuláció folytán öt darab, használatba sem vett állvánnyal, viszont egyetlen 1960-as naptárbetét nélkül. Miértis ezúton kérem a fő-főilletékest, akinek kezében a naptárak sorsa van, közölje velem a naptárhiány valóban igazi okát. Mert azt a radikális intézkedést, hogy százezernyi naptár nélkül maradt társam s a magam igényének kielégítésére sürgősen további betéteket csináltasson, nem is merem remélni.

Hollós Korvin Lajos

Hogy nehezebben lehessen bejutni...

Kaján Tibor rajza

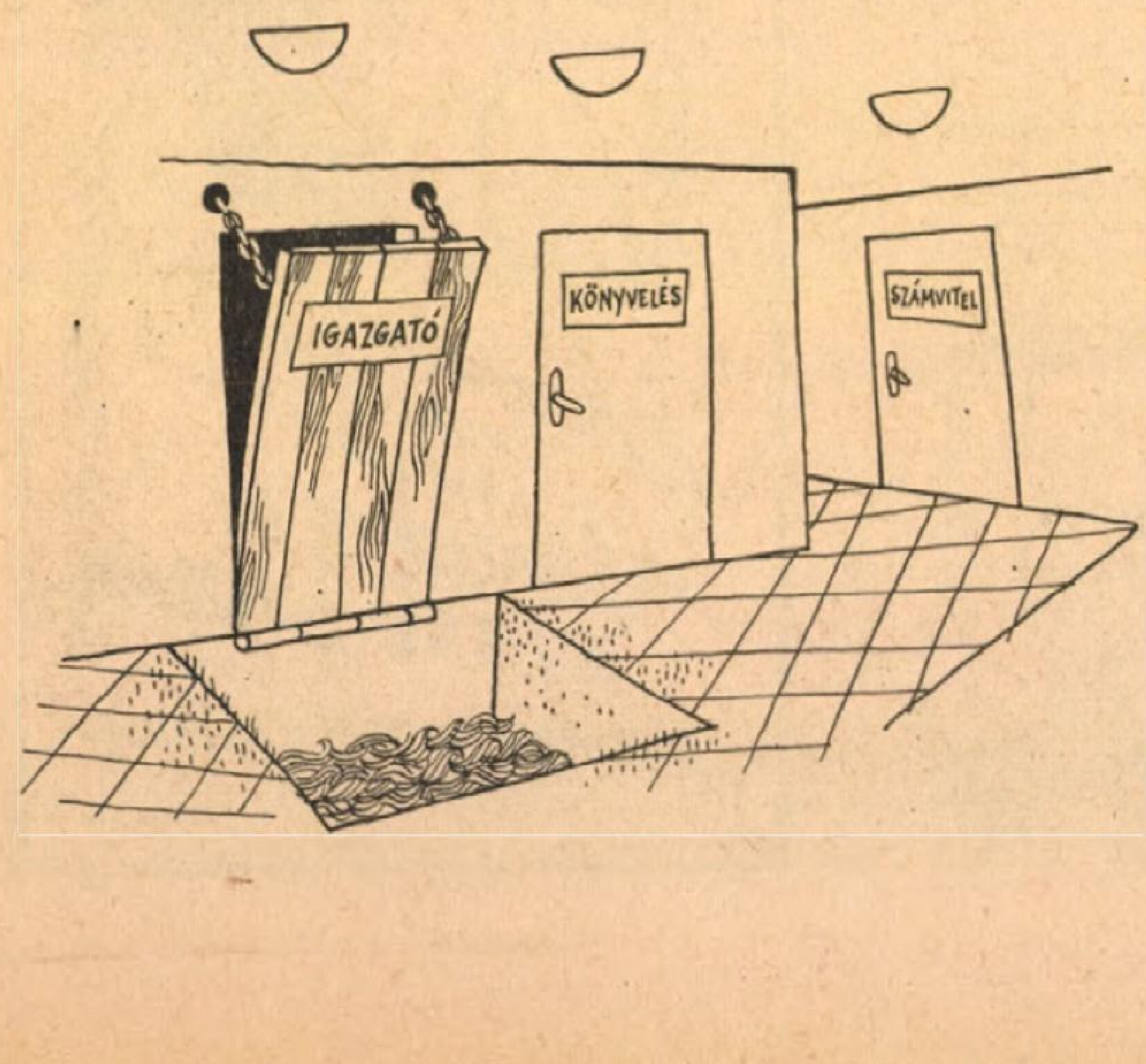

Gül Baba

A fiam, akinek annak idején nagyon tetszett a „Gül Baba" című film, mert az egy olyan izgi, harcos film volt, megkért, vigyem el Gül Baba sírjához.

El is vittem, bár nem tudtam pontosan, hol temették el a Rózsák atyját. Gyerekkoromban láttam utoljára a sírt, de azért homályosan emlékeztem arra, hogy ott van valahol a Margit-híd környékén. Egy járókelő elmagyarázta nekünk, hogy merre menjünk, és csakhamar egy roggyant épülethez értünk. De Gül Baba sírját sehol sem találtuk. Végül a fiam figyelmeztetett egy elrejtett kis fatáblára, amelyen ez állt:

„GÜL BABA SÍRJÁT
A HÁZFELÜGYELŐ
MUTATJA MEG"

Bementünk a ház kapuján, egyszercsak nekünk rontott két kutya, dühös csaholással, és bekerített minket. Fogságba estünk: az egyik kutya engem őrzött, a másik a fiamat. Példamutató bátorsággal farkasszemet néztem velük, mozdulatlanul, szoborrá dermedve. A fiam se moccant, fejét behúzta a kabátja gallérjába és a kutyákat leste, kínos mosolylyal ajakán. Mi lesz velünk, gondoltam magamban, ha a házfelügyelő elment moziba, vagy ha éppen nincs kedve megmutatni Gül Baba sírját?

Szorongatott helyzetünkből egy kisfiú mentett meg minket.

– Kit tetszik keresni? – kérdezte.

– Gül Baba sírját szeretnénk megnézni.

– Azt díjazni kell, kérem – felelte a gyerek.

– Díjazni fogjuk – válaszoltam méltóságteljesen – de előbb kergesd el a kutyákat!

– Nem bántanak azok senkit! – hangzott a válasz.

Aztán bementünk egy elhanyagolt, omladozó házba, lépcsőn le és lépcsőn fel, különböző titokzatos ajtók nyíltak előttünk, olyan érzésem volt, mintha egy az angol detektívregényekből ismert kísértetkastélyban járnék. Láttam is egy romos tánctermet és egy rejtélyes kályhacsövet, amely egy fejnélküli szobor mellett nyúlt a magasba és mivel füstölt, arra következtettem, hogy emberek is laknak ebben az ódon házban. Végül, hála a kis kalauzunknak, a hátborzongató épület kertjében, megleltük a szentéletű dervis sírját.

Kifelé menet azon tűnődtem, vajon miért nem hozzák rendbe Gül Baba sírjának környékét és miért nem jelzik tisztességes útmutató táblák, hogy merre, hol van a mecset?

Erre azonban csak Allah és a kerületi tanács tudná megadni a választ.

(m. gy.)

Robogás — egyhelyben

A múlt év júniusában vettem egy „Panni" robogót, gondolván, robogva megyek munkahelyemre. Robogtam is vele vagy háromszáz kilométert, de ezt az én Pannim, úgy látszik, megsokallta, mert belebetegedett. Meggyógyítani, sajnos, nem tudom, mert sem Pécsett, sem Mohácson nem kapok hozzá alkatrészt, illetve szerszámot. A jelen pillanatban egy lendkerék-lehúzóra lenne szükségem, hogy Pannimat jobb belátásra bírjam. Úgy tudom, hogy Pesten nyílt egy szaküzlet, ahol kismotor-alkatrészek kaphatók, de az Pesten van. Én, meg a Pannim Márokon vagyunk. Így bizony, csak úgy lennék képes megoldani a dolgot, ha Pestre utaznék. Ezt pedig én egy kicsit költségesnek tartom.

Miért nem látják el azokat a szaküzleteket, amelyek kismotorokat árusítanak, hozzávaló szerszámmal és alkatrésszel?

Szücs Ferenc
Márok

Kutya joga...

A XVI. kerületben az egyik tanácstag beszámolóján hangzott el az alábbi panasz:

„A Knézits utca 20. számú házban lakó Baksáéknál rossz a kerítés, a kutya nincs megkötve és a járókelők félnek, hogy a kutya kijön a rossz kerítésen és megharapja őket."

Erre a panaszra a kerületi Tanács szabálysértési előadója a következőket válaszolta:

„A tulajdonos nem köteles a kutyáját megkötve tartani és a kutya jogosan néz ki a kerítés résein. Csak éppen nem haraphat meg senkit."

Mondjuk, rendben van! De mit szól mindezekhez a kutyus?

Frigyesi Sándor

XVI. Tan. VB. Ép. és Közl. Oszt.

A pontos célzás fejlődése

Mészáros András rajza

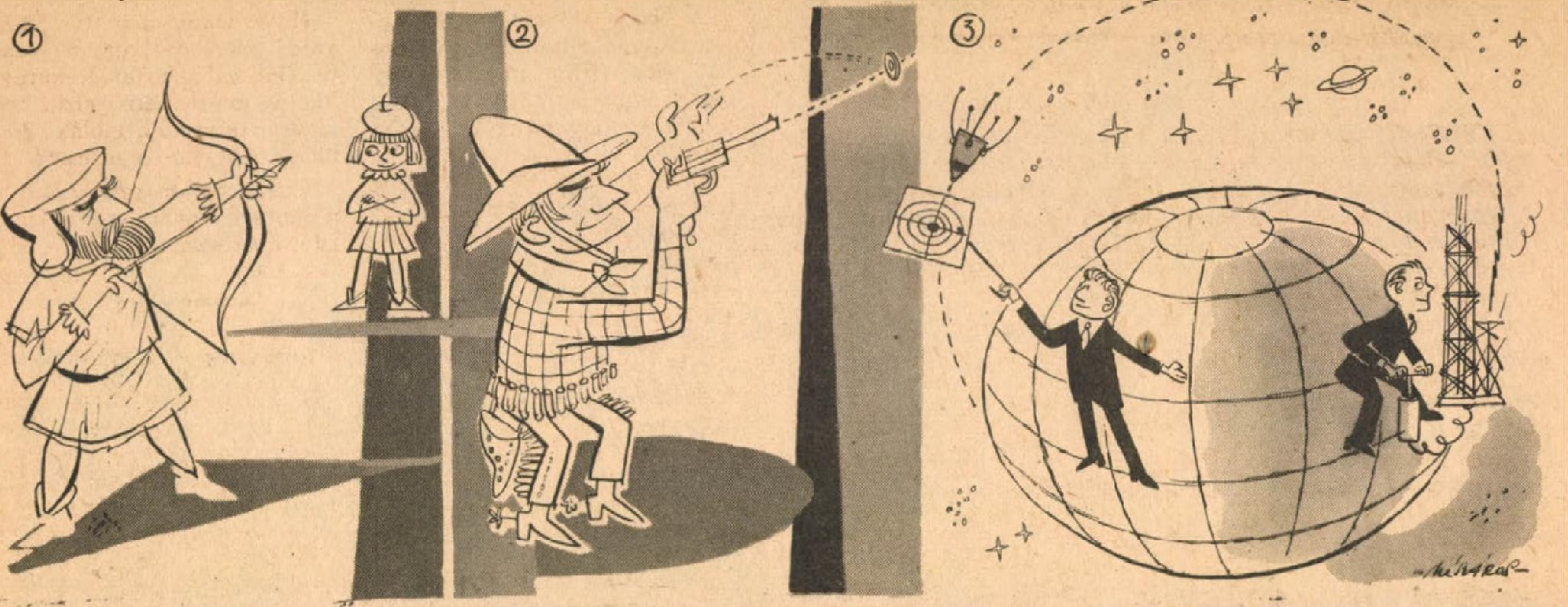

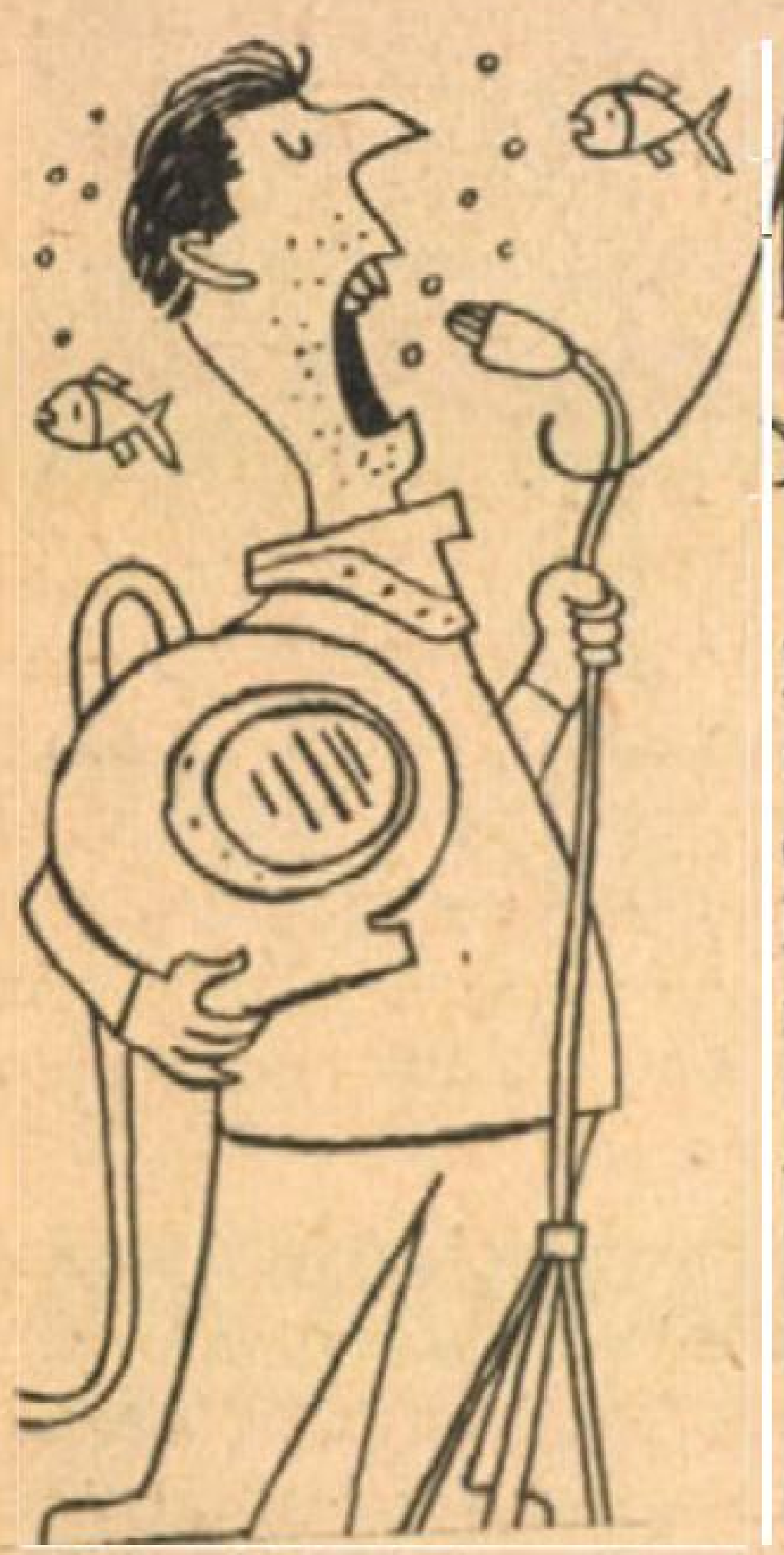

Mindenki énekel

Tetszenek ismerni a kis Muhinkait? Neves slágerszerző, a „Máma még az enyém vagy" és a „Julcsa, mért vagy furcsa?" kezdetű táncdalait még ma is éneklik az arra rászorulók. Muhinkai nevét nem is annyira az eredeti dallamvezetésű és ritmusú számai, mint inkább kitűnő üzletemberi erényei tették ismertté. Muhinkai szorgalmasan járt a dizőzökhöz, kalapjának külön fogasa volt már Záray Mártánál és rablóultiban négy aduval és hajtószínnel sem kontrázta meg Vámosi ultimóját. Ennyit tehát a művészi múltjáról.

Ezúttal is szokása szerint nagy hévvel csörtetett végig a Körúton, zsebéből vaskos kotta-paksaméta kandikált ki.

– Hova-hova – kiáltottam rá – Hollós Ilonához?

– Ugyan – válaszolta – Alberthez!

– Ne viccelj, hát már ő is énekel?

– Ő még nem is tudja, de fog énekelni! És csupa Muhinkai-számot!

Kicsit csökkentette futása iramát és magyarázatba fogott.

– Nézd, a mi szakmánk elhelyezési területe egyre szűkül. Alig van egy pár énekesünk, viszont rengeteg a szerző. Ma már, hevenyészett statisztikai adatok alapján mondhatom, minden harmadik fogorvos ír legalább egy angol valcert, buszsofőrök fabrikálnak foxtrottokat, nem beszélve a többszáz hivatásos szerzőről. Most képzelheted, hogy elárasztják szerzeményeikkel a dizőzöket. Nem volt más hátra, új területet kellett keresni. Ha jól emlékszem, a szemináriumon tanultam valami hasonlót a kapitalizmus piackeresésénél.

– Az a ravasz Pruhinkai találta ki először, hogy énekeljenek a prózai színészek. Bevezette az éneklésbe Bessenyeitől kezdve a Nemzeti Színház egész gárdáját. Ez a lépés azonban csak valamicskét enyhített a helyzeten. Újabb területek után kellett nézni, kiket lehet még bevonni az ének-piac területére. Neves, ismert, népszerű embereket kellett találni, akik eddig az élet más területén működtek. Hiába gondoltam rá, hogy órásokat, búvárokat, vagy maszek gyümölcskereskedőket léptetnénk fel, hiszen arra nem telne meg a Zeneakadémia.

– És egyszer azt olvastam az újságban, hogy külföldön a sportolók is énekelnek. Toni Sailer, Skoglund, Fontaine és a többiek lemezeit, mint a cukrot vásárolják. A fejemre ütöttem és elrohantam a futballistáinkhoz. Nem árulok el titkot, de Sándor Csikar már hangképzésre jár költségemre – csak tőlem fog énekelni – Grosics jeges vizet iszik, hogy hangja olyan rekedt legyen, mint Louis Armstrongé. Te mondd – folytatta elővéve egy kottát a zsebéből – szerinted illik az Albert egyéniségéhez ez a lassú csacsacsa?...

Tardos Péter

Haladni kell a korral!

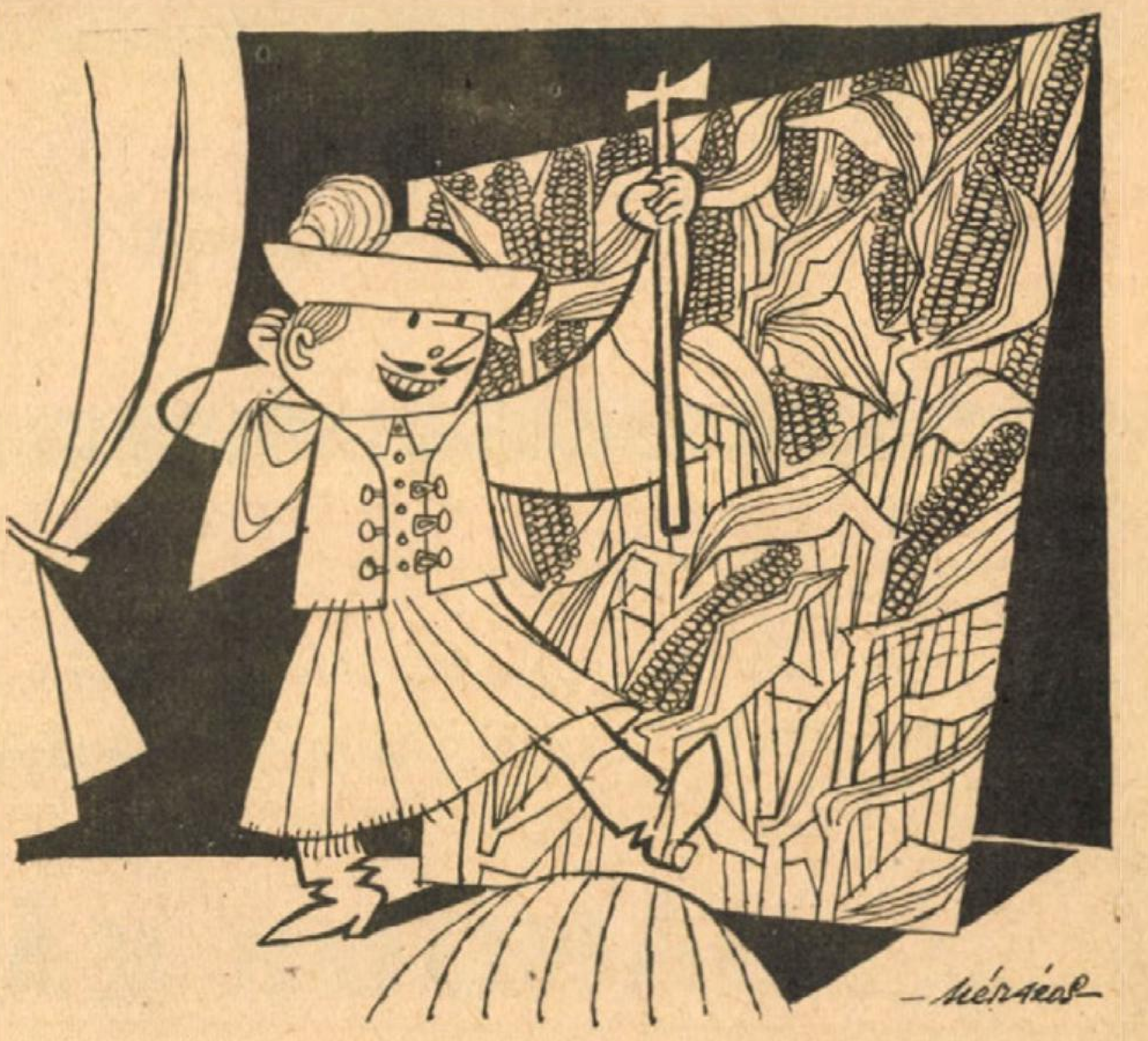

János vitéz: Hej' de hibrid kukorica közt születtem...

Ötórai teán

Erdei Sándor rajza

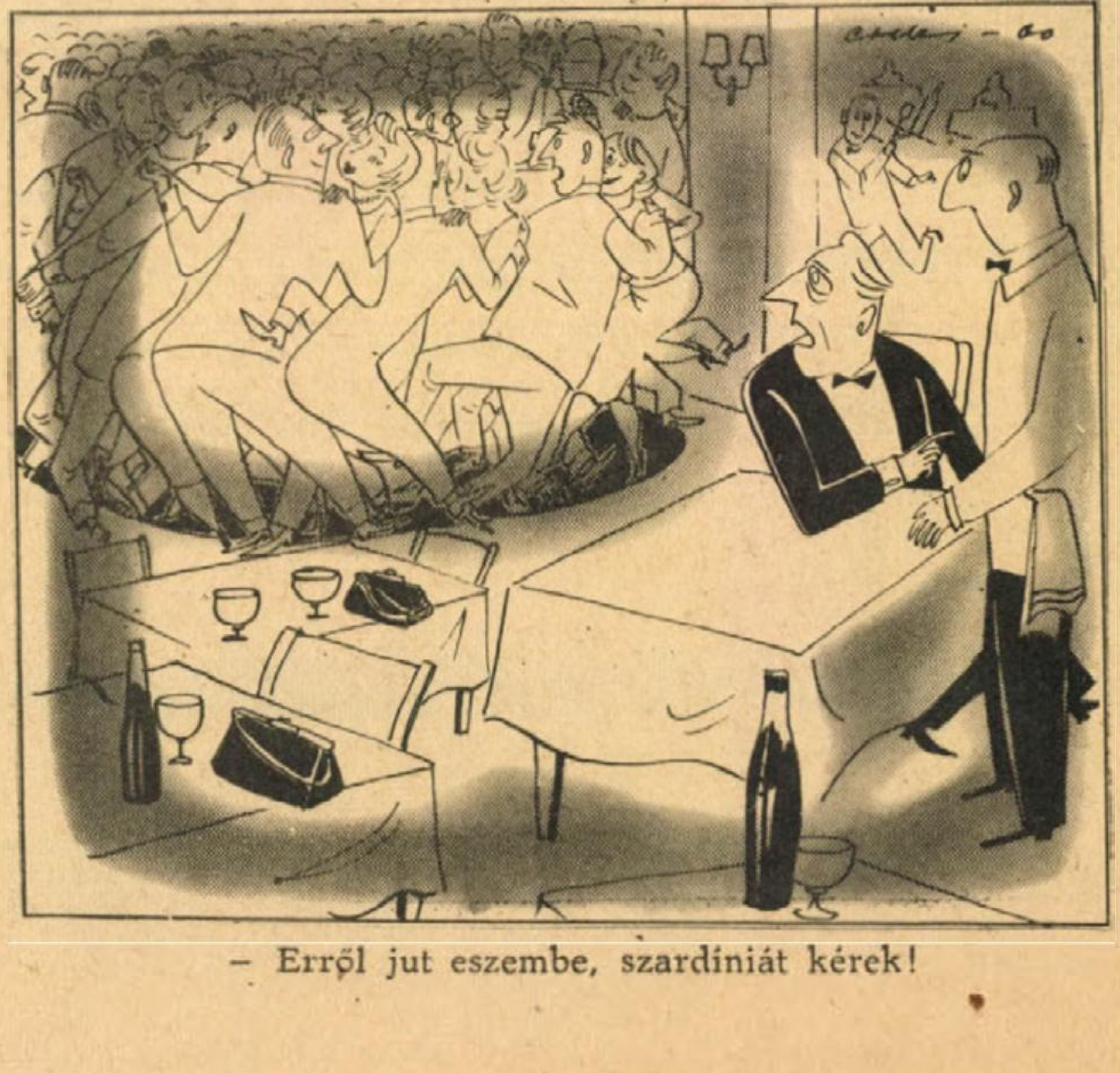

– Erről jut eszembe, szardíniát kérek!

A lakásrendelet megjelenése után

Szegő Gizi rajza

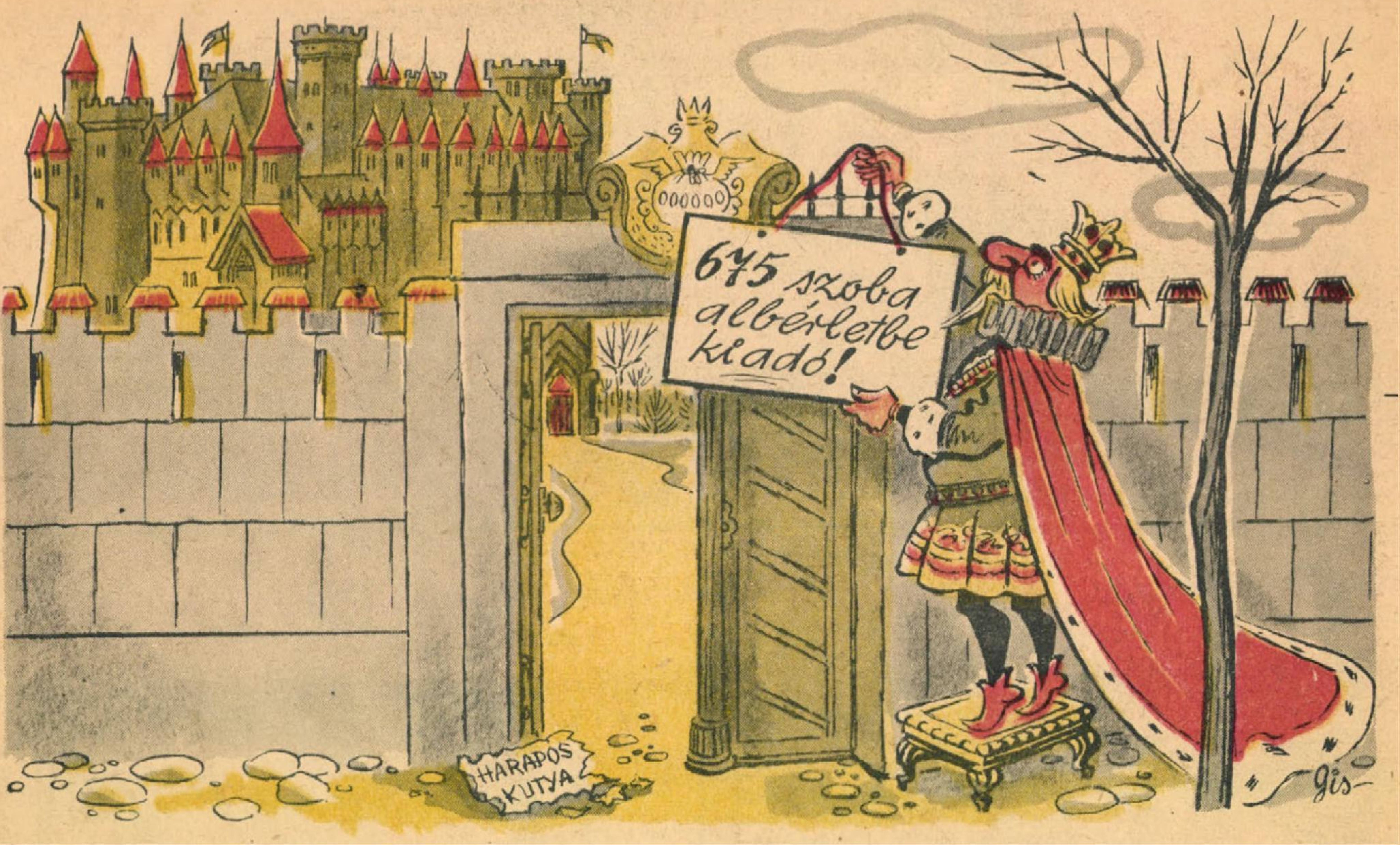

A Ludas Matyi szerkesztősége és pártszervezete mélységes fájdalommal jelenti, hogy tizenöt esztendőn keresztül hűséges és fáradhatatlan belső munkatársa

SÁNDOR KÁROLY elvtárs

1960. január 14-én, 45 esztendős korában meghalt

Sándor Károllyal egyik legtehetségesebb, eszméinkért másfél évtizeden át töretlenül, lelkesen harcoló rajzolóművészünket vesztettük el. Derűs, ötletes rajzai lapunk megindulása óta varázsoltak mosolyt olvasóink arcára. Hivatásának rajongó szerelmese volt, munkabírása, szorgalma bámulatra és tiszteletre késztetett mindenkit. Élete főcélja volt, hogy megnevettesse embertársait, s ezért kedves, mindig optimista humorát bőkezűen ontotta.

Drága barátot, odaadó kollégát vesztettünk vele s bizonyosak vagyunk abban, hogy gyászunkban olvasóink százezrei osztoznak.

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel. 343—100, 142—220. — 60.0121 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.